

TOEZICHT- EN HANDHAVINGSBELEID

2019-2021

INHOUDSOPGAVE

1. Inleiding	3	6 Kwaliteit	21
1.1 Onderbouwing NIEUW T&H beleid	4	6.1 Verordening Kwaliteit Vergunningen, Toezicht en Handhaving Omgevingsrecht	21
1.2 Hoe houden we grip op het wettelijk kader; Beleidscyclus BIG 8	5	6.2 Kwaliteitsmeting	21
1.3 Afbakening en begrippenkader	8		
2 Missie, visie en strategische doelstellingen	9	Bijlage 1	22
2.1 Missie en visie	9	Ontwikkelingen T&H Gemeente Dronten	
2.2 Strategische doelstellingen	10	Bijlage 2	25
3 Probleemanalyse T&H	13	Richtlijn voor het stellen van dwangsombedragen en begunstigingstermijnen	
3.1 Omgevingsanalyse	13	2.2.2 Ruimtelijke ordening	27
3.2 Risicoanalyse T&H	14	2.2.3 Bouwen, gebruik en slopen	28
3.3 Prioriteitstelling T&H	14	2.2.4 APV (Algemene Plaatselijke Verordening)	29
4 Strategieën	15	Bijlage 3	31
4.1 Naleefstrategie	15	Landelijk Handhavingstrategie (LHS)	
4.1.1 Preventiestrategie	16	Bijlage 4	50
4.1.2 Toezichtstrategie	17	Gedogen in Nederland	
4.1.3 Handhavingstrategie	18		
4.1.4 Gedoogstrategie	19		
5 Monitoring en verantwoording	20		

1 ALGEMENE INLEIDING

Voor u ligt het beleidsplan Toezicht en Handhaving 2019-2021 van de gemeente Dronten (hierna: "T&H beleid Dronten"). Dit beleidsplan beschrijft ons toezicht- en handhavingsbeleid voor de periode 2019-2021. In dit beleidsplan:

- stellen wij doelen en prioriteiten vast voor onze werkzaamheden;
- beschrijven wij welke strategieën wij gebruiken om onze werkzaamheden uit te voeren en;
- bieden we inzicht in de instrumenten die de gemeente inzet om naleving van de regels te bereiken en te bevorderen.

Dit beleidsplan is voor een belangrijk deel gebaseerd op de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) en de Wet Vergunningverlening, Toezicht en Handhaving (hierna: "Wet VTH"). Eveneens zijn gemeentelijke toezicht- en handhavingstaken, die niet direct onder het regime van de Wabo vallen, zoveel mogelijk meegenomen. Samen met onderstaande documenten vormt dit beleid de wijze waarop we integraal uitvoering geven aan het toezicht en de handhaving van het omgevingsrecht.

- Landelijke handhavingsstrategie (LHS);
- Uitvoeringsprogramma vergunningen, toezicht en handhaving 2019-2022;
- Beleidskader VTH 2018-2022 Omgevingsdienst Flevoland Gooi en Vechtstreek (voor de milieutaken).

Het totaal van deze beleidsnota's sluit aan op de regionale uitgangspunten bij deze wettelijke taken.

De concrete uitvoering van dit beleidsplan regelen we in ons Uitvoeringsprogramma VTH Dronten. Hierin staat waar wij onze capaciteit en geld aan besteden om onze doelen uit het beleidsplan VTH te bereiken. De verantwoording vindt plaats via het VTH jaarverslag.

Aanleiding

De Wet VTH eist dat gemeente beschikken over actueel toezicht- en handhavingsbeleid. De provincie ziet vanuit het kader van Interbestuurlijk Toezicht (hierna: "IBT") toe of strategisch en operationeel beleid aanwezig is en de documenten niet verouderd zijn. Het beleid dient actueel te zijn en te voldoen aan de gestelde procescriteria. Dit is de voornaamste reden dat het bestaande T&H beleid uit 2005 en 2006 hiermee is geactualiseerd.

Daarbij realiseren wij ons dat in de nabije toekomst de implementatie van de Omgevingswet en de Wet kwaliteitsborging voor het bouwen (hierna: "WKB") van invloed zal zijn op de uitvoering van de Toezicht en handhavingstaken. Deze wetten treden naar verwachting op 1 januari 2020 in werking. Dat betekent dat wij tijdig gaan analyseren hoe de gemeente Dronten het toezicht in kader van deze nieuwe wetgeving gaat inrichten. Het beleid zal daarop worden aangepast.

Transitiedocument

Daarom is dit T&H beleid een transitiedocument. Het vormt de aanloop naar de Omgevingswet en dient daarop te worden bijgesteld. De gemeente Dronten gebruikt de tussenliggende periode om te komen tot beleid met een wendbaar karakter. Hierbij wordt tegelijk de samenwerking in DUN-verband (Dronten, Urk en Noordoostpolder) optimaal benut.

Met de vaststelling van dit beleid vervallen de volgende beleidsnota's:

- Het Gemeenschappelijk Kader Handhaving 2013 Flevoland;
- Strategie (milieu)handhaving Dronten (WABO, versie 4 2006);
- De Uitvoering (milieu)handhaving nota 2005.

1.1 ONDERBOUWING NIEUW T&H BELEID

Er zijn meerdere redenen om een actualisatie van het T&H beleid op te stellen. Onderstaande onderbouwing is het meest van belang:

IBT

Het opstellen van VTH beleid, een uitvoeringsprogramma en een jaarverslag is een wettelijke verplichting. De provincie ziet vanuit het kader van Interbestuurlijk Toezicht (IBT) toe of strategisch en operationeel beleid aanwezig is en de documenten niet verouderd zijn. De conclusie van recent IBT toezicht is dat het oude T&H beleid niet meer actueel is en geactualiseerd moet worden. Het IBT heeft een aantal verbeterpunten aangegeven en deze zijn als volgt opgepakt:

Verbeterpunt IBT	Uitgevoerde acties
1. Stel een uitvoeringsbeleid op	In 2018 is het Wabo-vergunningenbeleid vastgesteld.
2. Voer een actualisatie uit van het handhavingsbeleid	Door het vaststellen van dit document heeft de gemeente Dronten een actueel handhavingsbeleid
3. Formuleer meetbare doelstellingen in het strategische beleid. Meetbare doelstellingen zijn essentieel om te kunnen bepalen of de gemaakte beleidskeuzes het gewenste effect hebben.	In <u>hoofdstuk 2</u> staan strategische meetbare doelstellingen gebaseerd op de Omgevingswet en de kwaliteitsdoelstellingen van de Verordening kwaliteit VTH
4. Het inzichtelijk maken van benodigde financiële en personele middelen	Verwerkt in het Uitvoeringsprogramma VTH 2019-2022
5. Het tijdig vaststellen van de handhavingsdocumenten	Door het vaststellen van dit document is het handhavingsdocument tijdig vastgesteld
6. Het opstellen van risicoanalyses	In het Uitvoeringsprogramma VTH is een uitgebreide risicoanalyse opgenomen.

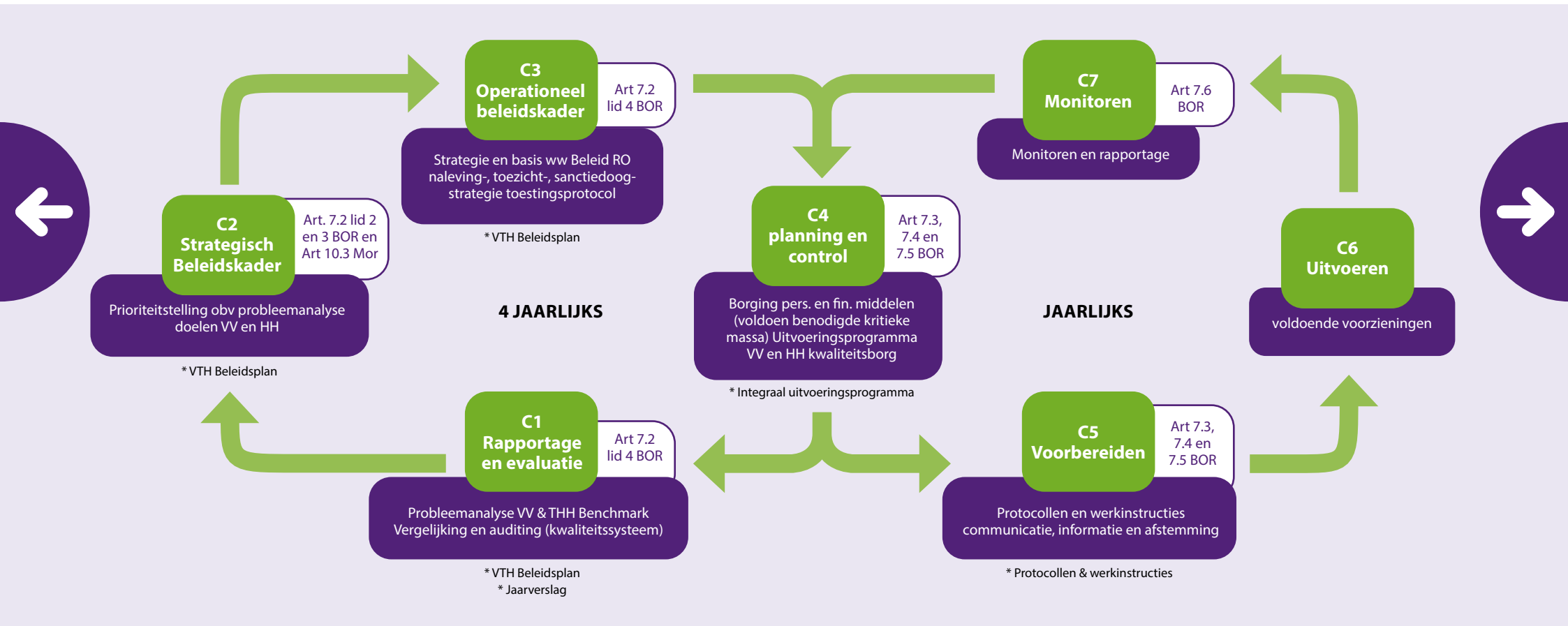

1.2 HOE HOUDEN WE GRIP OP HET WETTELIJK KADER, BELEIDSCYCLUS BIG 8

In het Besluit omgevingsrecht (hierna: "Bor") zijn eisen vastgelegd (procescriteria) waaraan elke professionele VTH-organisatie moet voldoen. Deze eisen hebben tot doel om de uitvoering van de VTH-taken op een adequate, herkenbare en structurele wijze te laten verlopen. Hierbij wordt gebruik gemaakt van een model waarmee een logische aaneenschakeling tot stand wordt gebracht van diverse bestuurlijke en uitvoerende werkprocessen. Dit procesmodel staat bekend onder

de naam 'BIG-8'. Aan de hand van de 'BIG-8' zijn de volgende zeven stappen in het beleidsproces te onderscheiden:

Dit T&H beleid bevat 2 onderdelen van de 'BIG-8' cyclus: het strategische (C2) en operationele beleidskader (C3). Het strategische deel staat uitgewerkt in [hoofdstuk 2](#) en 3 en het operationele deel staat in [hoofdstuk 4](#) van onderhavig beleid uitgewerkt.

Grondslag Handhavingsbeleid

De regelgeving waarop het Handhavingsbeleid is gebaseerd staat in de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (de "Wabo"), het Besluit omgevingsrecht (het "Bor") en de Ministeriële regeling omgevingsrecht (het "Mor"). Het overgrote deel staat echter in het Bor.

Wabo

In de Wabo is in de artikelen 5.5 en 5.7 opgenomen dat zorg dient te worden gedragen voor een goede kwaliteit van de handhaving en dat in het belang van een doelmatige uitvoering en handhaving regels moeten worden gesteld over:

- de strategische en programmatische uitvoering en handhaving van de wetten die onder de Wabo vallen, onder andere de Wet ruimtelijke ordening en de Woningwet;
- een goede onderlinge afstemming van de bevoegdheden;
- de prioriteitenstelling (indien van bovenregionaal belang).

Bor

In het Bor staan in Hoofdstuk 7 in paragraaf 7.2 de procescriteria voor het handhavingsbeleid. In paragraaf 7.3 staan de eisen waaraan het uitvoeringsprogramma moet voldoen. Bovendien staan in het Bor de eisen waaraan de uitvoeringsorganisatie dient te voldoen:

- artikel 7.4: zo dient een goede uitvoering van het handhavingsbeleid te zijn gewaarborgd);

- artikel 7.5: een goede borging van de middelen;
- artikel 7.6: het monitoring voor het bewaken van de resultaten en de voortgang
- artikel 7.7: het rapporteren.

Hier volgt een korte opsomming van de belangrijkste artikelen van het Bor inzake het handhavingsbeleid en het uitvoeringsprogramma.

Artikel 7.2 Bor: Uitvoerings- en handhavingsbeleid

Inhoud

1. Lid 1: doelen stellen voor de uitvoering van de handhaving en welke activiteiten daarvoor moeten worden uitgevoerd. Voor vaststelling van het beleid, zonodig onderlinge afstemmen (met wie?) maar er moet in ieder geval afstemming plaatsvinden met de strafrechtelijke handhaving.
2. Lid 2: de bestuursorganen die deelnemen in een omgevingsdienst dragen er gezamenlijk zorg voor dat een uniform handhavingsbeleid wordt vastgesteld voor de aan hen opgedragen taken (zie artikel 7.1 Bor, Taken omgevingsdienst), ook weer doelen stellen en aangeven welke activiteiten daarvoor moeten worden uitgevoerd.
3. Lid 3: het Handhavingsbeleid dient mede ter uitvoering van het bovenregionale handhavingsbeleid (provinciale handhavingsbeleid).
4. Lid 4: het Handhavingsbeleid is mede gebaseerd op toepasselijke: algemeen verbindende voorschriften, beleidskaders en een analyse van de inzichten, technieken en werkwijzen die gebruikt kunnen worden voor de uitvoering van de handhaving.

5. Lid 5: het handhavingsbeleid is gebaseerd op een analyse van de problemen die zich kunnen voordoen bij de handhaving: opstellen probleemanalyse.
6. Lid 6: het Handhavingsbeleid geeft ten minste inzicht in:
- de prioriteitenstelling;
 - de methode om te bepalen of de gestelde doelen worden bereikt;
 - de objectieve criteria voor het beoordelen van aanvragen en beslissingen over een omgevingsvergunning of afhandeling van een melding (onderdeel vergunningenbeleid?);
 - De werkwijze bij vergunningverlening en afhandeling van meldingen (onderdeel vergunningenbeleid?).
7. Lid 7: het Handhavingsbeleid geeft voorts inzicht in:
- de afspraken van bestuursorganen onderling, en met organen belast met de strafrechtelijke handhaving, over samenwerking bij en afstemming van de werkzaamheden;
 - de wijze waarop het toezicht op de naleving wordt uitgeoefend om de doelen te bereiken;
 - de rapportage van de bevindingen van degene die toezicht hebben uitgeoefend en het vervolg dat aan die bevindingen wordt gegeven,

- waarbij tevens aandacht wordt besteed aan de aard van de geconstateerde overtredingen;
- de wijze van de bestuursrechtelijke sancties, alsmede de termijnen die worden gehanteerd, en de strafrechtelijke handhaving worden afgestemd, waarbij aandacht wordt besteed aan de aard van de overtreding;
 - de wijze waarop bestuursorganen handelen na overtredingen begaan door of in naam van bestuursorganen of van andere bestuursorganen behorende tot de overheid.

Artikel 7.3 Bor Het jaarlijkse uitvoeringsprogramma

- Er wordt jaarlijks een uitvoeringsprogramma opgesteld.
- Het uitvoeringsprogramma wordt afgestemd met de organen die belast zijn met de strafrechtelijke handhaving.
- Er wordt gezorgd voor een uniform uitvoeringsprogramma met de omgevingsdienst.
- Er vindt bekendmaking van het uitvoeringprogramma plaats aan de gemeenteraad.

Mor

Ook in het Mor staan in Hoofdstuk 10 nog enige eisen meer gedetailleerde eisen. Hier volgt een korte opsomming van de belangrijkste artikelen van het Mor.

Artikel 10.3 Handhavingsbeleid

- de analyse geeft in ieder geval inzicht in de gevolgen voor de fysieke leefomgeving en de kansen dat overtredingen zullen plaatsvinden;
- tot de afspraken behoren onder meer de uitwisseling van gegevens tussen bestuursrechtelijke en strafrechtelijke handhaving;
- tot de onderwerpen behoort de wijze waarop de naleving wordt bevorderd;
- de wijze waarop toezicht wordt uitgeoefend.

Artikel 10:4 Uitvoeringsprogramma

Het uitvoeringsprogramma wordt uitgewerkt in werkplannen.

Artikel 10.5 Uitvoeringsorganisatie

- er wordt zorggedragen voor de beschikbaarheid van adequate technische, juridische en administratieve voorzieningen;
- instrumenten en apparaten worden goed onderhouden en gekalibreerd.

Artikel 10.6 Monitoring

Tot de gegevens die worden gemonitord behoren in ieder geval:

- uitgevoerde controles, geconstateerde overtredingen, de opgelegde bestuurlijke sancties, de processen verbaal en de klachten over overtredingen.

1.3 AFBAKENING EN BEGRIPPENKADER

Afbakening

Met dit beleidsplan hebben wij een toezichts- en handhavingsbeleid geformuleerd voor de beleidsvelden binnen de fysieke leefomgeving. Dit document bevat het beleidskader voor alle Toezicht en handhavingstaken die vallen onder de Wabo, de Apv en Bijzondere wetten. Dit beleid is van overeenkomstig toepassing tenzij een vastgesteld bijzonder beleid van toepassing is.

Begrippenkader

Voor dit beleidsplan hanteren wij de begrippen uit de [bijlage 1](#) van de LHS.

BIJLAGE 1 - LHS

2 MISSIE, VISIE EN STRATEGISCHE DOELSTELLINGEN

TERUG NAAR H1

TERUG NAAR H5

BIJLAGE 1

In dit hoofdstuk zijn er SMART doelstellingen geformuleerd op basis van de algemene opgaven en ambities opgenomen in de Toekomstvisie 2025 "Dronten geeft je de ruimte", het Coalitieakkoord gemeente Dronten 2018-2022 "Naar nieuwe verbindingen" en het "Uitvoeringsprogramma Vergunningen, Toezicht & Handhaving 2019-2022". Deze zijn door vertaald naar het T&H terrein. De kernwaarden van de gemeente Dronten zijn vervolgens gekoppeld aan de strategische doelstellingen. Door het volgen van deze werkwijze is de beleidscyclus sluitend te maken en realiseren daarmee de meetbaarheid van de doelstellingen.

Het is tevens van belang voor dit onderhavige beleid om zicht te hebben op de ontwikkelingen binnen het T&H terrein. Deze ontwikkelingen zijn afwisselend van invloed op het uit te voeren beleid en de mogelijke bijstelling ervan tijdens de jaarlijkse evaluatie. De verdere uitwerking ervan is terug te vinden in [bijlage 1](#).

2.1 MISSIE EN VISIE

De Toekomstvisie 2025 is samen met de inwoners opgesteld en daarin staat het volgende verwoord:

"DRONTEN GEEFT JE DE RUIMTE"

Deze uitspraak hanteren we als **missie** voor de toekomst van gemeente Dronten. De visie van de gemeente Dronten is: 'De gemeente Dronten streeft een gezond en vitaal leef- en woonklimaat na'

De gemeente Dronten realiseert deze visie op de volgende wijze:

"Wat we doen in Dronten doen we samen, met bewoners, ondernemers en maatschappelijke organisaties, De samenleving verandert voortdurend. Inwoners worden mondiger en nemen meer initiatief. Dat vraagt om een andere rol van de overheid. We gaan toe naar een samenleving waarin verandering vanuit de mens zelf komt, met de gemeente als mogelijkhedenmaker. De gemeente van de toekomst maakt het makkelijk om de goede dingen te doen. Eenvoudige taal, duidelijke communicatie en transparantie zijn daarbij vanzelfsprekend. Onze nieuwe manier van werken vraagt flexibiliteit van de organisatie. Daarom is het belangrijk dat de verwachtingen helder zijn over wat de gemeente wel en niet doet, waarom bepaalde keuzes worden gemaakt en hoe wij invulling geven aan onze taken. Het coalitieprogramma zet met kracht in op een aantal belangrijke thema's. Zoals vitale dorpskernen, veilig opgroeien, liefdevolle (ouderen)zorg, een sterke economie, klimaatbewust handelen, bereikbaarheid, ruimte voor goed onderwijs, aandacht voor groei en ruimtelijke ontwikkeling en bovenal: participatie. Binnen deze thema's zijn er belangrijke opgaven. Wij willen deze thema's samen aanpakken met een betrokken raad, een sterk team bestuurders, een gedreven ambtelijke organisatie en een goed programma." (bron: coalitieakkoord gemeente Dronten 2018-2022)

Met deze missie en visie wordt tegelijkertijd aangesloten op het Programma Omgevingswet ([zie bijlage 1](#)). De Omgevingswet brengt een ommekeer in de manier waarop het ruimtelijk domein wordt ingericht. Uitnodigen van initiatiefnemers in plaats van toelaten is daarbij uitgangspunt. Om dit mogelijk te maken, geeft de wet nieuwe instrumenten, gewijzigde procedures en veel mogelijkheden voor maatwerk om nieuwe ontwikkelingen op gang te brengen.

Basisgedachte daarbij is om samen met initiatiefnemers en betrokkenen te werken aan ruimtelijke ontwikkelingen. We werken aan de implementatie van de Omgevingswet. Projectmatig wordt geanticipeerd op de Omgevingswet. Het programma is organisatie breed nog in ontwikkeling. Bepaalde opgaven worden reeds in de geest van de Omgevingswet opgepakt.

2.2 STRATEGISCHE DOELSTELLINGEN

De strategische doelstellingen van gemeente Dronten zijn onderverdeeld in een algemene T&H doelstelling (gebaseerd op de Omgevingswet). In het Uitvoeringsprogramma VTH 2019-2022 staan de drie strategische meetbare kwaliteitsdoelstellingen (uitvoeringskwaliteit, dienstverlening en financiën) geformuleerd. Het is tevens van belang voor dit onderhavige beleid om zicht te hebben op de ontwikkelingen binnen het T&H terrein. Deze ontwikkelingen zijn afwisselend van invloed op het uit te voeren beleid en de mogelijke bijstelling ervan tijdens de jaarlijkse evaluatie. De verdere uitwerking ervan is terug te vinden in [bijlage 1](#).

Algemene doelstelling T&H

Het overkoepelende doel van toezicht en handhaving is om:

Met het oog op duurzame ontwikkeling het samen bereiken en in stand houden van een veilige en gezonde fysieke leefomgeving met een goede omgevingskwaliteit.

Deze doelstelling hebben we ontleend aan de maatschappelijke doelstelling van de Omgevingswet weergegeven in artikel 1.3 Omgevingswet:

“Deze wet is, met het oog op duurzame ontwikkeling, gericht op het in onderlinge samenhang:

- a. bereiken en in stand houden van een veilige en gezonde fysieke leefomgeving en een goede omgevingskwaliteit, en
- b. het doelmatig beheren, gebruiken en ontwikkelen van de fysieke leefomgeving ter vervulling van maatschappelijke functies.”

Hierna staat de algemene doelstelling uitgewerkt. Dit is nader uitgewerkt in het Uitvoeringsprogramma VTH 2019-2022. Op deze manier ontstaat een helder verband tussen dit beleidskader en het uitvoeringsprogramma. Dit biedt goede mogelijkheden om de voortgang van onze doelen te monitoren.

Een van de belangrijkste manieren om dit te realiseren is het verbeteren van het naleefgedrag. Om de algemene doelstelling geen holle frase te laten zijn hebben wij de dikgedrukte termen nader toegelicht middels een leidend principe. Met een leidend principe formaliseren wij de kwaliteit die wij willen realiseren. Het is geen missie of motto maar het verwoordt een concrete kwaliteit waar men altijd van uit kan gaan. Een leidend principe is door iedereen maar op één manier te interpreteren binnen onze gemeente.

Onder **veiligheid** verstaan we het borgen van de veiligheid in de brede zin van het woord: bouw- en woonveiligheid (denk hier bijvoorbeeld aan constructieve veiligheid bij onder andere evenementen), brandveiligheid, maar ook milieugerelateerde veiligheid (zoals het omgaan met gevaarlijke stoffen bij bedrijven) en openbare veiligheid. Waar mogelijk bieden we de ruimte om de transitie mogelijk te maken van 'zorgen voor' naar 'zorgen dat'. Veiligheid staat voorop.

Bij **gezondheid** denken we aan fysieke en psychisch welbevinden en het streven naar een leefomgeving waar gezondheid voor een ieder tot de basiswaarden behoort.

De **kwaliteit van de omgeving** gaat over belevings-, gebruiks- en toekomstwaarde. Dit heeft te maken met welstand maar ook een prettige leefomgeving voor inwoners en bedrijven. Dit betekent dat wij hinder, overlast en ergernissen proberen te voorkomen. Denk aan geluidsoverlast, parkeeroverlast, dumpen van afval en bodemverontreinigingen.

Duurzaamheid in ons vakgebied gaat over het stimuleren van energiebesparende maatregelen bij bedrijven en burgers. En voorkomen van het ontstaan van afval en het stimuleren van hergebruik van afval. De komende jaren gaan we meer aandacht besteden aan dit onderwerp en leveren een bijdrage aan de duurzaamheidsdoelen.

De algemene doelstelling voor toezicht en handhaving is in het onderstaande schema voorzien van een leidend principe met subdoelstellingen. In de verdere uitwerking koppelen we de strategische doelstellingen aan één of meerdere kernwaarden van onze organisatie. Wij hanteren de volgende kernwaarden: Vakmanschap, Verbinding, Vernieuwingskracht en Vertrouwen. Deze elementen vormen het DNA van onze organisatie. Gemeente Dronten hecht hier grote waarde aan en deze staan in het uitvoeringsprogramma toegelicht en zijn direct gerelateerd aan het T&H terrein. Dit jaar heeft er een raadsessie plaatsgevonden. De raadsleden hebben input geleverd op de algemene en kwaliteitsdoelstellingen. De uitkomsten van deze raadsessie zijn deels meegenomen in dit T&H-beleid vanuit het uitvoeringsprogramma VTH.

Algemene doelstelling T&H

Met het oog op duurzame ontwikkeling het samen bereiken en in stand houden van een veilige en gezonde fysieke leefomgeving met een goede omgevingskwaliteit.

Kernwaarden: vakmanschap en vertrouwen

Leidend principe:

We voldoen aan de wettelijke eisen die gemeente Dronten stelt aan vergunningverlening, toezicht en handhaving omgevingsrecht. De uitvoering van de T&H taken vindt, zo veel mogelijk, integraal en gebiedsgericht plaats. Wij realiseren dit in eerste instantie samen door het correct naleving van regels en voorschriften.

De gemeente stelt zich hierbij de volgende doelen:

- In 2019 - 2022 het versterken en verstevigen van kennis- en informatiepositie.

3 PROBLEEMANALYSE T&H

Artikel 7.2 van het Bor stelt een probleemanalyse verplicht, waarbij artikel 10.3 van de Ministeriele regeling omgevingsrecht (hierna: "Mor") voorschrijft dat de analyse inzicht geeft in de gevolgen voor de fysieke leefomgeving bij overtreding van voorschriften en in de kansen dat deze overtredingen zullen plaatsvinden. Met de fysieke leefomgeving als uitgangspunt analyseren we de taakvelden bouwen, sloop en erfgoed, brandveiligheid, ruimtelijke ordening, milieu, APV & Bijzondere wetten. Dat leidt tot een gekwantificeerd risico, dat is afgestemd op onze situatie en waarmee verantwoorde keuzes gemaakt worden in de prioritering. Het vormt de basis voor een integraal uitvoeringsprogramma VTH.

De probleemanalyse bestaat uit een omgevingsanalyse en een risicoanalyse en geeft richting aan het strategisch en operationeel kader. De (samenvatting van de) resultaten van de analyses zijn hierna aangegeven.

3.1 OMGEVINGSANALYSE

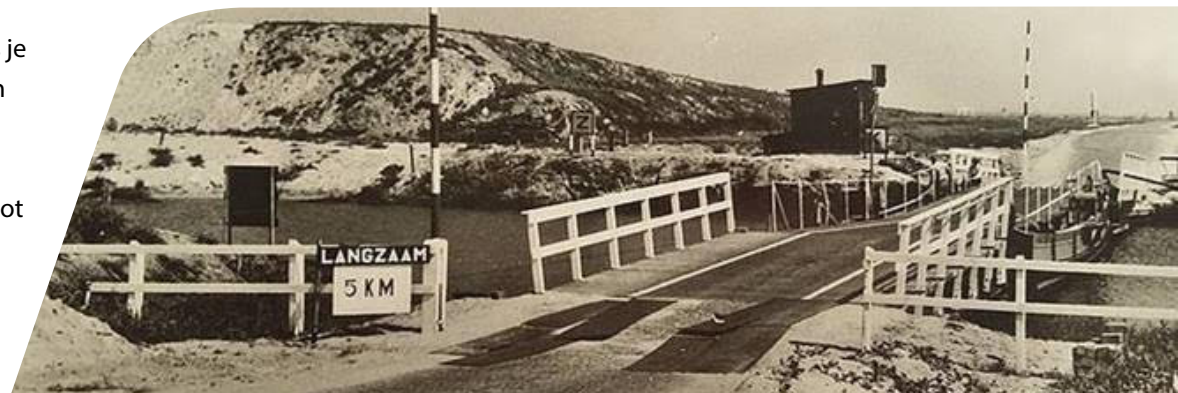
Dronten heeft een boeiende geschiedenis. In 1957 viel Oostelijk Flevoland droog en in 1962 kwamen de eerste bewoners hier wonen. Op de zeebodem ontgonnen 'de polderpioniers' het land. Wonen, werken, winkelen en sporten gebeurt in de gemeente Dronten enkele meters onder de zeespiegel. In de gevel van het gemeentehuis is in reliëf aangegeven hoe hoog het water zou staan zonder bescherming van de dijken. Nog meer gaat de geschiedenis van Dronten leven als je realiseert dat ongeveer 6.000 jaar v.Chr. in de buurt van Swifterbant ook al mensen woonden. Dit wordt de Swifterbantcultuur genoemd.

De gemeente Dronten heeft een grondoppervlakte van 334 km², waarvan een groot deel agrarisch gebied (267 km²). Rondom de kernen liggen de bedrijventerreinen, gescheiden van de woongebieden. Op de diverse bedrijventerreinen is een variatie aan bedrijven aanwezig van kleinschalige bedrijven tot aan grote en

risicovolle bedrijven zoals onder anderen een BRZO-bedrijf (vuurwerkopslag). Op de bedrijventerreinen is sprake van uitbreiding van vetmelterijen met daarbij behorende problematiek zoals, geuroverlast, verstopping rioleringen en vet op de openbare weg.

Langs de randmeren biedt de gemeente Dronten volop ruimte voor recreatie. Dronten heeft een kustlijn van het IJsselmeer tot het puntje van het Veluwemeer. Aan onze oostkust liggen bekende attracties als Walibi Holland, Flevoboulevard, Flevonice, Dorhout Mees en diverse recreatieterreinen. Op het evenemententerrein van Walibi vind jaarlijks grootschalige evenementen plaats zoals, Lowlands en Defqon met veel publiek en risico's, waarbij crowd management en risico analyses een belangrijk onderdeel zijn. Op de recreatieterreinen is de afgelopen 40 jaar geen (bestuurlijke) prioriteit geweest voor T&H op strijdigheid met bestemmingsplan (illegale bewoning). Dat vraagt in de toekomst meer aandacht vanwege diverse maatschappelijke ontwikkelingen.

Naast het uitgestrekt werkgebied met veel intensieve bedrijvigheid zijn de onder anderen de volgende factoren in gemeente Dronten van invloed op toezicht &

handhaving van de leefomgeving:

- Extra inzet op veiligheid als het gaat om regie en uitvoering T&H bij de grootschalige evenementen;
- Verharding van de samenleving dat zich ook in Dronten openbaart;
- Het naleefgedrag van afgifte afval is niet in beheersfase (correctie toezichthouders vereist);
- Aanhoudende klachten over hondenpoep. Daarover worden de meeste klachten ontvangen. Aangezien er momenteel in de wijken geen opruimvoorzieningen aanwezig zijn en geen opruimplicht is ingesteld, vindt er een verschuiving plaats naar afhandeling klachten;
- Relatief veel bedrijfsgebouwen met asbestdaken. Illegale asbestsaneringen en voorkomen danwel beheersen van incidenten/calamiteiten vragen daarbij extra aandacht.
- Toename ondermijning (drugs)criminaliteit,
- Openbare orde problematiek rondom verwarde personen
- Huisvestingsoverlast en problematiek (illegaal gebruik kamergewijze verhuur) Huisvesting arbeidsmigranten en studentenhuisvesting.

3.2 RISICOANALYSE T&H

Naast de omgevingsanalyse vormt de risicoanalyse een onderdeel van de probleemanalyse. Wij hebben gekozen voor een kwalitatieve risicomethode. Deze methode (deels gebaseerd op het DBC-risicomodel) leidt uiteindelijk tot een prioriteitstelling ten behoeve van het uitvoeringsprogramma.

De risicoanalyse voor handhaving was aan actualisatie toe en sinds de inwerking-treding van de wet VTH is ook een risicoanalyse voor vergunningverlening nodig. In het uitvoeringsprogramma van gemeente Dronten is een gedetailleerd overzicht met de uitgewerkte resultaten te vinden en een toelichting op de scores. Het beleid is mede hierop gebaseerd.

Beleed opstellen betekent keuzes maken: nooit zal er voldoende capaciteit zijn om alle taken uitputtend uit te voeren. Het stellen van prioriteiten heeft dus als doel het bepalen van die problemen/overtredingssoorten die in potentie risicovol zijn en waar we derhalve het meeste toezicht of aandacht aan moet schenken. De risicoanalyse levert inzicht in de benodigde menskracht en middelen, gebaseerd op de risico's van activiteiten en op de specifieke lokale situatie. In deze benadering komen de door de experts belangrijk gevonden onderwerpen/overtredingssoorten naar boven. De uitgebreide risicoanalyse is nader uitgewerkt en opgenomen in het Uitvoeringsprogramma vergunningen, toezicht en handhaving 2019-2022.

3.3 PRIORITEITSTELLING T&H

Prioritering van taken is niet bedoeld om een bepaalde volgorde in de handhaving aan te geven. Het is dus niet zo, dat eerst de hoge prioriteiten worden gecontroleerd, daarna de prioriteit gemiddeld en ten slotte de prioriteit laag. Prioritering bepaalt wél de intensiteit van het toezicht.

In de vorige paragrafen zijn de uitkomsten van de probleemanalyse gepresenteerd. In deze paragraaf leggen we vast welke prioriteiten we aan de toezicht- en handhavingstaken toekennen.

De rode draad in het T&H-beleed is dat de inschatting van de risico's voor de leefomgeving doorslaggevend is voor de prioriteiten die we stellen bij het stimuleren en/of afdwingen van het naleefgedrag. Omdat er beperkte capaciteit is die niet op alles ingezet kan worden, geven we prioriteit aan de gevallen waarin de risico's van niet-naleving (kans maal effect) het grootst zijn.

Bij een verzoek om handhaving, binnengekomen klachten of meldingen worden deze spoedig in behandeling genomen (ongeacht de prioritering laag-hoog). De uit te voeren taken worden 4-jarlijks vastgelegd in een uitvoeringsprogramma (jaarlijks bijstellen is mogelijk na evaluatie).

4 STRATEGIEËN

TERUG NAAR 1.2

TERUG NAAR H5

In het Bor is bepaald dat het beleid inzicht moet geven in de manier waarop wij gaan werken bij toezicht en handhaving om de gestelde doelen te bereiken; wij moeten hiervoor zogenaamde strategieën hebben. Voor de meeste mensen is 'strategie' een vaag begrip. Wat wordt nu met strategie bedoeld en hoe formuleer je een strategie?

Een strategie is het plan waarmee de doelstellingen worden bereikt. Hoe ga je je doel bereiken? Hoe zorg je ervoor dat de kansen optimaal worden benut en dat je je kunt verdedigen tegen de bedreigingen? Welke middelen staan er tot de beschikking? Bij een strategie ga je dus keuzes maken. Een strategie is bedoeld voor de lange termijn.

Als organisatie zijn wij verplicht te handelen op grond van een strategie en objectieve criteria voor het beoordelen, verlenen en/of weigeren van een omgevingsvergunning en het afhandelen van meldingen, ter uitwerking van de in de wet bepaalde criteria. In deze strategie is vastgelegd welke vormen van vergunningverlening worden onderscheiden en wat de basiswerkwijze daarbij is, mede ten aanzien van aanvragen die in strijd zijn met het bestemmings- dan wel inpassingsplan. Wij dienen als gemeente ervoor te zorgen dat de basiswerkwijze van vergunningverlening volgens een geborgd proces verloopt. De vergunningenstrategie is beschreven in het Wabo Vergunningenbeleid 2018 gemeente Dronten vastgesteld op 9 oktober 2018. De gemeente Dronten voldoet daarmee aan de eisen gesteld voor vergunningverlening.

Ook als handhavingsorganisatie zijn wij verplicht te handelen op grond van een nalevingstrategie/interventiestrategie, waarin is vastgelegd met welke instrumenten wij de naleving willen bereiken en welke rol handhaving daarbinnen speelt. De

nalevingstrategieën zijn bij ons beschreven in dit Toezicht- en Handhavingsbeleid 2019-2020 en de LHS. Voor de milieu- en asbesttaken die door de OFGV worden uitgevoerd zijn de strategieën vastgelegd in het Beleidskader VTH 2018-2022 OFGV.

Conform de vereisten vanuit het Bor dienen wij concrete, meetbare doelstellingen per beleidsveld te formuleren die voorzien zijn van het doel van de vergunningverlening of handhaving, de prioriteiten, meetbare indicatoren en richtlijnen voor monitoring. Deze doelstellingen zijn terug te vinden in het Uitvoeringsprogramma Vergunningen, Toezicht & Handhaving 2019-2022 Gemeente Dronten op 12 februari 2019 vastgesteld door Burgemeester en Wethouders.

Hieronder worden de toegepaste strategieën T&H voor de gemeente Dronten in hoofdlijnen toegelicht.

4.1 NALEEFSTRATEGIE

In deze paragraaf wordt aangegeven op welke wijze het naleefgedrag onder burgers, bedrijven en instellingen bevorderd wordt en zo nodig afdwongen. De naleefstrategie laat zien op welke wijze en met de inzet van welke instrumenten, naleving van wet- en regelgeving en de daarmee samenhangende gestelde doelen, kan worden bereikt. Het effectief bevorderen van naleving van wet- en regelgeving begint bij een bewuste keuze van het instrument om die naleving te beïnvloeden. Dat betekent dat de verschillende instrumenten moeten zijn afgestemd op de doelgroep. Soms kan voorlichting en informeren voldoende zijn. In andere gevallen zal er meer druk moeten worden uitgeoefend om naleving af te dwingen. Er zijn veel factoren die invloed hebben op het naleefgedrag: is men bekend met de regelgeving, is er sprake van sociale controle door derden, wat is de afweging van iemand ten aanzien van de pakkans bij overtreding van een regel, etc.

Goed naleefgedrag draagt bij aan een veilige, schone en duurzame leefomgeving. Inwoners en bedrijven zijn hiervoor voor een belangrijk zelf verantwoordelijk.

De nalevingstrategie bestaat uit een viertal instrumenten:

- de preventiestrategie;
- de toezichtstrategie;
- de handhaving;
- en gedoogstrategie.

Het spreekt voor zich dat deze instrumenten niet los van elkaar gezien kunnen worden, maar dat ze complementair zijn en elkaar aanvullen en versterken. Per doelgroep kan de mate van inzet van een instrument verschillen maar het is onmogelijk om als uitgangspunt te hebben dat een bepaald instrument voor een bepaalde doelgroep kan volstaan. Ook binnen doelgroepen verschillen individuen in motivatie en mate van spontane naleving. Ten aanzien van de Drank- en Horecawet hebben gemeenten, en dus ook Dronten, een zogenaamd Preventie- en Handhavingsplan alcohol vastgesteld. Ook de brandweer combineert toezicht op brandveiligheid met voorlichting en preventie. Hieronder zullen de verschillende instrumenten besproken worden, waarbij dus nadrukkelijk geldt dat een combinatie van deze instrumenten tot een betere naleving moet leiden.

4.1.1 PREVENTIESTRATEGIE

Preventieve handhaving is een breed begrip. Er valt alles onder dat bijdraagt aan het voorkomen van overtredingen. Een voorwaarde voor het goed kunnen werken van dit instrument is dat wet- en regelgeving dusdanig is opgesteld dat deze handhaafbaar is. Om handhaafbaar te zijn, moeten regels helder en duidelijk zijn. Deze regels moeten bovendien op acceptatie kunnen rekenen. Als de regels bekend en begrijpelijk zijn, ze handhaafbaar zijn en als er draagvlak bestaat voor deze regels zal dit leiden tot een betere naleving. Om die reden is goede communicatie over wet- en regelgeving een belangrijk instrument. In het algemeen geldt dat bij een geringe acceptatie de handhavingsinspanning meer inzet (tijd en middelen) kost.

Communicatie

Waar mogelijk wordt communicatie op verschillende manieren ingezet binnen de gemeentelijke organisatie. Actieve communicatie draagt bij aan een leefbare en veilige leefomgeving. Actieve communicatie kan een positief effect hebben op het veiligheidsgevoel van inwoners en kan ook bijdragen aan begrip.

Preventie moet ertoe leiden dat irritaties waaraan argumenten kunnen worden ontleend om niet normconform te handelen weggenomen worden, dat het gewenste maatschappelijke gedrag bevestigd wordt en de redenen voor slecht naleefgedrag worden weggenomen.

De gemeente Dronten wil de spontane naleving van regels vergroten door:

- Goede communicatie vanuit de gemeente over de regels, zodat de doelgroep hiermee bekend is;
- Acceptatie van regels: onbekende, onzinnige en onbegrijpelijke regels kunnen niet worden nageleefd;
- Actief contact vanuit de gemeente en de aanvrager ondersteunen bij zijn aanvraag vanuit vergunningen en ruimtelijke ordening;

- De pakkans vergroten door regelmatig toezicht te houden. De burger en bedrijven verwachten toezicht. Daardoor zullen zij zich eerder aan de regels houden.

De middelen die ingezet worden ten aanzien van dit instrument hangen af van de over te brengen boodschap. Waar mogelijk worden voorlichting en communicatie ingezet als middel van preventieve handhaving om naleving te bevorderen. Waar mogelijk informeert de gemeente bij nieuwe wet- en regelgeving inwoners en bedrijven. Dit kan zowel collectieve voorlichting zijn als individueel met inwoners en/of bedrijven of met afgebakende doelgroepen.

4.1.2 TOEZICHTSTRATEGIE

Net als bij de toetsing (na ontvangst van aanvragen en meldingen), wordt ook bij het toezicht onderscheid gemaakt in uitvoeringsniveaus. Ook hier geldt dat het toezicht niet 100% kan zijn. Immers, in dit geval zou gemeente Dronten bij iedere activiteit continue als toezichthouder aanwezig moeten zijn en alle aspecten moeten controleren. Deze toezichtniveaus dienen te worden vastgesteld in een toetsingsprotocol.

Gemeente Dronten sanctioneert bij overtredingen conform de landelijke handhavingsstrategie (LHS), het Toezicht- handhavingsplan 2019-2020 en het Beleidskader VTH 2018-2022 OFGV (milieutaken). Afhankelijk van de overtreding dient de voorgaande stukken ter hand te worden genomen.

De gemeente Dronten werkt met “Risico Gestuurd Toezicht” (hierna: “RGT”) waarbij het accent van het beleid komt te liggen op het beheersbaar houden en terugdringen van de bestaande grote omgevingsrisico’s en het voorkomen van nieuwe grotere omgevingsrisico’s. RGT wordt ingezet vanuit de visie “meer toezicht waar nodig, minder waar mogelijk” en het principe “High trust - high penalty”. Het doel is de aandacht van toezicht vooral te leggen op die locaties waar een verhoogd risico aanwezig is, zowel op aspecten als veiligheid als op niet-naleving van de wet- en regelgeving. Door RGT vindt er een efficiencyslag plaats, omdat toezichthouders minder tijd kwijt zijn met het houden van controles. Er is dus sprake van een betere inzet van de schaarse middelen. Het RGT dient bij de gemeente Dronten nog verder uitgewerkt te worden. De indeling, soort toezicht en frequenties van het RGT gaan opgenomen worden in het uitvoeringsprogramma. Hierdoor is het mogelijk ze jaarlijks op basis van evaluatie aan te passen. De verwachting is dat de gemeente Dronten op deze wijze het toezicht effectiever kan inzetten en het maatschappelijk effect groter zal zijn. Dit wordt de komende beleidsperiode in projecten opgenomen. De werkzaamheden voor vergunningverlening, toezicht en handhaving worden verder uitgewerkt in het uitvoeringsprogramma.

Afhandeling van klachten en meldingen

Het behandelen van klachten en meldingen heeft een hoge prioriteit. Klachten en meldingen worden in behandeling genomen afhankelijk van de gevaarstelling en aantasting van de leefbaarheid. Bij kennelijk gevaar wordt er altijd opgetreden. Hiervoor zijn in het uitvoeringsprogramma VTH met betrekking tot de verschillende

beleidsvelden, afzonderlijk uren opgenomen. Het gaat om klachten over bijv. geur- of geluidshinder, illegale bouw, illegale horeca. De trend van de afgelopen jaren is dat het aantal klachten toeneemt, met name over illegale bouw. Elke klacht wordt geregistreerd.

4.1.3 HANDHAVINGSTRATEGIE

Dronten past de landelijke handhavingsstrategie, versie 1.7 2014 (LHS), toe. [In de bijlage de LHS](#). Het overnemen en invoeren van de landelijke handhavingsstrategie is onderdeel van de VTH kwaliteitscriteria voor Wabo bevoegde overheden. Bij vaststelling van dit beleidskader wordt de LHS van toepassing verklaard op alle taken die Dronten in dit kader uitvoert. Door de LHS toe te passen wordt landelijke eenduidigheid in twee opzichten bevorderd, te weten:

1. Dat iedere bevinding een passende interventie krijgt;
2. Dat het proces om tot een passende interventie te komen overal hetzelfde verloopt.

De LHS is bepalend, maar bevat geen strategie voor het bepalen van sancties, gedoogkader of paragraaf inzake het optreden tegen overheden. Deze zijn hierna uitgewerkt in deze nota. Indien in de toekomst de LHS verder wordt ontwikkeld, dan deze nota op dit onderdeel worden aangepast.

De volgende nota's vormen, samen met deze handhavingsnota, het beleid voor toezicht en handhaving Wabo van gemeente Dronten:

- De landelijke handhavingsstrategie (LHS);
- Uitvoeringsprogramma vergunningen, toezicht en handhaving 2019-2022 gemeente Dronten;
- Het Beleidskader VTH 2018-2022 OFGV.

Dit betekent dat de nota's Strategie (milieu) handhaving Dronten 2006 (Wabo

breed), de Uitvoering (milieu)handhaving Dronten 2005 en het Gemeenschappelijk Kader Handhaving 2013 Flevoland (GK) komen te vervallen.

Richtlijn voor het stellen van dwangsombedragen en begunstigingstermijnen

De "Richtlijn voor het stellen van dwangsombedragen en begunstigingstermijnen" bestaat uit een tabel met overtredingen met standaard dwangsomhoogten en begunstigingstermijnen (zie de [bijlage 2](#)).

Daarmee wordt uniformiteit nagestreefd bij het stellen van sancties en inzicht gegeven hoe sancties worden berekend (transparantie). In deze nota wordt de werkwijze met de Richtlijn uiteengezet. De hoogte van de bedragen en duur van de termijnen kunnen door het bevoegde gezag in individuele situaties, om haar moverende redenen, worden aangepast.

Optreden tegen overheden

Tegen de eigen organisatie en tegen andere overheden wordt op gelijke wijze opgetreden als tegen overtredingen van derden. Bij het optreden tegen de eigen organisatie doet zich, voor wat betreft het bestuursrecht, een complicatie voor. Als volgens het stappenplan bestuursrechtelijk dient te worden opgetreden ontstaat de situatie dat de te maken kosten (bestuursdwang) of de te innen bedragen (dwangsom) zowel ten laste als ten bate komen van dezelfde organisatie. Om het beoogde effect van deze dwangmiddelen toch te benutten dienen de kosten van de actie ten koste te gaan van het budget van het organisatieonderdeel dat verantwoordelijk is voor het naleven van de regelgeving. Deze kosten dienen ten gunste te komen van het organisatieonderdeel dat verantwoordelijk is voor de handhaving. Het verdient de voorkeur deze financiële middelen ten gunste te laten komen van de reservering voor de toepassing van bestuursrechtelijke handhavingsinstrumenten, zoals bestuursdwangacties en eventuele schadevergoedingen (door onrechtmatig handelen).

Ten einde de naleving van de regelgeving open te stellen voor democratische controle wordt het algemeen bestuur van de eigen organisatie van het overtredende bestuursorgaan en van andere overheden op de hoogte gesteld van overtredingen en de afhandeling daarvan. Het bevoegd gezag stuurt daartoe afschriften van de correspondentie (controlebrieven, beschikkingen e.d.) aan het algemeen bestuur van de overtredende overheidsorganisatie.

Ten aanzien van de strafrechtelijke handhaving verdient het de voorkeur dat de politie, in plaats van de Buitengewoon opsporingsambtenaren in dienst van de overtredende organisatie, optreedt tegen overtredingen. Belangrijkste reden hiervoor is om geen twijfel te laten ontstaan over de objectiviteit van het opsporingsonderzoek. Daarnaast dient het ter voorkoming van een loyaliteitsconflict voor de betreffende ambtenaar.

4.1.4 GEDOOGSTRATEGIE

In beginsel handhaven en niet gedogen

Als uitgangspunt wordt gehanteerd dat wettelijke voorschriften dienen te worden gehandhaafd. Dit vanwege het algemeen belang dat gediend is met handhaven. In Dronten wordt er in principe niet gedoogd, tenzij er zich een bijzondere omstandigheid voordoet. Onder gedogen wordt verstaan een expliciete beslissing van een bestuursorgaan om tegen een bepaalde overtreding niet handhavend op te treden. Gedogen gebeurt slechts in uitzonderingsgevallen. In dat geval wordt een gedoogbeslissing met voorschriften opgesteld die aan bestuursrechtelijk toezicht wordt onderworpen.

Gedogen aanvaardbaar onder bepaalde voorwaarden

Voor onze gedoogstrategie volgen wij, conform het stappenplan ([hoofdstuk 3](#)) van het LHS, de Nota "[Gedogen in Nederland](#)". Deze beleidsnota van de centrale overheid geeft inzicht in de stappen die worden genomen in de afweging om al

dan niet te gedogen in een bepaalde situatie. Daarin zijn voorwaarden gesteld waaronder gedogen als aanvaardbaar wordt geacht. Het betreft de volgende voorwaarden:

- uitzonderlijke situaties (overmacht, overgangssituatie of onevenredigheid);
- de te gedogen situatie dient beperkt te zijn in omvang en tijd;
- complete, ontvankelijke aanvraag en grote kans op verlening vergunning/ontheffing;
- aanvrager treft geen verwijt voor tijdstip aanvraag om vergunning/ontheffing;
- klemmende redenen die de afgifte van een gedoogbeslissing rechtvaardigen;
- de te gedogen activiteit kan op verantwoorde wijze plaatsvinden;
- afgifte gedoogbeschikking niet onredelijk ten opzichte van belangen van derden;
- belang gedoogbeschikking weegt zwaarder dan belang handhaving van regels.

Gelijkheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel

Een bijzondere omstandigheid kan zich, afgezien van het geval dat concreet zicht bestaat op legalisering, voordoen indien sprake is van andere, vergelijkbare gevallen waarin niet wordt gehandhaafd (gelijkheidsbeginsel), indien bij de overtreder zodanige -gerechtvaardigde verwachtingen zijn gewekt dat van handhaving moet worden afgezien (vertrouwensbeginsel) of als handhavend optreden zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat van optreden in die concrete situatie behoort te worden afgezien (evenredigheidsbeginsel).

5 MONITORING EN VERANTWOORDING

HOOFDSTUK 2

HOOFDSTUK 4

In [hoofdstuk 2](#) is vastgelegd welke strategische meetbare doelen we willen bereiken. In [hoofdstuk 4](#) zijn de uitvoeringsstrategieën beschreven die binnen het T&H-domein worden ingezet om een bijdrage te leveren aan de realisatie van deze doelen. Door monitoring van de voortgang wordt zicht gehouden op de mate van doelrealisatie (effectiviteit). Hierover wordt verantwoording afgelegd aan het college, de gemeenteraad, onze burgers en de provincie Flevoland als interbestuurlijk toezichthouder.

Monitoring van de indicatoren vindt jaarlijks plaats in het op te stellen VTH-jaarverslag dat aan het college wordt aangeboden. Het VTH-jaarverslag wordt door ons college vastgesteld en ter kennisname aan de gemeenteraad voorgelegd en aan de provincie Flevoland als interbestuurlijk toezichthouder. Tevens kan op basis hiervan input worden geleverd aan afdelingsplannen. Met behulp van het software programma “Key2 vergunningen” worden gegevens geregistreerd en gemonitord. Indien uit de monitoring van de indicatoren blijkt dat de doelstelling niet gerealiseerd wordt, wordt (afhankelijk van het moment van constateren) hiervoor een verklaring opgenomen in het jaarverslag. Indien nodig worden verbetermaatregelen voorgesteld die ertoe dienen te leiden dat in het vervolg de doelstelling wel gerealiseerd wordt.

Naast de monitoring voor de verslaglegging vindt door de betrokken afdelingen continue monitoring van de uitvoering plaats. Deze gegevens worden gebruikt voor werkverdeling en termijnbewaking.

De komst van de Omgevingswet die vraagt om verandering in de werkprocessen en de rapportageverplichtingen voortkomend uit de Bor zijn daarbij belangrijke uitgangspunten om te komen tot een toekomstbestendig systeem. Met de integrale registratie moet gemeente Dronten in staat worden gesteld om op een juiste manier uitvoering te geven aan de taken, die voortkomen uit de wettelijke regelingen. Bij de ontwikkeling van de digitale administratie zal aandacht worden besteed aan de mogelijkheden om heldere management- en bestuurlijke rapportages te maken.

6 MONITORING EN VERANTWOORDING

Dit hoofdstuk beschrijft de structuur om de continue kwaliteit van de uitvoering van de VTH-taken te borgen en verbeteren. Aan de hand van de wettelijke eisen vanuit het Bor en de Mor worden verscheidene aspecten van organisatie en kwaliteit besproken.

6.1 VERORDENING KWALITEIT VERGUNNINGEN, TOEZICHT EN HANDHAVING OMGEVINGSRECHT

Kwaliteitsverordening VTH

In 2016 heeft de gemeente Dronten een verordening opgesteld voor de basistaken VTH. De verordening ziet met name toe op de kritieke massa van de "Kwaliteitscriteria 2.1" krachtens de Wabo. In de kwaliteitscriteria is vastgelegd waaraan organisaties op het gebied van VTH-taken ten aanzien van het personeel (kritieke massa), het proces en de inhoud (deskundigheid) moeten voldoen. Dit totaal pakket bepaalt de minimaal vereiste kwaliteit, waaraan elke

overheidsorganisatie die met vergunningverlening, toezicht en handhaving van het omgevingsrecht is belast, moet voldoen. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de Wabo.

De raad heeft de Verordening kwaliteit vergunningverlening, toezicht en handhaving omgevingsrecht gemeente Dronten (hierna: "Verordening kwaliteit VTH") op 24 november 2016 vastgesteld. Het kwaliteitsniveau voor de taken die door de Omgevingsdienst Flevoland & Gooi en Vechtstreek (hierna: "OFGV") worden uitgevoerd zijn hiermee vastgesteld. De verordening is van toepassing op de basistaken en de extra (niet verplichte) plustaken die worden uitgevoerd door de OFGV. Voor de thuishaken (taken die niet zijn ondergebracht bij de OFGV) ligt er tevens de zorgplicht om te voldoen aan de minimale kwaliteitsniveau. Per 1 juli 2019 zijn er in de VTH kwaliteitscriteria verbeter suggesties doorgevoerd voor 27 deskundigheidsgebieden zoals vermeld in de nieuwste set 2.2. Wij zijn voornemens om onze VTH-verordening in samenwerking met de OFGV partners daarop aan te passen.

6.2 KWALITEITSMETING

Om aan de kwaliteit te blijven voldoen dient de gemeente Dronten jaarlijks een meting uit te voeren om het inzicht te blijven behouden. Dit betekent dat de medewerkers die met de activiteiten van de deskundigheidsgebieden bezig zijn, gemeten dienen te worden aan de nieuwe deskundigheidstabellen van de criteria. Het is de taak en verantwoordelijkheid van gemeente Dronten om te zorgen dat de gemeente aan de kwaliteitseisen blijft voldoen. Het monitoren is hierbij van cruciaal belang.

BIJLAGE 1

ONTWIKKELINGEN T&H GEMEENTE DRONTEN

LANDELIJKE EN REGIONALE ONTWIKKELINGEN

In deze bijlage staan de landelijke en regionale ontwikkelingen binnen het fysiek domein verder uitgewerkt. Dit zijn ontwikkelingen waarmee we rekening dienen te houden in het T&H beleid. Een aantal ontwikkelingen zijn van invloed op de wijze waarop we de toezicht en handhaving organiseren.

OMGEVINGSWET

De Omgevingswet wordt een nieuwe wet die veel wetten op het gebied van de fysieke leefomgeving gaat vervangen. Bijvoorbeeld de Wro, Wabo en Tracéwet maar ook alle gemeentelijke infrastructuur, water en gemeentelijke regelgeving, zoals in de APV, die ruimtelijke aspecten hebben. Het doel is om de wettelijke kaders voor burgers, bedrijven en overheden inzichtelijker te maken en ontwikkeling en beheer van de fysieke leefomgeving beter beheersbaar te maken. Ook de Wet Natuurbescherming (2017), zal in de Omgevingswet worden opgenomen. Met de Omgevingswet zal aandacht zijn voor minder en overzichtelijke regels, meer ruimte voor initiatieven, lokaal maatwerk en vertrouwen als uitgangspunt. Het doel van een initiatief in de fysieke leefomgeving moet centraal staan in plaats van de vraag: 'mag het wel?' De Omgevingswet verplicht bestuurders integrale plannen te maken waarin de diverse belangen in onderlinge samenhang worden beschouwd. De verwachte inwerkingtreding is 1 januari 2021.

De impact van de Omgevingswet voor ons betekent onder andere het volgende:

- alle vergunningprocedures in 8 weken;
- omgevingsplan vraagt om participatie en afweging bij de planvorming: bestuurlijke afwegingsruimte ontstaat;

- door duidelijke plannen is inzichtelijker wat wel en niet kan en zijn mogelijk minder vergunningen nodig;
- andere rollen binnen gemeente: begeleiden bij participatie, partijen bij elkaar brengen;
- meer maatwerk, immers bij minder regels vergen de besluiten een goede afweging en onderbouwing;
- taakvelden worden integraal samengevoegd: meer (keten)samenwerking;
- processen worden straks nog meer dan nu geïnitieerd door burgers en bedrijven en vragen om integrale afhandeling;
- gedrag en cultuurverandering: competenties als oplossingsgericht denken, helicopterview en samenwerken worden belangrijker;
- transparantie van informatievoorziening: alle digitale informatie is straks op één plek te vinden, het nieuwe Omgevingsloket. Via dit loket kunnen initiatiefnemers, overheden en belanghebbenden snel zien wat mag in de fysieke leefomgeving. De inwoner, ondernemer beschikt daarmee over dezelfde informatie als de overheid. Op het eerste gezicht zal er onder de Omgevingswet juridisch gezien weinig veranderen op het terrein van toezicht en handhaving. De handhavingsinstrumenten blijven dezelfde en staan grotendeels in de Algemene wet bestuursrecht. De bijzondere bepalingen in de Omgevingswet zijn gebaseerd op hoofdstuk 5 van de huidige Wet algemene bepalingen omgevingsrecht.

Uitgaande van het beoogd resultaat van de Omgevingswet, waarbij er minder vergunningen en meer zorgplichten en algemene regels zijn, verschuift het

toetsmoment van het bevoegd gezag van meer vooraf naar een toets achteraf. Juridisch betekent dat een verschuiving van vergunningverlening naar toezicht en handhaving. Dit kan dus ook wat betekenen voor de opdracht aan de OFGV.

De Omgevingswet brengt een ommekeer in de manier waarop het ruimtelijk domein wordt ingericht. Uitnodigen van initiatiefnemers in plaats van toelaten is daarbij het uitgangspunt. Om dit mogelijk te maken, geeft de wet nieuwe instrumenten, gewijzigde procedures en veel mogelijkheden voor maatwerk om nieuwe ontwikkelingen op gang te brengen. Basisgedachte daarbij is om samen met initiatiefnemers en betrokkenen te werken aan ruimtelijke ontwikkelingen. We werken aan de implementatie van de Omgevingswet. In het coalitieakkoord is ook aandacht voor de Omgevingswet. Hierin staat:

Het samenwerken met inwoners en partijen van de samenleving, vraagt niet alleen wat van onze organisatie maar ook van onze bestuursstijl. Het vraagt om een kanteling in houding en gedrag. Een netwerkstructuur waarin wij zoveel mogelijk faciliteren, verbinden en mogelijk maken. De Omgevingswet gaat ons hierbij helpen. Deze omvangrijke en nieuwe wet brengt voor de gemeente een grote cultuurverandering met zich mee, dwars door alle beleidsafdelingen heen. Met de Omgevingswet wordt het bijvoorbeeld makkelijker om je dakkapel te verbouwen of je oprit te verbreden. Maar ook grootschalige procedures rondom vergunningen worden korter en eenvoudiger.

De exacte invulling en consequenties zijn nog niet duidelijk en de komende jaren zullen benut moeten worden om T&H optimaal voor te bereiden. In de gemeente Dronten is in 2019 een Projectmanager aangesteld om de implementatie te begeleiden. Er is een Programmaplan Omgevingswet gemeente Dronten opgesteld (B&W 23 april 2019) en er wordt een circulaire benadering toegepast. In het project instrumenten wordt het omgevingsplan opgesteld waarin belangrijke keuzes gemaakt dienen te worden die zijn weerslag gaat krijgen de komende jaren.

WET VERGUNNINGVERLENING, TOEZICHT EN HANDHAVING

Met de wettelijke verankering van de kwaliteitscriteria VTH (inmiddels zijn de kwaliteitscriteria 2.2 rechtsgeldig) beoogt de wetgever de uitvoering van de taken op het gebied van vergunningverlening, toezicht en handhaving (VTH-taken) te verbeteren. Met deze wet heeft ook de OFGV een wettelijke status gekregen en moeten we de basistaken daar verplicht onderbrengen. De gemeente Dronten heeft vanaf 1 januari 2013 de basistaken (inclusief asbesttaken) aan de OFGV overgedragen in het kader van vergunningverlening, toezicht en handhaving. Naast deze basistaken zijn als plustaken tevens specialismen overgedragen zoals bodem, geluid, lucht en externe veiligheid.

Hierover leggen we jaarlijks verantwoording af aan de raad.

BESLUIT OMGEVINGSRECHT

Het Bor is in april 2017 aangepast als gevolg van de aanpassingen van paragraaf 5.2 van de Wabo. Dit betreft aanpassingen op het gebied van verbetering van VTH. Het ontwerpbesluit geeft onder andere invulling aan:

- Het Basistakenpakket;
- De BRZO-omgevingsdiensten;
- De procescriteria;
- Het verplichte Inspectievew milieu (gegevensuitwisseling tussen bestuurs- en strafrecht).

Dit nieuwe T&H beleid draagt er zorg voor dat voldaan is aan de vereisten van de procescriteria.

WET KWALITEITSBORGING VOOR HET BOUWEN

Met de privatisering van de bouwplantoets en het bouwtoezicht zetten wordt door de Rijksoverheid een volgende stap gezet om de verantwoordelijkheid bij de markt te beleggen. Het doel van deze wet is het verbeteren van de kwaliteitsborging

voor het bouwen en het versterken van de positie van de bouwconsument. In de praktijk gaat dit betekenen dat het toetsen van bouwplannen en het toezicht houden tijdens bouwprojecten in een aantal gevallen door een marktpartij wordt uitgevoerd.

Op 17 januari 2019 hebben minister Ollongren en VNG-voorzitter Van Zanen een akkoord ondertekend over de implementatie en invoering van de Wet kwaliteitsborging voor het bouwen (hierna: "Wkb"). Het akkoord is tot stand gekomen in nauwe samenwerking met de Vereniging Bouw- en Woningtoezicht Nederland, samen met de G4, G40 en Brandweer NL. Het akkoord regelt onder meer de rol van de gemeente na invoering van de wet en bevat afspraken over de voorwaarden waaronder de wet kan worden ingevoerd. De VNG geeft aan dat met deze afspraken en de Wkb belangrijke stappen worden gezet om de bouwkwaliteit in Nederland te verhogen.

Het akkoord gaat uit van invoering van de Wkb per 1 januari 2021, tegelijk met de Omgevingswet. Afsproken is dat de wet alleen in werking zal treden als er voldoende waarborgen zijn dat bouwprojecten onder het nieuwe stelsel doorgang kunnen vinden. Hiertoe moet de ondersteunende ICT op orde te zijn, moeten er voldoende kwaliteitsborgers zijn en moet de toelatingsorganisatie

tijdig operationeel zijn. Partijen hebben afgesproken dat er een regiegroep wordt gevormd die aan de slag gaat met de implementatie van de wet en met nieuwe proefprojecten.

Wij zullen de ontwikkelingen nauwlettend volgen en een impactmeting uitvoeren met als doel de consequenties in kaart brengen indien dit opportuun is.

BELEIDSKADER VTH 2019-2022 VOOR OFGV TAKEN

Wij hebben behalve de basistaken ook het merendeel van onze milieutaken overgedragen aan de OFGV. In 2019 is het regionale uitvoeringskader in nauwe samenwerking met OFGV en alle deelnemende gemeenten opgesteld en vastgesteld. De OFGV voert de basistaken uit. Daarnaast voeren zij ook overige milieutaken uit. Voor de uitvoering van deze taken is een risicoanalyse opgesteld.

GEMEENTELIJK BELEID

In onderstaand schema zijn de gemeentelijke en overige relevante beleidsdocumenten (dit is een belangrijke lijst voor gemeente Dronten) genoemd die mede aan de basis staan voor de wijze waarop de gemeente Dronten invulling geeft aan de T&H-taken.

Nummer	Document titel (vaststellingsdatum)	Verwijzing in T&H beleid
1	Toekomstvisie 2025 "Dronten geeft je de Ruimte"	✓
2	Coalitieakkoord gemeente Dronten 2018-2022 "Naar nieuwe verbindingen"	✓
3	Duurzaam Dronten, naar een duurzame toekomst en Dronten meer naar klimaatneutraal (klimaatbeleidsplan vastgesteld op 25 januari 2018)	✓
4	Wabo Vergunningenbeleid gemeente Dronten vastgesteld op 9 oktober 2018	✓
5	Preventie- en handhavingsbeleid Drink- en Horecawet Dronten 25 september 2014	✓
6	Uitvoeringsprogramma Vergunningen, Toezicht & Handhaving 2019-2022 Gemeente Dronten vastgesteld op 12 februari 2019	✓
7	Verslag Vergunningen en Handhaving 2018 gemeente Dronten	✓
8	Beleidskader VTH OFGV 2018-2022	✓
9	Strategie (milieu)handhaving Dronten (WABO, versie 4, 31-10-2006)	✓
10	Nota uitvoering (milieu)handhaving 2005 gemeente Dronten (vastgesteld 19 april 2005)	✓
11	Gemeenschappelijk kader Flevoland 2013	✓

RICHTLIJN VOOR HET STELLEN VAN DWANGSOMBEDRAGEN EN BEGUNSTIGINGSTERMIJNEN

2.1 ALGEMEEN

2.1.1 DOEL VAN DE RICHTLIJN

De “Richtlijn voor het stellen van dwangsombedragen en begunstigingstermijnen” heeft als doel uniformiteit hierover te bereiken en inzicht hierin te geven (transparantie). Door gemeenschappelijke punten te benoemen en te gebruiken en deze met enige regelmaat te herzien en uit te breiden is het een zich ontwikkelende richtlijn.

2.1.2 OPZET VASTSTELLEN BEGUNSTIGINGSTERMIJN, DWANGSOMHOOGTE EN BEGUNSTIGINGSTERMIJN

De maximaal te verbeuren dwangsom alsmede de te stellen begunstigingstermijn worden als volgt bepaald:

1. het bevoegd gezag controleert of de (potentiële) overtreding vermeld staat in de tabel onder [2.2](#);
2. indien de overtreding in de tabel vermeld wordt, wordt de te stellen begunstigingstermijn gebaseerd op de termijn zoals weergegeven in kolom 5. Deze termijn wordt opgenomen in de aanschrijving waarin het bevoegd gezag haar voornemen tot opleggen van een last onder dwangsom kenbaar maakt;
3. indien de overtreding in de tabel vermeld wordt, wordt de maximum te verbeuren dwangsom alsmede de aangegeven begunstigingstermijn overgenomen in de dwangsombeschikking;
4. indien de betreffende (potentiële) overtreding niet in de tabel staat vermeld, worden de te stellen begunstigingstermijn, de dwangsomhoogte en de

begunstigingstermijn vastgesteld volgens de uitgangspunten zoals beschreven in respectievelijk [hoofdstuk 2.3](#) en [2.4](#).

AD 1. TABEL “STANDAARDOVERTREDINGEN”

In de tabel worden de overtredingen weergegeven per taakveld respectievelijk wet, eventueel onderverdeeld per compartiment, te weten;

- 2.2.1. Ruimtelijke ordening: strijd met bestemmingsplan;
- 2.2.2. Bouwen, Strijd artikel 40 Ww: Woningen en bijgebouwen, Bedrijfsgebouwen en voorzieningen, Agrarische bedrijfsgebouwen en voorzieningen;
- 2.2.3. APV (Algemene Plaatselijke Verordening).

AD 2. BEGUNSTIGINGSTERMIJN

Na het constateren van een overtreding geeft de toezichthouder, veelal in overleg met de overtreder, een redelijke hersteltermijn aan tot een hercontrole. De duur van de hersteltermijn zal in de praktijk veelal overéénkomen met de begunstigingstermijn. Duurt bij de eerste hercontrole de overtreding nog voort, dan wordt een last onder dwangsom opgelegd met een begunstigingstermijn. De overtreder kan voorkomen dat hij/zij een last onder dwangsom krijgt opgelegd door vóór de hercontrole (tijdens de hersteltermijn) de overtreding ongedaan te maken. Het verbeuren van de opgelegde last onder dwangsom kan de betrokkene voorkomen door tijdens de begunstigingstermijn alsnog de overtreding te herstellen.

Over het algemeen dienen overtredingen van gedragsvoorschriften per 1 week te worden opgeheven. Bij herhaling kan preventief een last onder dwangsom worden opgelegd die wordt verbeurd bij de eerstvolgende geconstateerde overtreding. Bij overtredingen middels ontbrekende, onjuist functionerende voorzieningen, vergunningen/meldingen, e.d. dient een redelijke termijn te worden gesteld waarin de overtreding ongedaan kan worden gemaakt.

Het bevoegd gezag hanteert voor de op te nemen begunstigingstermijn de termijn zoals die wordt weergegeven in de tabel, kolom 5. Afwijkingen van deze termijnen zullen worden gemotiveerd en gedocumenteerd.

Indien de betreffende overtreding niet in genoemde tabel staat vermeld, kan aan de hand van de overwegingen zoals beschreven in [hoofdstuk 2.4](#) een begunstigingstermijn worden opgesteld.

AD 3. DWANGSOMHOOGTE

Per overtreding wordt de minimum en maximum te verbeuren dwangsom aangegeven. Per overtreding wordt op basis van deze bedragen en met in acht neming van de uitgangspunten hoofdstuk 3.3 en 3.4 een dwangsom opgelegd. Het maximumbedrag wordt bereikt nadat 5 tot hooguit 10 overtredingen zijn geconstateerd of 5 tot 10 termijnen zijn verstreken. Het bevoegd gezag hanteert de voorgestelde dwangsomhoogten uit de tabel en vermeldt dat in de dwangsombeschikking.

Het bevoegd gezag kan in bijzondere situaties altijd afwijken van de standaard begunstigingstermijnen en dwangsomhoogten. Afwijkingen zullen worden gemotiveerd en gedocumenteerd.

Verbeurde dwangsommen dienen ook te allen tijde daadwerkelijk te worden geïnd om de gewenste effecten op het naleefgedrag (ook bij derden) te bewerkstelligen.

2.1.3 RECIDIVE

De genoemde dwangsomhoogten zijn van toepassing voor het opstellen van een eerste dwangsombeschikking. Indien sprake is van een herhaling van een overtreding waarvoor in het verleden reeds een dwangsombeschikking is afgegeven, wordt de gestelde dwangsomhoogte verhoogd met minimaal 100 %.

2.1.4 BESTUURSDWANG

Bij volharding in de overtreding (bijvoorbeeld nadat de maximaal te verbeuren dwangsom ook daadwerkelijk is verbeurd) bij 1 week gevaar, ernstige overlast of bedreiging van de openbare orde wordt bestuursdwang toegepast. De gemeente grijpt dan zelf 1 week in. De kosten van bestuursdwang en de kosten veroorzaakt door de overtreding worden verhaald op de overtreder. Dit staat los van eventuele andere strafrechtelijke en bestuursrechtelijke stappen die kunnen worden ondernomen.

2.1.5 STRAFRECHT

Boetes respectievelijk proces verbaal op basis van het strafrecht kent eigen, vastgestelde normen die op een andere basis worden berekend (punitief).

Daar waar in de tabel genoemd wordt de overtreding van een vergunningvoorschrift geldt dat de dwangsomhoogten en begunstigingstermijnen ook van toepassing zijn voor gelijkwaardige overtredingen op basis van een melding.

2.2 STANDAARD BEGUNSTIGINGSTERMIJNEN EN DWANGSOMHOOGTEN

2.2.2 Ruimtelijke ordening

Compartiment	Overtreding	Minimaal te verbeuren dwangsom	Maximaal te verbeuren dwangsom	Begunstigings termijn
Wabo artikel 2.1 lid 1, onder c Bestemmingsplan	Bewonen woning/ bijgebouw/schuur recreatieverblijf	€ 500,-	€ 50.000,-	24 maanden
	Detailhandel, Andere edrijfsactiviteiten, Opslag handelswaar/ aannemersmaterialen Stallen caravans op of in: bedrijventerreinen woningen, schuren, erven of andere terreinen of gebouwen	€ 500,-	€ 50.000,-	6 maanden
	Gebruiken of laten gebruiken gronden of opstallen op een wijze of tot een doel, strijdig met de in het bestemmingsplan aan de grond gegeven bestemming Onder strijdig gebruik wordt in dat geval in ieder geval verstaan het gebruik of laten gebruiken van: - gebouwen ten behoeve van een seksinrichting; - gronden als staanplaats voor onderkomens; gronden als opslag, stort- of bergplaats van al dan niet afgedankte voorwerpen, stoffen, materialen en producten.	€ 500,-	€ 50.000,-	Al naar gelang de ernst van de overtreding

2.2.3 Bouwen, gebruik en slopen

Compartment	Overtreding	Minimaal te verbeuren dwangsom	Maximaal te verbeuren dwangsom	Begunstigings termijn
Wabo artikel 2.1 lid 1 onder a	Bouwen zonder vergunning (bouwstop)	1x geschatte bouwkosten	2 x geschatte bouwkosten	direct- 1 week
Wabo artikel 2.1 lid 1 onder d	Ontbreken vergunning met het oog op de brandveiligheid (gebruiksstop)	1 x geschatte maandelijkse opbrengst bij doorgaand gebruik	2x geschatte maandelijkse opbrengst bij doorgaand gebruik	direct- 1 week
Wabo artikel 2.1 lid 1 onder f, g en h	Slopen of enige verandering beschermd monument zonder vergunning (sloop-/bouwstop)	1x geschatte sloop-/ bouwkosten	2 x geschatte sloop-/ bouwkosten	direct- 1 week
Wabo artikel 2.2 lid 1 onder b en c	Slopen of enige verandering monument zonder vergunning (sloop-/bouwstop)	1x geschatte sloop-/ bouwkosten	2 x geschatte sloop-/ bouwkosten	direct- 1 week
Bouw-besluit artikel 1.26	Slopen zonder melding (sloopstop)	1x geschatte sloopkosten	2 x geschatte sloopkosten	direct- 1 week
Wabo artikel 2.3	Handelen in strijd met vergunningvoorschrift	gerelateerd aan ernst overtreding	Gerelateerd aan ernst overtreding	12 maanden
Wabo artikel 2.3a	In stand laten bouwwerk zonder vergunning	1x geschatte bouwkosten	2 x geschatte bouwkosten	6 maanden
Bouw-besluit artikel 1.29 lid 3	Handelen in strijd met nadere voorwaarden na sloopmelding	1x geschatte sloopkosten	2 x geschatte sloopkosten	2 maanden
Bouw-besluit artikelen 6.20 en 6.21	Ontbreken adequate brandmeldinstallatie en rookmelders Ontbreken certificaat	1x geschatte kosten aanleg € 100,-	2 x geschatte kosten aanleg € 1000,-	direct – 6 maanden
Bouwbesluit artikelen 6.3 en 6.24	Ontbreken adequate noodverlichting en vluchtrouteaanduidingen	1x geschatte kosten aanleg	2x geschatte kosten aanleg	direct – 4 maanden
Bouw-besluit artikelen 6.25, 6.26 en 7.3	Ontbreken of inadequate vluchtdeuren en niet goed werkende zelfsluitende deuren	€ 100,- per deur	€ 1000,- per deur	direct – 1 maand
Bouw-besluit afdeling 6.7	Ontbreken of inadequate brandslanghaspels, droge blusleiding, bluswatervoorziening, blustoestellen, inspectiecertificaat automatisch brandblusinstallatie en rookbeheersingssysteem en aanduiding blusmiddelen	€ 100,= per haspel, blusleiding, bluswatervoorziening, blustoestel, inspectiecertificaat of aanduiding blusmiddelen	2 x geschatte kosten aanbrengen systeem	direct – 4 maanden
Bouw-besluit artikelen 7.4 t.e.m. 7.16	Voorschriften inzake het gebruik van bouwwerken, open erven en terreinen	€ 100,- per individueel onderdeel	2x geschatte herstelkosten of voldoende financiële prikkel	1 maand

2.2.4 APV (Algemene Plaatselijke Verordening)

Compartiment	Overtreding	Minimaal te verbeuren dwangsom	Maximaal te verbeuren dwangsom	Begunstigings termijn
	Opslag mest door particulier	€ 250	€ 2.000	1 week
	Optocht zonder vergunning	€ 100	€ 10.000	-
	Betoging zonder kennisgeving	€ 100	€ 1.000	1 week
	Illegaal terras	€ 300	€ 3.000	1 week
	Illegale feesten	€ 1.000	€ 10.000	Per constatering
	Illegale uitstalling	€ 100	€ 1.000	1 week
	Standplaats zonder ventvergunning	€ 300	€ 3.000	Per constatering
	Illegaal steiger / container	€ 300	€ 3.000	1 week
	Illegaal opbreken van de weg of veranderingen aanbrengen aan de weg	€ 300	€ 3.000	-
	Maken van een uitweg (oprit) zonder vergunning	€ 300	€ 3.000	1 maand
	Veroorzaken van gladheid op de weg	€ 300	€ 3.000	-
	Uitzicht belemmerende beplanting	€ 300	€ 3.000	2 maanden
	Objecten onder een hoogspanningslijn	€ 300	€ 3.000	1 maand
	Niet commercieel evenement zonder vergunning	€ 100	€ 1.000	1 week
	Commercieel evenement zonder vergunning	€ 500	€ 50.000	1 week
	Open zijn van een horeca-inrichting na het vastgestelde sluitingsuur	€ 300	€ 3.000	Per constatering
	Illegaal pension / camping	€ 1.000	€ 10.000	1 week
	Illegale speelhal	€ 1.000	€ 10.000	1 week
	Geluidshinder door dieren	€ 100	€ 1.000	Per keer
	Seksinrichting zonder vergunning	€ 1.000	€ 10.000	1 week
	Sekswinkel zonder vergunning	€ 1.000	€ 10.000	1 week
	Verontreiniging van de weg en van terreinen	€ 500	€ 5.000	1 week
	Verontreiniging bij werkzaamheden aan de weg	€ 500	€ 5.000	1 week
	Het wegwerpen van reclame en strooibiljetten	€ 100	€ 100	Per constatering
	Aanplakken of bekladden zoals bedoeld in artikel 50 APV	€ 100 plus schoonmaken	€ 100 plus choonmaken	Per constatering
	Kappen van een boom zonder vergunning	€ 300 per boom	€ 3.000 per boom	1-3 maanden (plantseizoen)
	Kappen van een houtopstand	€ 10 per m2 en een herplant plicht	€ 100 per m2 en een herplant plicht	1-3 maanden (plantseizoen)

2.3 BEREKENING DWANGSOMHOOGTE

Voor het berekenen van de dwangsomhoogte worden de volgende uitgangspunten gehanteerd:

- a. aard van de overtreding;
- b. (bedrijfs)economische omstandigheden (economisch voordeel, (uitsparen) kosten van technische voorziening);
- c. afschrik effect;
- d. redelijke verhouding tot de overtreding;
- e. potentiële (milieu)belasting.

Verder is de aard van de overtreding van belang, hierin kan grofweg de volgende indeling worden gemaakt, waaraan wordt getoetst:

Licht:

- overtreding is gemakkelijk ongedaan te maken;
- de schade ten aanzien van de leefomgeving is gering.

Middelzwaar:

- de overtredingssituatie is moeilijk(er) ongedaan te maken;
- de schade dan wel ernstig gevaar of hinder is aanzienlijk, maar is wel herstelbaar;
- de onveiligheid, bijvoorbeeld constructieve veiligheid, is aanzienlijk maar beheersbaar, herstelbaar en er is geen gevaar voor derden;
- een risico op beperkte verstoring van de openbare orde, maar beheersbaar, herstelbaar en er is geen gevaar voor derden.

Zwaar:

- de overtredingssituatie is niet of zeer moeilijk ongedaan te maken;
- blijvende (milieu) schade (onomkeerbaarheid);
- onveiligheid, bijvoorbeeld constructieve veiligheid, onbeheersbaar, onherstelbaar en/of er is gevaar voor derden;
- een (risico op) verstoring van de openbare orde, onbeheersbaar, onherstelbaar en/of er is gevaar voor derden.

N.B. Voor zware overtredingen, en in elk geval wanneer er gevaar voor openbare orde en veiligheid is of andere zaken waar een snel ingrijpen noodzakelijk is, moet altijd worden afgewogen of het instrument bestuursdwang dient te worden ingezet. Bij bestuursdwang grijpt de gemeente zelf in om het gevaar, de schade, af te wenden of te beperken. De kosten die voortvloeien uit de bestuursdwang en de ongewenste veroorzaker kan de gemeente verhalen op de veroorzaker.

2.4 BEPALING HERSTEL- EN/OF BEGUNSTIGINGSTERMIJN

Voor het bepalen van een redelijke herstel- en/of begunstigingstermijn is het uitgangspunt dat binnen de gestelde termijn de overtreding redelijkerwijs ongedaan kan worden gemaakt. Daarbij moet bijvoorbeeld naar de ingreep in de bedrijfsvoering worden gekeken. Ieder individueel geval dient afzonderlijk te worden beoordeeld.

Verkorte termijn

De te stellen herstel- of begunstigingstermijn kan korter indien sprake is zich één of meerdere van de volgende situaties voordoen:

- recidive;
- acuut gevaar;
- het niet nakomen van afspraken;
- gelegenheid die reeds geboden is om de overtreding ongedaan te maken;
- klachten.

Langere termijn

De herstel- of begunstigingstermijn kan langer indien sprake is van een van de volgende situaties:

- aanpassen van de procedures en bedrijfsprocessen;
- lange(re) levertijd van technische en/of facilitaire voorzieningen.

Landelijke handhavingstrategie

Een passende interventie bij iedere bevinding

VERSIE 1.7
24 april 2014

Inhoudsopgave

1. Inleiding

- 1.1 Achtergrond en aanleiding
- 1.2 Beoogde brede werking, doel en positionering
- 1.3 Werking, implementatie en monitoring en evaluatie

2. Visie landelijke handhavingstrategie

- 2.1 Onafhankelijkheid – sterke, slagkrachtige en onafhankelijke handhavinginstanties
- 2.2 Professionaliteit en vakmanschap – training, opleiding, kennis- en informatie-uitwisseling
- 2.3 Betrouwbaarheid – beginselplicht tot handhaven en verantwoording afleggen
- 2.4 Eenvoud – een passende interventie bij iedere bevinding en hoe daar toe te komen
- 2.5 Gezamenlijkheid – overleg, afstemming en planmatig en informatiegestuurd gezamenlijk optreden

3. Realisatie landelijke handhavingstrategie – stappenplan

- 3.1 Stap 1 – Positionering bevinding in de interventiematrix
- 3.2 Stap 2 – Bepalen verzwarende aspecten
- 3.3 Stap 3 – Bepalen of overleg van het bestuur met politie en OM, dan wel van politie en OM met het bestuur, over de toepassing van het bestuurs- en/of strafrecht geïndiceerd is
- 3.4 Stap 4 – Optreden met de interventiematrix
- 3.5 Stap 5 – Vastlegging

Bijlage 1

Begrippen

Bijlage 2

Toelichting interventies van licht naar zwaar

1. Inleiding

1.1 Achtergrond en aanleiding

Op 11 april 2013 zijn de grondslagen van het nieuwe stelsel van vergunningverlening, toezicht en handhaving (VTH) ¹ voor de Wabo bestuurlijk vastgesteld. Het nieuwe stelsel beoogt een robuuste professioneel werkende uitvoeringsstructuur, waarin de Omgevingsdiensten een centrale rol vervullen, die:

- knelpunten oplost, zoals die onder andere zijn vastgesteld door de Commissie Herziening Handhavingstelsel VROM-regelgeving ²;
- bijdraagt aan de realisatie van beleidsdoelen in de fysieke leefomgeving (een schoner milieu, natuur en water, veiliger leefomgeving, betere naleving);
- leidt tot vermindering van de door het bedrijfsleven ervaren regel- en toezichtsdruk en tot een gelijk speelveld voor bedrijven.
- een heldere rolverdeling regelt en ook eenvoudige en effectieve afstemming tussen het bestuurs- en strafrecht.

Het nieuwe VTH-stelsel is in 2013 en wordt gedurende 2014 verder ontwikkeld en geïmplementeerd op drie essentiële onderdelen:

1. generieke condities waaronder het stelsel kan functioneren en waaronder een (verdere) verbetering van de kwaliteit van vergunningverlening, toezicht en handhaving kan plaatsvinden. Hierbij valt te denken aan een infrastructuur voor kennis- en informatie-uitwisseling en training en opleiding van handhavers;
2. onderling afgestemd en effectief handelen van alle instanties die een rol hebben in de handhaving van het omgevingsrecht, waaronder het maken van afspraken over de afstemming van landelijke en regionale prioriteiten en het zo effectief mogelijk bestuurs- en/of strafrechtelijk aanpakken ervan;
3. monitoring, verantwoording en zo nodig bijsturing van het (gezamenlijke) overheidsoptreden in het nieuwe stelsel.

De onderhavige landelijke handhavingstrategie is primair uitgewerkt voor onderdeel 2, in de vorm van een instrument voor alle overheden om eenduidig te interveniëren naar aanleiding van tijdens het toezicht gedane bevindingen.

De landelijke handhavingstrategie heeft ook raakvlakken met de onderdelen 1 en 3. Met onderdeel 1 vanwege het uitwisselen van ervaringen met (het toepassen van) de landelijke handhavingstrategie, teneinde de (uitvoering van de) strategie stap voor stap te verbeteren. Met onderdeel 3 vanwege de monitoring en verantwoording van de toepassing van de landelijke handhavingstrategie en de op termijn voorziene evaluatie van het VTH-stelsel en de landelijke handhavingstrategie.

Voor het opstellen van de landelijke handhavingstrategie is gebruik gemaakt van bestaande strategieën. Met de toepassing van de landelijke handhavingstrategie komen de bestaande handhavingstrategieën, die daarin goeddeels zijn geïncorporeerd, te vervallen.

¹ Het stelsel van vergunningverlening, toezicht en handhaving voor de Wabo, Uitvoering met ambitie.nl, Vastgesteld BO 11 april 2013.

² De Tijd is Rijp, juli 2008.

1.2 Beoogde brede werking, doel en positionering

Beoogde brede werking

De landelijke handhavingstrategie is ontwikkeld vanuit het milieurecht, met oog voor het bredere omgevingsrecht, en heeft in eerste instantie betrekking op de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) en de in artikel 5.1 van de Wabo opgenomen wetten³. Toepassing van de landelijke handhavingstrategie leidt tot afgestemd en effectief bestuurs- en/of strafrechtelijk handelen. Daarom is de landelijke handhavingstrategie breder toepasbaar dan alleen op het omgevingsrecht.

Doel

De overheid is verantwoordelijk voor het handhaven van de wetgeving. Voor wat het omgevingsrecht betreft ligt de basis van deze verantwoordelijkheid voor het bestuur in diverse bijzondere wetten, de Algemene wet bestuursrecht en in de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, de zogenoemde beginselplicht tot handhaven⁴. Voor het OM ligt de basis van deze verantwoordelijkheid in artikel 124 van de Wet op de rechterlijke organisatie en in de Europese richtlijn inzake de bescherming van het milieu door middel van het strafrecht⁵. Uitgangspunt is dat bestuur en OM, elk handelend vanuit de eigen verantwoordelijkheid, hun handelen afzonderlijk en in combinatie richten op het naleven van wet- en regelgeving.

Uit het oogpunt van rechtsgelijkheid is het doel van de landelijke handhavingstrategie, voortbouwend op de hiervoor geschetste verantwoordelijkheden van bestuur en OM: *uitvoering geven aan de beginselplicht tot handhaven, passend interveniëren bij iedere bevinding, in vergelijkbare situaties vergelijkbare keuzes maken en interventies op vergelijkbare wijze kiezen en toepassen, landsbreed door het bestuurlijk bevoegd gezag / de Omgevingsdiensten, landelijke inspecties, politie en het OM. Hiertoe bevat de landelijke handhavingstrategie een duidelijke visie op handhaven (hoofdstuk 2) en een uitgeschreven en geïnstrumenteerde aanpak (hoofdstuk 3).*

Positionering

Handhavinginstanties moeten op grond van het Besluit omgevingsrecht (Bor) een nalevingstrategie hebben, bevattende een toezicht-, sanctie- en gedoogstrategie. De landelijke handhavingstrategie ondersteunt dit, door één lijn te brengen in hoe instanties reageren op tijdens het toezicht gedane bevindingen. In figuur 1 is de positionering van de landelijke handhavingstrategie weergegeven.

De term 'handhavingstrategie' drukt uit dat interveniëren breder is dan het opleggen van sancties naar aanleiding van overtredingen. Omdat interveniëren ook tijdens toezicht kan plaatsvinden, bijvoorbeeld in de vorm van aanspreken en informeren, raakt de landelijke handhavingstrategie in figuur 1 de toezichtstrategie aan. De landelijke handhavingstrategie

³ Op de publicatiedatum van onderhavig document is hoofdstuk 5 van de Wabo ('Bestuursrechtelijke handhaving') voor wat betreft de handhaving van toepassing op de volgende wetten, voor zover dit bij of krachtens deze wetten is bepaald: de Flora- en faunawet, de Monumentenwet 1988, de Natuurbeschermingswet 1998, de Ontgrondingenwet, de Wet bodembescherming, de Wet geluidhinder, de Wet inzake de luchtverontreiniging, de Wet milieubeheer, de Wet ruimtelijke ordening, de Waterwet en de Woningwet. De Kernenergiewet en de Wet bescherming Antarctica ontbreken in voornoemde opsomming, omdat de landelijke handhavingstrategie daarop (vooralsnog) niet van toepassing is.

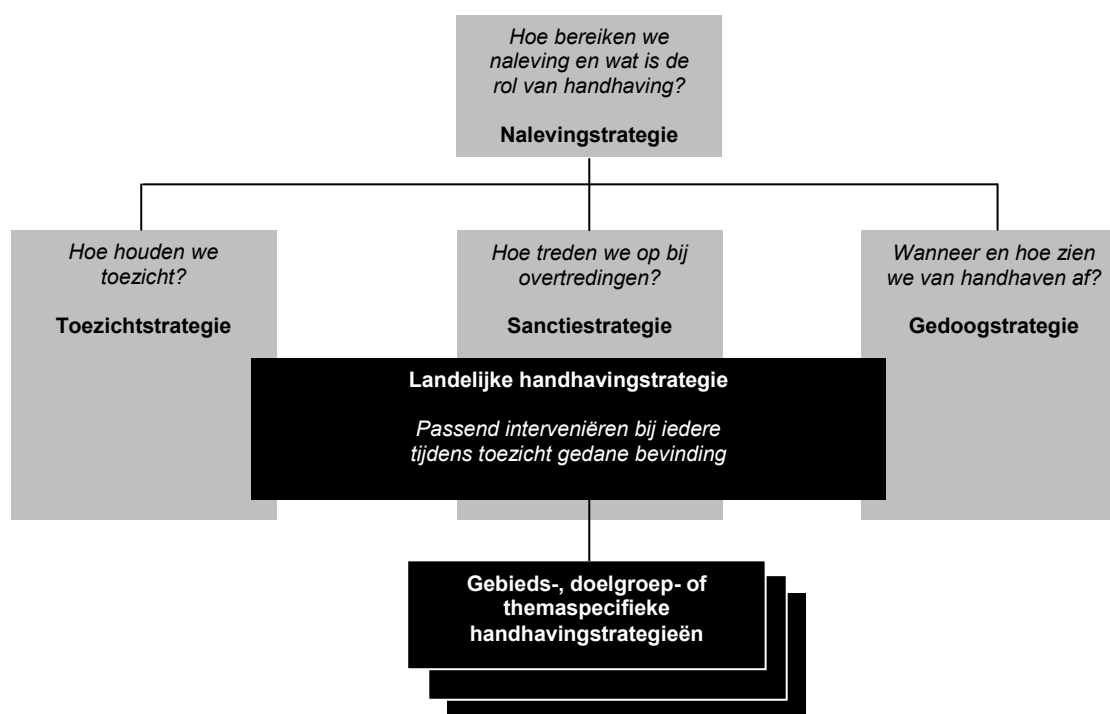
⁴ Geformuleerd in ABRvS 7 juli 2004, LJN AP8242.

⁵ EG richtlijn nr. 2008/99/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008.

gaat niet over het toezicht als zodanig (prioriteiten, manieren van toezicht houden, en dergelijke).

De landelijke handhavingstrategie raakt in figuur 1 ook de gedoogstrategie aan. Dit betekent dat de landelijke handhavingstrategie erkent dat er omstandigheden kunnen zijn om van (bestuursrechtelijk) handhaven af te zien. Dit laat eventuele strafvervolgning door het OM overigens onverlet⁶.

Figuur 1 toont tot slot dat er specifieke strategieën, die sporen met de landelijke handhavingstrategie, onder de landelijke handhavingstrategie kunnen hangen voor gebieden (bijvoorbeeld Natura 2000), groepen van normadressaten (BRZO bedrijven) of speciale thema's. Indien een met de landelijke handhavingstrategie sporende specifieke strategie voorhanden en bestuurlijk vastgesteld is, wordt deze specifieke strategie gevolgd. Reeds onderkend is dat het voor bepaalde domeinen, zoals 'water', 'erfgoed' en 'bouwen en wonen', noodzakelijk kan zijn om spoedig een specifieke, met de landelijke handhavingstrategie sporende, handhavingstrategie te ontwikkelen.

Figuur 1: Positionering landelijke handhavingstrategie

1.3 Werking, implementatie en monitoring en evaluatie

Voor de Wabo en de in artikel 5.1 van de Wabo opgenomen wetten⁷ is de landelijke handhavingstrategie voor gebruik in het VTH-stelsel opgeleverd aan het Bestuurlijk omgevingsberaad.

⁶ Gedogen in Nederland 25085, nr 2, 1996-1997.

⁷ Vooralsnog met uitzondering van de Kernenergiewet en de Wet bescherming Antarctica.

Het overnemen en invoeren van de landelijke handhavingstrategie is onderdeel van de VTH kwaliteitscriteria voor Wabo bevoegde overheden⁸. Dit waarborgt landelijke eenduidigheid in twee opzichten, te weten:

1. dat iedere bevinding een passende interventie krijgt; en
2. dat het proces om tot een passende interventie te komen overal hetzelfde verloopt.

Lokale/regionale bestuurlijke afwegingsruimte zit gezien het voorgaande in keuzes over toezichtprioriteiten en de manier van toezicht houden, maar niet in het toepassen van de landelijke handhavingstrategie. De landelijke handhavingstrategie is een landelijk geldend afwegingsinstrument dat iedereen volgt om van bevinding naar interventie te komen. Dit onderstreept dat de landelijke handhavingstrategie vooral een instrument is voor uitvoerders.

Als stelselverantwoordelijke VTH voor de Wabo, draagt de minister van IenM voor wat betreft het omgevingsrecht zorg voor het monitoren en evalueren van de toepassing van de landelijke handhavingstrategie en het zo nodig voorstellen van maatregelen naar aanleiding hiervan. Alle partijen die met de landelijke handhavingstrategie werken kunnen voorstellen voor maatregelen doen. Besluitvorming over voorgestelde maatregelen vindt voor wat betreft het omgevingsrecht plaats in het Bestuurlijk omgevingsberaad.

⁸ Paragraaf 5.2.4 Kwaliteitscriteria 2.1 voor vergunningverlening, toezicht en handhaving krachtens de Wabo, Uitvoering met ambitie.nl, 7 september 2012.

2. Visie landelijke handhavingstrategie

Als richtinggevende visie zijn de volgende vijf uitgangspunten van het nieuwe VTH-stelsel voor de Wabo voor de handhaving geoperationaliseerd.

2.1 Onafhankelijkheid – sterke, slagkrachtige en onafhankelijke handhavinginstanties

Handhavinginstanties en hun medewerkers handelen consequent en vasthoudend op basis van de geldende wet- en regelgeving en de landelijke handhavingstrategie. Het belang van sterke, slagkrachtige en onafhankelijke handhavinginstanties is groot. Provincies en gemeenten dragen hier als bevoegd gezag voor de Wabo aan bij, door voor de aan hun Omgevingsdiensten opgedragen taken een duidelijk en ruim mandaat te verstrekken, op grond waarvan de directeur bevoegd is tot het toepassen van bestuursrechtelijke interventies, waaronder sancties.

2.2 Professionaliteit en vakmanschap – training, opleiding, kennis- en informatie-uitwisseling

Handhavers wegen de ernst van de bevinding, het gedrag van de normadressaat en de feiten en omstandigheden van de situatie. Handhavers bepalen vervolgens welke interventie in het specifieke geval passend is. Dit vereist professionaliteit en vakmanschap. Handhavinginstanties brengen en houden daarom de voor handhaven vereiste⁹ kennis en kunde op peil en ondersteunen binnen hun organisaties een cultuur waarin (elkaar aanspreken op) kennis en informatie uitwisselen, samenwerken en handhavers die zich blijven ontwikkelen vanzelfsprekend zijn.

Ook uitwisseling van kennis en leerervaringen tussen handhavinginstanties is van groot belang. De landelijke handhavingstrategie op papier is immers het begin, maar waar het vervolgens om gaat is dat alle instanties de papieren strategie op soortgelijke wijze blijven toepassen en daarover met elkaar in contact blijven en leerervaringen en beste praktijken uitwisselen. Anders zullen praktijken ongewild toch weer uit elkaar gaan lopen.

Landelijk overleg over de implementatie en uitvoering van de landelijke handhavingstrategie gebeurt tijdens de implementatieperiode voor wat het omgevingsrecht betreft in het Implementatieberaad. Regionaal overleg ter zake vindt plaats in (de voorportalen van) het door de provincie geïnitieerde Bestuurlijk Handhavingsoverleg (BHO) van de bevoegde overheden en het Functioneel Parket van het OM.

2.3 Betrouwbaarheid – beginselplicht tot handhaven en verantwoording afleggen

Handhavinginstanties hebben een beginselplicht tot handhaven¹⁰. Handhavend optreden is zowel eerlijk tegenover normadressaten uit het oogpunt van een gelijk speelveld, als tegenover de maatschappij die ervan uit mag gaan dat handhavers zodanig optreden dat haar rechtsgevoel wordt gerespecteerd en de leefomgeving veilig, schoon en gezond blijft.

In het VTH-stelsel is de primaire verantwoordingsrelatie die van het bevoegd gezag aan het eigen democratisch controlerend orgaan (bijvoorbeeld Gemeenteraad en Provinciale Staten

⁹ Onder andere voldoen aan de voor het VTH-stelsel voor de Wabo gedefinieerde kwaliteitscriteria.

¹⁰ Geformuleerd in ABRvS 7 juli 2004, LJN AP8242.

in het geval van gemeenten respectievelijk provincies). De toepassing van de landelijke handhavingstrategie is onderdeel van deze verantwoordingsrelatie.

2.4 Eenvoud – een passende interventie bij iedere bevinding en hoe daar toe te komen

Met de landelijke handhavingstrategie wordt ingezet op een passende interventie bij iedere bevinding. Handhavers hanteren de landelijke handhavingstrategie bij iedere bevinding en maken daarbij gebruik van de in de strategie opgenomen instrumenten. Omwille van rechtsgelijkheid waarborgt dit passend interveniëren en eenduidig optreden, dat wil zeggen: het in vergelijkbare zaken maken van vergelijkbare keuzes en het op vergelijkbare wijze kiezen en toepassen van interventies, landsbreed.

Een passende interventie wil zeggen dat de interventie, gegeven de verzamelde feiten en de beoordeling van de aard en/of omstandigheden van de bevinding en de normadressaat, zo effectief en efficiënt mogelijk leidt tot spoedig herstel van de situatie voor de bevinding, naleving waarborgt, herhaling voorkomt en/of straft daar waar dit passend is of noodzakelijk om de normadressaat tot naleven te bewegen, dan wel de norm te bevestigen.

Dit betekent dat twee keuzen noodzakelijk zijn:

1. Hoe wordt er opgetreden: alleen bestuursrechtelijk, bestuurs- én strafrechtelijk, of alleen strafrechtelijk?
2. Welke interventie(s) wordt (worden) ingezet?

Ad. 1

Hoe wordt opgetreden is vastgelegd in hoofdstuk 3 van deze landelijke handhavingstrategie. Bestuursrechtelijk optreden is vooral gericht op het herstellen van de situatie, dat wil zeggen op het in overeenstemming brengen met de wet- en regelgeving, opdat vastgesteld beleid wordt geëffectueerd. Strafrechtelijk optreden is vooral gericht op het straffen van de overtreder en het wegnemen van diens wederrechtelijk genoten (concurrentie)voordeel. Bestuurs- en strafrechtelijk optreden dienen daarnaast allebei tot ontmoediging, ofwel tot individuele en algemene preventie. Omdat deze aspecten vaak tegelijk aan de orde zijn, is een weloverwogen inzet van het bestuursrecht en/of het strafrecht conform de landelijke handhavingstrategie noodzakelijk.

Ad. 2

De keuze van de in te zetten bestuursrechtelijke interventie(s) vindt plaats aan de hand van de in hoofdstuk 3 van de landelijke handhavingstrategie opgenomen interventieladder en interventiematrix, waarbij het spoedig herstellen van de situatie voor de bevinding de eerste prioriteit is.

2.5 Gezamenlijkheid – overleg, afstemming en planmatig en informatiegestuurd gezamenlijk optreden

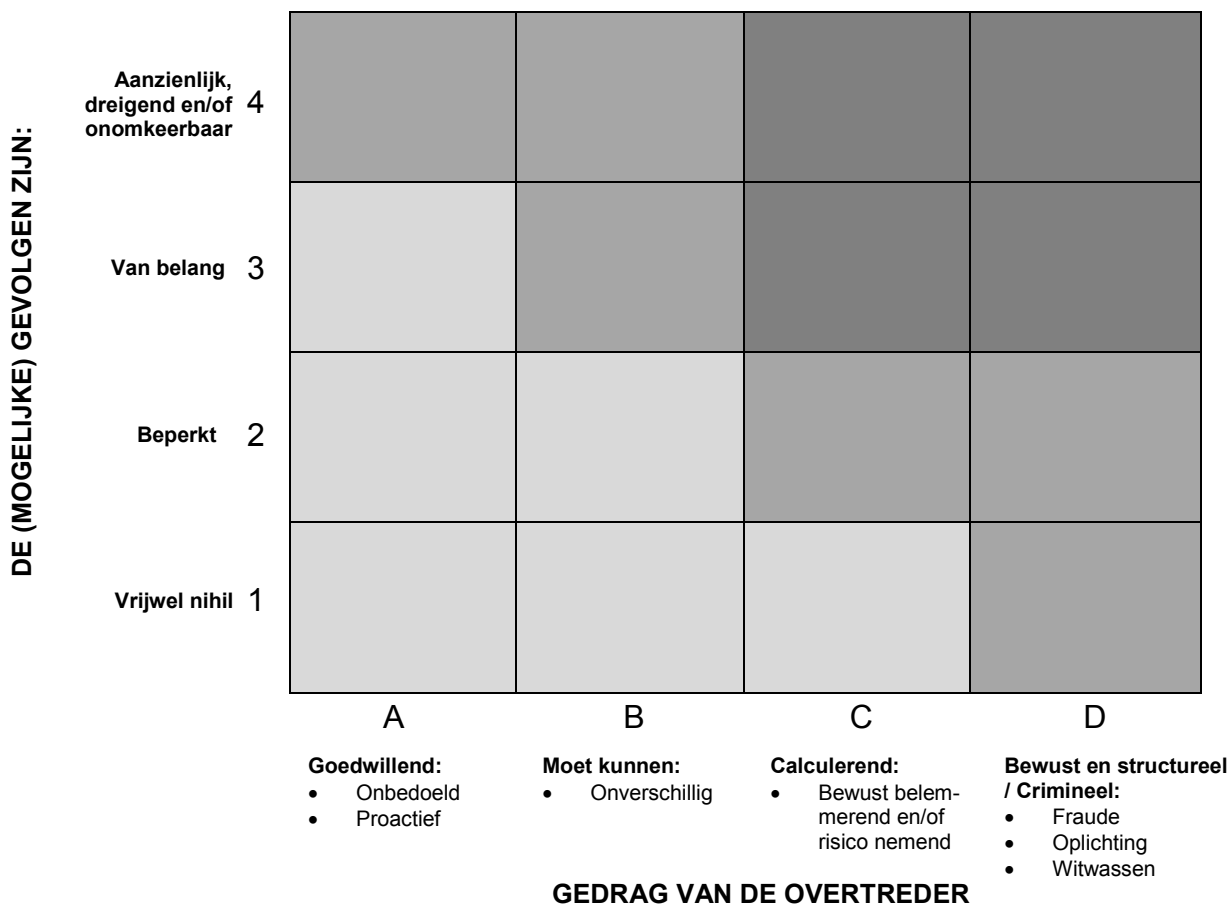
Toezicht houden gebeurt op basis van door bevoegde overheden bestuurlijk vastgestelde handhavingprogramma's, inclusief financiering en menskracht, die zijn afgestemd met alle bij het omgevingsrecht betrokken instanties. Afgestemde handhavingprogramma's en de landelijke handhavingstrategie borgen in combinatie dat de overheden planmatig gezamenlijk optreden, bij het toezicht en bij bevindingen die tijdens dat toezicht zijn gedaan¹¹. Informatie is voor goede risicoanalyses en daarop gebaseerde handhavingprogramma's onontbeerlijk.

¹¹ Beperking toezichtlast: naleving bewerkstelligen tegen zo gering mogelijke kosten.

3. Realisatie landelijke handhavingstrategie – stappenplan

Dit hoofdstuk geeft een stappenplan voor het toepassen van de in hoofdstuk 2 opgenomen visie. Startpunt van het stappenplan is een tijdens het toezicht gedane bevinding.

3.1 Stap 1 – Positionering bevinding in de interventiematrix

Legenda

	Lichte segmenten. Bestuursrechtelijk optreden is aangewezen.
	Middensegmenten. Bestuursrechtelijk, bestuursrechtelijk én strafrechtelijk of strafrechtelijk optreden is aangewezen. Strafrechtelijk optreden komt vooral in beeld, naarmate er (meer) verzwarende aspecten zijn (zoals 'verkregen financieel voordeel').
	Zware segmenten. Strafrechtelijk optreden is in elk geval aangewezen, terwijl in veel gevallen ook bestuursrechtelijk optreden is aangewezen.

Figuur 2: De interventiematrix

De handhaver bepaalt ten eerste in welk segment van de in figuur 2 opgenomen interventiematrix hij de bevinding positioneert ¹² door: (1) het beoordelen van de gevolgen van de bevinding voor milieu, natuur, water, veiligheid, gezondheid en/of maatschappelijke relevantie en (2) het typeren van de normadressaat.

¹² Geldt enkel voor bevindingen die een overtreding zijn.

Ad. 1

De gevolgen van bevindingen beoordeelt de handhaver als:

1. vrijwel nihil; of
2. beperkt; of
3. van belang – er is sprake van aanmerkelijk risico dat de bevinding maatschappelijke onrust geeft en/of milieuschade, natuurschade, waterverontreiniging en/of doden, zieken of gewonden (mens, plant én dier) tot gevolg heeft; of
4. aanzienlijk, dreigend en/of onomkeerbaar – onder andere het geval als de overtreding maatschappelijke onrust en/of ernstige milieuschade, ernstige natuurschade, ernstige waterverontreiniging en/of doden, zieken of gewonden (mens, plant én dier) tot gevolg heeft.

Ad. 2

De handhaver typeert de normadressaat als:

- A. goedwillend, proactief en geneigd om de regels te volgen, de bevinding is het gevolg van onbedoeld handelen; of
- B. onverschillig/reactief, neemt het niet zo nauw met het algemeen belang, heeft een onverschillige houding, de bevinding en de gevolgen van zijn handelen laten hem koud; of
- C. is opportunistisch en calculerend, er is sprake van het bewust belemmeren van controlerenden, er is sprake van mogelijkhedenbewustzijn, maar de gevolgen van het handelen worden op de koop toe genomen, bewust risico nemend; of
- D. bewust en structureel de regels overtredend en/of crimineel of deel uitmakend van een criminele organisatie, houdt zich bezig met fraude, oplichting of witwassen.

Bij de typering van de normadressaat kijkt de handhaver dus verder dan de bevinding op zich en neemt hij diens gedrag en toezicht- en handhavingshistorie mee in beschouwing. Als de handhaver niet in staat is om de normadressaat te typeren, dan is typering B (onverschillig/reactief) het vertrekpunt.

De handhaver bepaalt tot slot of er sprake is van verzachtende of verzwarende argumenten. Bij verzachtende argumenten wordt de in de interventiematrix gepositioneerde bevinding één segment naar links en vervolgens één segment naar onder verplaatst. Bij verzwarende argumenten, waaronder recidive, is de verplaatsing één segment naar rechts en vervolgens één segment naar boven. Als er meer verzachtende of verzwarende argumenten zijn, levert dit toch maar één verplaatsing op.

Als legalisatie van de bevinding mogelijk is, is dat de aangewezen weg gelet op de hieruit voortvloeiende rechtszekerheid voor alle betrokkenen. Dit laat het toepassen van de landelijke handhavingstrategie en de interventiematrix onverlet, omdat er maatregelen nodig kunnen zijn om de overtreding te beëindigen en de gevolgen te beperken of weg te nemen. Bij het toepassen van de interventiematrix is de mogelijkheid van legalisatie een verzachtende omstandigheid.

Er kunnen tot slot omstandigheden zijn om bij een bevinding van handhaven af te zien op basis van een vastgestelde gedoogstrategie. Onder gedogen wordt verstaan het expliciete besluit van een bestuursorgaan om tegen een bepaalde overtreding niet handhavend op te treden. De nota 'Gedogen in Nederland'¹³ bevat het landelijke kader voor gedogen: een gedoogsituatie is van tijdelijke aard doordat het handelen binnen afziebare tijd ophoudt dan wel doordat waarschijnlijk een vergunning zal worden verleend. Ingeval tot gedogen wordt besloten dient het landelijke kader voor gedogen onverkort te worden gevolgd. Gedogen laat eventuele strafvervolgung door het OM overigens onverlet.

¹³ Gedogen in Nederland 25085, nr 2, 1996-1997.

3.2 Stap 2 – Bepalen verzwarende aspecten

De handhaver bepaalt of er verzwarende aspecten zijn die moeten worden betrokken bij de afweging om het bestuurs- en/of strafrecht toe te passen. Hoe meer verzwarende aspecten, des te groter de reden om naast bestuursrechtelijk ook strafrechtelijk te handhaven. Vooral voor bevindingen die na stap 1 in de middensegmenten van de interventiematrix zijn gepositioneerd (A4, B3, B4, C2 en D2), kunnen de verzwarende aspecten reden zijn om naast bestuursrechtelijk ook strafrechtelijk op te treden. De volgende verzwarende aspecten worden afgewogen:

1. Verkregen financieel voordeel (winst of besparing). De normadessaat heeft door zijn handelen financieel voordeel behaald of financieel voordeel halen was het doel.
2. Status verdachte / voorbeeldfunctie. De normadessaat is: een regionaal of landelijk maatschappelijk aansprekende of bekende (rechts)persoon, een overheid, een toonaangevend brancheonderdeel, een certificerende instelling, een persoon die een openbaar ambt bekleedt, de eigen organisatie.
3. Financiële sanctie heeft vermoedelijk geen effect. Een bestuurlijke boete kan waarschijnlijk niet geïnd worden of is waarschijnlijk door de normadessaat als (bedrijfs)kosten ingecalculleerd.
4. Combinatie met andere relevante delicten. Andere handelingen zijn gepleegd ter verhulling van de feiten, zoals valsheid in geschrift, corruptie of witwassen.
5. Medewerking van deskundige derden. De normadessaat is bij zijn handelen ondersteund door deskundige derden, zoals vergunningverlenende of certificerende instellingen, keuringinstanties en brancheorganisaties. De handhaver moet onderbouwen op grond van welke aanwijzingen hij het vermoeden heeft dat de deskundige derde op de hoogte was en/of medewerking heeft verleend aan de geconstateerde bevinding(en).
6. Normbevestiging. Bij dit aspect geldt dat het doel van de handhaving ligt in het onder de aandacht brengen van het belang van een bepaalde norm bij de branche of bij het bredere publiek. Strafrechtelijke handhaving vindt mede plaats in het kader van normhandhaving of normbevestiging met het oog op grotere achterliggende te beschermen rechtsbelangen. Hierbij speelt de openbaarheid van het strafproces een grote rol. Als in het openbaar, door middel van een onderzoek ter terechtzitting of de publicatie van een persbericht bij een transactie of strafbeschikking, verantwoording wordt afgelegd van gepleegde strafbare feiten krijgt de normhandhaving of normbevestiging het juiste effect.
7. Waarheidsvinding. Soms kan strafrechtelijk optreden met toepassing van opsporingsbevoegdheden met het oog op de strafrechtelijke waarheidsvinding en afdoening aangewezen zijn. Bijvoorbeeld als een controle of inspectie aanwijzingen aan het licht brengt dat er meer aan de hand is, maar de bestuursrechtelijke instrumenten ontoereikend zijn om de waarheid aan het licht te brengen.

3.3 Stap 3 – Bepalen of overleg van het bestuur met politie en OM, dan wel van politie en OM met het bestuur, over de toepassing van het bestuurs- en/of strafrecht geïndiceerd is

De handhaver bepaalt of overleg over de toepassing van het bestuurs- en/of strafrecht geïndiceerd is op basis van de beoordeling van de bevinding met de interventiematrix (stap 1) en de afweging van verzwarende aspecten (stap 2). Dit overleg beoogt een weloverwogen inzet van het bestuursrecht, het bestuurs- én strafrecht of alleen het strafrecht. Dit overleg is

derhalve tweerichtingsverkeer: bestuursrechtelijke handhavers zoeken indien noodzakelijk het overleg op met politie en OM en omgekeerd.

Overleg over de toepassing van het bestuurs- en/of strafrecht is altijd noodzakelijk als de handhaver de bevinding na stap 1 heeft gepositioneerd in de middensegmenten (A4, B3, B4, C2, D2 en D1) of zware segmenten (C3, C4, D3 en D4) van de interventiematrix. Overleg kan ook zinvol zijn bij bevindingen die de handhaver weliswaar heeft gepositioneerd in de lichte segmenten van de interventiematrix (A1, A2, A3, B1, B2 en C1), maar waarbij er op grond van stap 2 sprake is van één of meer verzwarende aspecten.

In situaties waarin een handhavinginstantie een BSBm oplegt is overleg met het OM niet geïndiceerd en is strafrechtelijk optreden door het OM niet aan de orde.

Als de handhaver concludeert dat overleg over de toepassing van het bestuurs- en/of strafrecht geïndiceerd is, wordt gehandeld op basis van vooraf tussen bestuursrechtelijke handhavinginstanties, politie en OM gemaakte algemene afspraken over hun samenspel. Alleen zo kan accuraat en effectief optreden in voorkomende gevallen worden gewaarborgd, in het bijzonder als er sprake is van spoed en heterdaad. Situaties waarin de vooraf gemaakte algemene afspraken niet voorzien, zullen apart door handhavinginstantie, politie en OM worden beoordeeld, in een regulier overleg of door middel van ad hoc overleg als snelheid vereist is. Uit het overleg volgt hoe de betreffende bevinding wordt opgepakt: alleen bestuursrechtelijk, bestuurs- én strafrechtelijk of alleen strafrechtelijk. Het laatste veelal startend met een opsporingsonderzoek onder leiding van de Officier van Justitie.

Tenslotte is, afgezien van de interventiematrix, aangifte bij het OM standaard als toezicht-houders de volgende ernstige bevindingen doen:

- Situaties waarin bewust het toezicht onmogelijk wordt gemaakt, zoals het weigeren van toegang, intimidatie, geweldsdreiging, fraude, vernietiging van bewijs en poging tot omkoping.
- Situaties waarin de toezichthouder constateert dat er opzettelijk mensen in gevaar worden gebracht, door onder andere: sabotage, vernieling of het bewust verstrekken van verkeerde informatie.

3.4 Stap 4 – Optreden met de interventiematrix

De landelijke handhavingstrategie gaat uit van het in principe zo licht mogelijk starten met interveniëren gericht op herstel en het vervolgens snel inzetten van zwaardere interventies als naleving uitblijft. De handhaver gebruikt de interventiematrix van figuur 3 daarbij als volgt:

1. De handhaver kijkt naar de interventies in het segment van deze interventiematrix waarin hij de bevinding eerder met behulp van stap 1 (paragraaf 3.1) heeft gepositioneerd.
2. De handhaver kiest voor de minst zware (combinatie) van de in het betreffende segment opgenomen interventies, tenzij de handhaver motiveert dat een andere (combinatie van) interventie(s) in de betreffende situatie passender is.

De interventies in de (segmenten van de) matrix lopen van beneden naar boven op in zwaarte. In bijlage 2 staan alle interventies eveneens van licht naar zwaar toegelicht.

Waar in de matrix van figuur 3 'PV' staat betreft het de middelzware en zware segmenten die in stap 3 zijn afgestemd tussen handhavinginstantie en OM. Als in overleg is besloten dat het OM niet optreedt, zijn er in deze situaties de in figuur 3 aangegeven op herstel en/of op bestraffing gerichte bestuursrechtelijke interventies om te overwegen, en ook de BSBm als strafrechtelijke interventie.

DE (MOGELIJKE) GEVOLGEN ZIJN:

Aanzienlijk, dreigend en/of onomkeerbaar 4

Van belang 3

Beperkt 2

Vrijwel nihil 1

<p>Strafrecht BSBm / PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Bestuurlijke boete</p> <p>Bestuursrecht herstellend Tijdelijk stilleggen, LOB, LOD Verscherpt toezicht</p>	<p>Strafrecht BSBm / PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Bestuurlijke boete</p> <p>Bestuursrecht herstellend Tijdelijk stilleggen, LOB, LOD, Verscherpt toezicht</p>	<p>Strafrecht BSBm / PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Exploitatieverbod / sluiting, schorsen of intrekken vergunning certificaat of erkenning</p> <p>Bestuursrecht herstellend Tijdelijk stilleggen, LOB, LOD</p>	<p>Strafrecht PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Exploitatieverbod / sluiting, schorsen of intrekken vergunning certificaat of erkenning</p> <p>Bestuursrecht herstellend Tijdelijk stilleggen, LOB, LOD</p>
<p>Strafrecht BSBm / PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Bestuurlijke boete</p> <p>Bestuursrecht herstellend Bestuurlijk gesprek, Waarschuwen</p>	<p>Strafrecht BSBm / PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Bestuurlijke boete</p> <p>Bestuursrecht herstellend Tijdelijk stilleggen, LOB, LOD, Verscherpt toezicht</p>	<p>Strafrecht BSBm / PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Bestuurlijke boete</p> <p>Bestuursrecht herstellend Tijdelijk stilleggen, LOB, LOD, Verscherpt toezicht</p>	<p>Strafrecht PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Exploitatieverbod / sluiting, schorsen of intrekken vergunning certificaat of erkenning</p> <p>Bestuursrecht herstellend Tijdelijk stilleggen, LOB, LOD</p>
<p>Bestuursrecht herstellend Aanspreken / informeren</p>	<p>Strafrecht BSBm / PV</p> <p>Bestuursrecht herstellend Bestuurlijk gesprek, Waarschuwen</p>	<p>Strafrecht BSBm / PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Bestuurlijke boete</p> <p>Bestuursrecht herstellend Tijdelijk stilleggen, LOB, LOD, Verscherpt toezicht</p>	<p>Strafrecht PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Bestuurlijke boete</p> <p>Bestuursrecht herstellend Tijdelijk stilleggen, LOB, LOD</p>
<p>Bestuursrecht herstellend Aanspreken / informeren</p>	<p>Bestuursrecht herstellend Aanspreken / informeren</p>	<p>Strafrecht BSBm / PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Bestuurlijke boete</p> <p>Bestuursrecht herstellend Bestuurlijk gesprek Waarschuwen</p>	<p>Strafrecht PV</p> <p>Bestuursrecht bestraffend Bestuurlijke boete</p> <p>Bestuursrecht herstellend Bestuurlijk gesprek, Waarschuwen</p>

A

- Goedwillend:**
- Onbedoeld
 - Proactief

B

- Moet kunnen:**
- Onverschillig

C

- Calulerend:**
- Bewust belemmerend en/of risico nemend

D

- Bewust en structureel / Crimineel:**
- Fraude
 - Oplichting
 - Witwassen

GEDRAG VAN DE OVERTREDER

Figuur 3: De interventiematrix voor het bepalen van de eerste interventie(s) – zie ook bijlage 2

De handhaver zet de betreffende (combinatie van) interventie(s) in totdat sprake is van naleving. Als naleving binnen de door de handhaver bepaalde termijn uitblijft, pakt de handhaver direct door, door middel van het inzetten van een zwaardere (combinatie van) interventie(s). In algemene zin geldt voor termijnen het volgende:

- Gedragsvoorschriften dienen direct in acht genomen te worden. Hiervoor dient geen of hooguit een zeer korte termijn te worden gesteld om de overtreding te beëindigen en/of herhaling ervan te voorkomen.
- In alle andere gevallen – waaronder ook plannen of voorzieningen waarvoor investeringen vereist zijn – geldt: hoe urgenter de situatie des te korter de termijn. Daarbij rekening houdend met de technische en organisatorische realiseerbaarheid in die termijn.

Het optreden in stap 4, zoals tot nu toe beschreven, heeft betrekking op gedane bevinding(en) die op grond van de interventiematrix worden aangepakt. Uiteraard kunnen handhavinginstanties aanvullend ook hun toezichtstrategie bij het betreffende bedrijf als zodanig aanpassen, in de zin van bijvoorbeeld het verhogen/verlagen van de toezichtfrequentie, het initiëren van de herijking van de vergunningensituatie, et cetera.

3.5 Stap 5 – Vastlegging

De doorlopen stappen en genomen beslissingen worden verifieerbaar en transparant vastgelegd volgens de binnen de handhavinginstantie geldende administratieprocedures en -systemen, zodanig dat hieruit kan worden afgeleid dat is voldaan aan: het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur en het verbod van misbruik van bevoegdheid.

Bijlage 1 – Begrippen

Begrip	Toelichting
Beginselplicht tot handhaven	Uitgangspunt dat het bevoegd gezag verplicht is om op te treden bij een geconstateerde overtreding. De term 'beginselplicht' impliceert dat er omstandigheden kunnen zijn om van handhaven en/of het opleggen van een sanctie af te zien. Dit is in het recht geregeld via artikel 5:5 Awb (het bestuursorgaan legt geen bestuurlijke sanctie op voor zover voor de overtreding een rechtvaardigingsgrond bestond) en artikelen 39 en verder van het Wetboek van strafrecht (strafuitsluitingsgronden). Uit de rechtspraak volgt voorts dat overwogen kan worden van handhaven af te zien als er concreet zicht op legalisatie bestaat, of wanneer handhavend optreden zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen, dat van optreden in die concrete situatie behoort te worden afgezien.
Bestuurlijk handhavingoverleg	Een overleg onder coördinatie van de provincie waaraan de handhavingpartners deelnemen. Het BHO stelt uitgaande van de landelijke handhavingprioriteiten de regionale / lokale handhavingprioriteiten vast.
Bestuurlijk Omgevingsberaad	Centraal bestuurlijk overleg over het stelsel VTH o.l.v de Minister van IenM, gericht op afstemming van de verschillende taken en verantwoordelijkheden. Aan het Bestuurlijk omgevingsberaad doen in ieder geval mee: de ministers van I&M en V&J, drie vertegenwoordigers van de omgevingsdiensten, vertegenwoordigers van de bevoegde overheden en het OM.
Bestuurlijke boete	Een boete die door een daartoe bevoegde overheidsdienst zonder tussenkomst van het OM of een rechter kan worden opgelegd. Het CJIB verzorgt de inning en incasso van bestuurlijke boetes van diverse overheidsdiensten, waaronder de NVWA, de Inspectie SZW en de Inspectie Leefomgeving en Transport.
Bestuurlijke strafbeschikking milieu	Een strafrechtelijke boete die bij strafbeschikking wordt opgelegd ter afdoening van relatief eenvoudige overtredingen. De gevallen waarin dit instrument kan worden toegepast zijn opgenomen in het Feitenboekje Bestuurlijke strafbeschikking milieu- en keurfeiten.
Bevinding	Waarneming die ten aanzien van een bepaald onderwerp van onderzoek tijdens een inspectie wordt gedaan. Na beoordeling ervan kunnen bevindingen leiden tot de kwalificatie wel/geen overtreding.
Functioneel Parket	Specialistisch, landelijk opererend onderdeel van het OM, dat zich toelegt op de bestrijding van complexe fraude en milieucriminaliteit.
Fysieke leefomgeving	De fysieke leefomgeving omvat de inrichting van de woonwijk/gemeente inclusief de wegen, parken, industrieterreinen. De kwaliteit van de fysieke leefomgeving wordt deels bepaald door de milieukwaliteit.
Gedoogstrategie	Een bestuurlijk vastgesteld document, waarin is vastgelegd in welke situaties en onder welke condities inzet van sancties tegenover overtreders tijdelijk achterwege kan blijven.
Handhaving	Het door toezicht bewerkstelligen en zo nodig met toepassing van bestuursrechtelijke of strafrechtelijke middelen bereiken dat de regelgeving wordt nageleefd.
Handhavingprogramma	Op onderkende risico's en vastgestelde prioriteiten gericht handhaving-activiteitenprogramma, inclusief financiering en capaciteit.
Interventie	Actieve handeling om een geconstateerd probleem op te lossen.
Legalisatietoets	Toets om na te gaan of legalisatie van een overtreding mogelijk is.
Motiveringsbeginsel	In de Algemene wet bestuursrecht vastgelegd beginsel dat de overheid haar besluiten goed moet motiveren: de feiten moeten kloppen en de motivering moet logisch en begrijpelijk zijn.

Nalevingstrategie	Bestuurlijk vastgesteld document, waarin is vastgelegd met welke instrumenten naleving wordt gerealiseerd en welke rol handhaving daarbinnen speelt. Een nalevingstrategie bevat in ieder geval een toezichtstrategie, een sanctiestrategie en een gedoogstrategie.
Normadressaat	Natuurlijke of rechtspersoon voor wie een bepaalde norm of voorschrift geldt.
OM	Openbaar Ministerie.
Omgevingsdiensten	Diensten van provincies en gemeenten voor de uitvoering van de VTH-taken. De Omgevingsdiensten werden eerder ook wel aangeduid als Regionale Uitvoeringsdiensten (RUD's).
Rechtsgelijkheid	Rechtsbeginsel dat bepaalt dat gelijke gevallen gelijk dienen te worden behandeld en ongelijke verschillend naar de mate van het verschil.
Rechtvaardigingsgrond	Omstandigheid die de wederrechtelijkheid van een handeling bij nader inzien wegneemt. Mogelijke reden om uiteindelijk geen sanctie op te leggen.
Sanctie	Straf of maatregel die wordt toegepast als rechtsregels worden overschreden.
Sanctiestrategie	Bestuurlijk vastgesteld document, waarin de basisaanpak voor het bestuursrechtelijk en strafrechtelijk optreden bij overtredingen is vastgelegd. De sanctiestrategie omvat ten minste: <ul style="list-style-type: none"> a. een op elkaar afgestemd bestuursrechtelijk – strafrechtelijk optreden tegen overtreding van de gestelde milieunormen; b. een passende reactie op geconstateerde overtredingen; c. een stringentere reactie bij voortdurende van de overtreding; d. een regeling voor optreden tegen overtredingen door de eigen organisatie en andere overheden; e. transparantie over te stellen termijnen voor het opheffen van (standaard)overtredingen en over de zwaarte van sancties daarvoor.
Schulduitsluitingsgrond	Omstandigheid die de verwijtbaarheid van een handeling bij nader inzien wegneemt. Mogelijke reden om uiteindelijk geen sanctie op te leggen.
Strafuitsluitingsgronden	Er zijn twee categorieën strafuitsluitingsgronden: rechtvaardigheidsgronden en schulduitsluitingsgronden. Zie aldaar.
Strategische milieukamer	Overleg tussen het Functioneel Parket van het OM, de inspecteurs-generaal van de ILT, NVWA en de Inspectie SZW, de Nationale Politie, een vertegenwoordiging van de Omgevingsdiensten en het bestuurlijk bevoegd gezag. De SMK stelt de landelijke prioriteiten vast voor de strafrechtelijke handhaving en de afstemming van de strafrechtelijke handhaving op de bestuurlijke handhaving.
Toezicht	Het controleren of en in hoeverre wettelijke bepalingen worden nageleefd.
Toezichtstrategie	Bestuurlijk vastgesteld document, waarin is vastgelegd welke vormen van toezicht worden onderscheiden en wat de basiswerkwijze daarbij is.
VTH kwaliteitscriteria	Kwaliteitscriteria die inzichtelijk maken welke kwaliteit burgers, bedrijven en instellingen, maar ook overheden onderling en opdrachtgevers mogen verwachten bij de uitvoering of de invulling van taken op het gebied van vergunningverlening, toezicht en handhaving (VTH taken).
Zorgvuldigheidsbeginsel	In de Algemene wet bestuursrecht vastgelegd rechtsbeginsel, dat de overheid een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen: correcte handeling van de burger, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, procedure goed volgen en deugdelijke besluitvorming.

Bijlage 2 – Toelichting interventies van licht naar zwaar

Bestuursrecht herstellend

Aanspreken/informeren

Aanspreken/informeren is een informele interventie (geen wettelijke basis) naar aanleiding van een inspectie die ertoe moet leiden dat de normadressaat naleeft of in staat is na te leven.

Aanspreken/informeren gebeurt mondeling, door het verstrekken van schriftelijke informatie of door verwijzing naar websites. Aanspreken/informeren is vooral aan de orde bij goedwillende normadressaten die onbedoeld niet naleven en die gemotiveerd zijn de niet naleving zo snel mogelijk zelf op te lossen.

Waarschuwen – brief met hersteltermijn

Waarschuwen betekent dat de normadressaat naar aanleiding van een inspectie een waarschuwingsbrief ontvangt. Daarin is opgenomen welke maatregelen of voorzieningen getroffen moeten worden om na te leven en binnen welke (redelijke) termijn. In de brief staat ook dat de handhavinginstantie verdergaande bestuursrechtelijke interventies zal nemen (LOB, LOD), als blijkt dat de in de waarschuwingsbrief opgenomen maatregelen of voorzieningen niet zijn getroffen na het verstrijken van de termijn.

Bestuurlijk gesprek

Een bestuurlijk gesprek met (de leiding van) de normadressaat in kwestie is een aanvullende escalerende interventie op waarschuwen.

Verscherpt toezicht

Verscherpt toezicht als interventie betreft het naar aanleiding van een inspectie meer of intensiever toezicht houden op de normadressaat. Een bestuurlijk gesprek zal hier vaak aan vooraf gaan. Verscherpt toezicht moet worden aangekondigd, als ook onder welke voorwaarden het verscherpt toezicht weer zal worden opgeheven.

Last onder dwangsom – LOD

Een last onder dwangsom is een op herstel gerichte interventie voor het ongedaan maken van overtredingen en/of het voorkomen van verdere/herhaalde overtreding. De normadressaat krijgt een verplichting (een last) opgelegd om binnen een gegeven termijn de overtreding te beëindigen door iets te doen of na te laten op straffe van het verbeuren van een dwangsom wanneer de last niet tijdig wordt uitgevoerd. De op te leggen dwangsom moet voldoende hoog zijn om de overtreding te beëindigen. Een last onder dwangsom kan alleen worden opgelegd als hiervoor een wettelijke bevoegdheid bestaat.

Het opleggen van een last onder dwangsom gebeurt volgens zorgvuldig te volgen stappen. In het algemeen worden de volgende stappen doorlopen:

1. Bestuurlijke waarschuwing, dat wil zeggen: het bekend maken van het voornemen om een last onder dwangsom op te leggen met een hersteltermijn plus de termijn om zienswijzen bekend te maken. → Indien niet tijdig hersteld:
2. Sanctiebeschikking, dat wil zeggen: het opleggen van een last onder dwangsom met een hersteltermijn. → Indien niet tijdig hersteld:
3. Verbeuren en innen dwangsom.

Last onder bestuursdwang – LOB

Een last onder bestuursdwang is een op herstel gerichte interventie voor het ongedaan maken van een overtreding waarbij de handhavinginstantie, wanneer de last niet of niet tijdig wordt uitgevoerd, op kosten van de overtreder, een overtreding beëindigt door zelf daadwerkelijk in te (laten) grijpen. Een last onder bestuursdwang kan alleen worden toegepast als hiervoor een wettelijke bevoegdheid bestaat.

Voor de last onder bestuursdwang gelden dezelfde zorgvuldig te doorlopen stappen als voor de last onder dwangsom. Ook hier kan, bijvoorbeeld in spoedeisende situaties, van deze stappen worden afgeweken:

1. Bestuurlijke waarschuwing, dat wil zeggen: het bekend maken van het voornemen om een last onder bestuursdwang op te leggen met een hersteltermijn plus de termijn om zienswijzen bekend te maken. → Indien niet tijdig hersteld:
2. Sanctiebeschikking, dat wil zeggen: het opleggen van een last onder bestuursdwang met een hersteltermijn. → Indien niet tijdig hersteld:
3. Uitvoeren bestuursdwang.

In spoedeisende situaties en bij ernstige overtredingen is de last onder bestuursdwang de meest geschikte bestuursrechtelijke interventie. De handhavinginstantie kan verzoeken om onmiddellijke beëindiging van de overtreding. Als blijkt dat de normadressaat niet bereid is aan dit verzoek te voldoen, kan de handhavinginstantie zelf en in spoedeisende gevallen zonder voorafgaande last feitelijk optreden. Wel moet de handhavinginstantie zo spoedig mogelijk nadien alsnog een formele sanctiebeschikking uitvaardigen.

Tijdelijk stilleggen

Tijdelijk stilleggen betekent dat activiteiten of voertuigen als gevolg van de overtreding tijdelijk worden stilgelegd, tot de overtreding is hersteld en van naleving sprake is. Er kan aanleiding zijn om bij tijdelijk stilleggen beleid en/of politiek te informeren. Tijdelijk stilleggen kan onder de LOB vallen.

Bestuursrecht bestraffend

Bestuurlijke boete

Een bestuurlijke boete is een bestuurlijke bestraffende sanctie die door een daartoe bevoegde overheidsdienst zonder tussenkomst van het OM of een rechter kan worden opgelegd. Het CJIB verzorgt de inning en incasso van bestuurlijke boetes van diverse overheidsdiensten, waaronder de NWWA, de Inspectie SZW en de Inspectie Leefomgeving en Transport.

Een bestuurlijke boete houdt de onvoorwaardelijke verplichting in tot betaling van een geldsom en kan naast een last onder dwangsom of een last onder bestuursdwang worden opgelegd. Het opstellen van het boeterapport gebeurt door de toezichthouder/handhaver, maar de kennisgeving, beschikking en inning gebeuren door het boetebureau (o.a. CJIB). De maxima en bandbreedtes van boetebedragen zijn veelal vastgelegd in de wetgeving. Een belangrijk verschil met de BSBm is dat bezwaar en beroep bij het bestuursorgaan dienen te worden aangetekend, terwijl de normadressaat tegen de BSBm in verzet kan komen bij het OM.

Schorsen of intrekken vergunning, certificaat of erkenning

Als de normadressaat houder is van een begunstigend besluit (vergunning of ontheffing), dan kan het geheel of gedeeltelijk intrekken van dat besluit een passende interventie zijn. Deze interventie is met name passend als de normadressaat niet in actie komt naar aanleiding van eerdere correctieve interventies, zoals een last onder dwangsom. Het geheel of gedeeltelijk intrekken van een begunstigend besluit is een vergaande interventie die zorgvuldig moet worden voorbereid.

Exploitatieverbod, sluiting

Voor niet vergunningplichtige normadressaten bestaat de mogelijkheid op basis van de Fraudewet om het bedrijf te sluiten of de exploitatie ervan te verbieden. Ook dit zijn vergaande interventies die zorgvuldig moeten worden voorbereid en waarbij het informeren van beleid en politiek noodzakelijk is.

Strafrecht

Bestuurlijke strafbeschikking milieu – BSBm

De bestuurlijke strafbeschikking milieu is een op het strafrecht (artikel 257ba Wetboek van Strafvordering) gebaseerde interventie die daartoe bevoegde handhavinginstanties zonder tussenkomst van het OM kunnen opleggen. Voor feiten uit het zogenoemde 'Feitenboekje Bestuurlijke Strafbeschikking Milieu- en Keurfeiten' wordt een combibon uitgeschreven (geldboete) die ter afdoening wordt gezonden aan het Centraal Justitieel Incassobureau (CJIB). De BSBm kan los van (óf óf), parallel met (én én) of volgtijdelijk aan (eerst...dan...) op herstel gerichte interventies worden ingezet.

De BSBm is bedoeld voor relatief eenvoudige overtredingen, waarbij er over de schuldvraag geen twijfel bestaat. De 'Richtlijn bestuurlijke strafbeschikkingbevoegdheid milieu- en keurfeiten' geeft in paragraaf 2.7 de beleidsvrijheid binnen gestelde grenzen aan en in paragraaf 2.8 de contra-indicaties

voor het uitvaardigen van een BSBm. Als geen BSBm kan worden uitgevaardigd is in veel gevallen overleg met het OM noodzakelijk.

Proces-verbaal (PV)

BOA's die een strafbaar feit vermoeden of constateren, kunnen een PV opmaken. Dit optreden valt onder het strafrechtelijk optreden dat in deze landelijke handhavingstrategie is geregeld. Een PV is de basis voor het verdere optreden van het OM dat kan leiden tot sancties als: een geldboete, een werkstraf, een gevangenisstraf, ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, publicatie van het vonnis, stillegging van de onderneming en verbeurdverklaring.

Tweede Kamer der Staten-Generaal

2

Vergaderjaar 1996–1997

25 085

Gedogen in Nederland

Nr. 2

NOTA

INHOUDSOPGAVE

SAMENVATTING	5	6.3	Implementatie van EG-regelgeving en controle door het Europese Hof	25
DEEL I ANALYSE VAN HET VERSCHIJNSEL GEDOGEN	11	6.4	Controle door vertegenwoordigende lichamen	27
1. Inleiding: probleemstelling en doel van de nota	11	6.5	Aanvullende vormen van controle	27
2. Naleving en handhaving van wettelijke normen	12	7.	Historische achtergrond en gedogen in het buitenland	28
3. Evenwichtige rechtshandhaving	14	7.1	Historische achtergronden van gedogen	28
4. Definitie en verschijningsvormen van gedogen	16	7.2	Gedogen in het buitenland	30
4.1 Definitie van gedogen	16	DEEL II GRENZEN AAN GEDOGEN	33	
4.2 Verschijningsvormen van gedogen	17	8.	Gedogen als rechtsstatelijk dilemma	33
5. Waarom en in welke gevallen wordt gedoogd?	18	8.1.	Handhaven en gedogen in rechtsstatelijk perspectief	33
5.1 Inleiding	18	8.2.	Omgaan met het rechtsstatelijk dilemma	34
5.2 Gedogen op basis van afweging van belangen	18	9.	Grenzen aan gedogen	35
5.3 Gedogen voortkomend uit onvermogen of onwil tot handhaven	20	9.1	Inleiding	35
5.3.1 de regelgeving is slecht uitvoerbaar of slecht handhaafbaar/de regelgeving is	20	9.2	Gedogen slechts in uitzonderingsgevallen	35
5.3.2 de uitvoerende/handhavende instanties zijn slecht geëquipeerd en/of functioneren slecht	20	9.2.1	inleiding	35
5.3.3 onwil tot handhaven	21	9.2.2	handhaving zou leiden tot aperte onbillikheden	35
6. Controlevormen met betrekking tot gedogen	21	9.2.3	het achterliggende belang is evident beter gediend met gedogen	36
6.1 Inleiding	21	9.2.4	zwaarder wegend belang kan gedogen soms rechtvaardigen	37
6.2 Controle door de rechter	22	9.3	Gedogen mag slechts tijdelijk	39
6.2.1 rechterlijke controle in het bestuursrecht	22	9.4	Gedogen expliciet en na zorgvuldige kenbare belangenafweging	40
6.2.2 rechterlijke controle in het strafrecht	24	9.5	Gedogen dient aan controle te zijn onderworpen	41
6.2.3 strafrechtelijke consequenties van bestuurlijk gedogen	24	9.6	Slot: het voorkómen van gedogen	41
6.2.4 civielrechtelijke consequenties van bestuurlijk gedogen	25			

SAMENVATTING

1. Inleiding; probleemstelling en doel van de nota

Deze nota beoogt, in deel I, allereerst duidelijkheid over het begrip gedogen en de diverse verschijningsvormen van gedogen te verschaffen. Zij geeft aan aan welke controlevormen gedogen onderworpen is en laat zien dat gedogen niet een uniek Nederlands en niet een typisch hedendaags verschijnsel is.

De nota geeft na deze analyses vervolgens, in deel II, antwoord op de kernvraag of en zo ja in welke gevallen, in welke mate en onder welke voorwaarden gedogen aanvaardbaar kan zijn, alsmede welke middelen worden ingezet om de oorzaken van gedoogpraktijken te voorkomen.

De nota betreft het gedogen op het gehele terrein van het bestuursrecht. Dat is een breed en divers terrein waardoor de nota een globaal karakter heeft. Het kan daarom wenselijk zijn de algemene bevindingen en conclusies van deze nota voor bepaalde onderwerpen of beleidsterreinen nader uit te werken. Gedogen op het terrein van het strafrecht wordt, in verband met de brede invalshoek van deze nota, mede in de beschouwingen betrokken.

DEEL I ANALYSE VAN HET VERSCHIJNSEL GEDOGEN

2. Naleving en handhaving van wettelijke normen

Wettelijke normen worden gesteld om belangen te beschermen, de samenleving te ordenen, gedragsverandering teweeg te brengen of ten behoeve van het bereiken van bepaalde beleidsdoelstellingen. Wetten worden ook tot stand gebracht om rechtszekerheid te verschaffen en rechtsgelijkheid te verzekeren. Zij vormen doordat zij via een democratisch proces tot stand zijn gekomen een neerslag van de rechtsnormen die de samenleving noodzakelijk acht. Wetten bevatten dan ook geen vrijblijvende normen maar behoren te worden nageleefd en gehandhaafd.

Bij het opstellen van de wet kunnen echter niet alle situaties worden voorzien. Daarom gaat ons recht ook niet van een volledige handhavingplicht uit. In talloze bijzondere wetten wordt aan bestuursorganen een handhavingstaak toegekend. De wetgever heeft daarbij doorgaans voorzien in een wettelijke bevoegdheid, niet in een plicht, tot sanctiëring. Daarmee geeft de wetgever bestuursorganen ook de bevoegdheid onder omstandigheden geen bestuursdwang uit te oefenen of geen bestuurlijke sanctie op te leggen. In het strafrecht heeft dit uitgangspunt onder meer erkenning gekregen in het opportuniteitsbeginsel: op gronden aan het algemeen belang ontleend kan onder omstandigheden van strafvervolgning worden afgezien.

De omstandigheid, dat ons recht geen volledige handhavingplicht kent, betekent niet dat het met handhaving belaste orgaan de vrijheid heeft naar eigen inzicht te beslissen tot al dan niet handhaven. De aanwezigheid van een bevoegdheid schept immers ook een plicht: te weten de plicht om zorgvuldig en verantwoord gebruik te maken van die bevoegdheid. Deze plicht vereist dat aan elke beslissing inzake handhaving een zorgvuldige belangenafweging vooraf gaat. Daarbij moeten doel en strekking van de overtreden norm het uitgangspunt vormen.

3. Evenwichtige rechtshandhaving

Rechtshandhaving is het optreden van de overheid dat is gericht op het tot gelding brengen van de regelgeving. Hieronder valt zowel toezicht en preventie – de eerste stap in de handhaving – als, verderop in de keten, de reactie op een geconstateerde overtreding, onder meer in de vorm van reparatoire of punitieve sancties.

Rechtshandhaving dient evenwichtig te zijn. Daartoe is het noodzakelijk steeds naar evenredigheid tussen doel en middel te bewerkstelligen. Dit doet zich op drie niveaus voor: op het niveau van de normstelling, op het niveau van de prioriteitstelling en op het niveau van de inzet van handhavingsmiddelen na het constateren van een normovertreding.

Een evenwichtig handhavingsbeleid houdt in, dat op systematische wijze aan alle normovertredingen die aandacht wordt besteed die nodig is om een adequaat niveau van normbevestiging en naleving te bereiken. Dit niveau van handhaving kan verschillen per beleidsterrein en per soort norm. Voor een evenwichtige rechtshandhaving is het nodig noch wenselijk dat alles op alles wordt gezet om iedere overtreding van iedere norm te achterhalen. Een evenwichtig handhavingsbeleid noopt tot een zekere prioriteitstelling. Indien dáárdoor ten aanzien van bepaalde normovertredingen geen actief handhavingsbeleid wordt gevoerd, is er geen sprake van gedogen.

4. Definitie en verschijningsvormen van gedogen

Gedogen komt in de huidige praktijk in twee hoofdvormen voor. De eerste vorm is, dat de met handhaving belaste overheidsinstantie ter zake van een eenmaal geconstateerde overtreding niet handhavend optreedt. De tweede vorm die in de praktijk voorkomt is, dat de met uitvoering of handhaving belaste overheidsinstantie reeds voordat een bepaalde overtreding plaatsvindt, aangeeft dat zij daartegen niet handhavend zal optreden.

In de praktijk komt men gedogen in verdere varianten tegen:

- impliciet dan wel expliciet
- vooraf dan wel achteraf
- incidenteel dan wel categorisch
- onvoorwaardelijk dan wel onder voorwaarden.

Dit zijn aanduidingen van diverse praktijkverschijnselen, waarmee derhalve nog niet is aangegeven in hoeverre die gedoogvormen aanvaardbaar moeten worden geacht. Dat komt pas in hoofdstuk 9 aan de orde, waarin het kabinet tot uitdrukking brengt dat gedogen tot uitzonderingsgevallen beperkt dient te blijven en dat daarbij ook nog verdere grenzen en voorwaarden in acht genomen moeten worden.

5. Waarom en in welke gevallen wordt gedoogd?

Aan gedogen kunnen verschillende motieven en oorzaken ten grondslag liggen. In de eerste plaats kan de beslissing om te gedogen welbewust worden genomen na afweging van de betrokken belangen. In de tweede plaats kan gedogen voortkomen uit onvermogen tot handhaven bij de instantie die met de handhaving is belast.

Wanneer wordt gedoogd op basis van een belangenafweging, is meestal sprake van expliciet gedogen, al dan niet onder het stellen van voorwaarden. Door bestuursorganen wordt bijvoorbeeld gedoogd indien men meent met gedogen beter aan het te beschermen belang tegemoet te kunnen komen dan met strikte handhaving.

In de bestuurspraktijk wordt veel gedoogd op grond van vermeende overmachts- dan wel overgangssituaties. Vooral gedogen vooruitlopend

op een vergunning vindt in de praktijk frequent plaats. Eén van de redenen daarvan is de snelheid waarmee het bestuur meent te moeten inspelen op nieuwe situaties. Voorts wordt ook wel tijdelijk gedoogd – veelal ten aanzien van bedrijven – in geval van experimenten. Bij gedogen in tijdelijke situaties worden in de praktijk onder meer overwegingen van doelmatigheid in verhouding tot het te beschermen belang betrokken. Ook wordt onder de noemer van overgangssituaties gedoogd in afwachting van wetwijziging.

Voorzover gedogen uit onvermogen of onwil tot handhaven voortkomt, geschiedt dit meestal impliciet en daardoor weinig opvallend. Gedogen uit onvermogen kan uit verschillende oorzaken voortkomen, bijvoorbeeld:

- de regelgeving is slecht uitvoerbaar of slecht handhaafbaar, is onvoldoende toegesneden op praktijksituaties of bevat ontoereikend overgangsrecht
- de uitvoerende/handhavende instanties zijn slecht geëquipeerd en/of functioneren slecht, of er is te weinig capaciteit om het minimum aan handhaving te bereiken dat nodig is om de norm te bevestigen.

Gedogen uit onwil is per definitie onaanvaardbaar. Aan deze vorm van gedogen ligt doorgaans een verschil van inzicht met de wetgever over wat wenselijk en rechtvaardig is ten grondslag. Gedogen op deze grond is apert in strijd met het beginsel dat de afweging die de wetgever heeft gemaakt, op het niveau van de handhaving niet mag worden overgedaan.

6. Controlevormen met betrekking tot gedogen

De beginselen van de rechtsstaat brengen reeds in het algemeen mee dat de uitoefening van elke overheidsbevoegdheid aan controle is onderworpen en dat over die uitoefening verantwoording verschuldigd is. Dat geldt ook voor de bevoegdheid tot gedogen. In de nota zijn de mogelijkheden die er zijn om controle op de wijze waarop wordt gedoogd uit te oefenen beschreven.

De volgende controlevormen komen aan de orde: door de gedogende instantie zelf, door de nationale rechter en het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, door de volksvertegenwoordiging, door de Nationale ombudsman en door de Algemene Rekenkamer.

Allereerst rust er een controletaak op de gedogende instantie zelf. Indien gedoogd wordt op basis van een belangenafweging moet immers steeds worden gecontroleerd of de overwegingen die hebben geleid tot de beslissing tot gedogen nog steeds actueel zijn. Als voorwaarden zijn verbonden aan de gedoogbeschikking, zal de gedogende instantie actief moeten controleren of die voorwaarden ook worden nageleefd.

Essentieel is vervolgens, dat het handelen van de gedogende instantie aan onafhankelijke rechterlijke controle is onderworpen. Bij zijn toetsing hanteert de rechter onder meer onder meer het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Het enkele feit dat het handhavend orgaan wel op de hoogte is van een overtreding, maar nog niet beslist heeft of het meent te moeten optreden, kan op zichzelf bij de overtreder niet de rechtens te honoreren verwachting doen ontstaan dat het de overtreding zal (blijven) gedogen. Uit het rechtszekerheidsbeginsel vloeit voort dat de burger door de overheid niet in een slechtere positie wordt gebracht dan uit de wet voortvloeit. Voor degene ten aanzien van wie wordt gedoogd, is dat ook niet het geval: deze wordt juist in een voordeliger positie gebracht dan waarin de wet voorziet. Een derde echter kan door het gedogen van de zijde van de overheid onevenredig in zijn belangen worden geschaad en moet daarom tegen de gedoogbeslissing kunnen opkomen.

Indien sprake is van implementatie van EG-regelgeving, kan controle op de handhaving daarvan plaatsvinden door het Europese Hof. Het Hof neemt een strikt standpunt in. Bij de handhaving van EG-regelingen of van nationale regelingen die ter uitvoering van EG-recht gemaakt zijn is de ruimte voor gedogen zeer beperkt. Gerechtaardigde verwachtingen zijn naar de rechtspraak van het Hof niet zonder meer voldoende om gedogen te rechtvaardigen.

Voor controle op het handhavingsbeleid, waar gedogen deel van kan uitmaken, is controle door vertegenwoordigende lichamen het geëigende middel. Om de vertegenwoordigende organen tot deze controle voldoende in staat te stellen, is in een aantal bestuurlijke wetten de verplichting tot verslaglegging aan vertegenwoordigende lichamen opgenomen. De volksvertegenwoordiging kan uiteraard ook ten aanzien van concrete gedoogactiviteiten uitoefenen.

Controle op gedoogactiviteiten wordt ook door de Nationale ombudsman en de Algemene Rekenkamer uitgeoefend.

7. Historische achtergrond en gedogen in het buitenland

In de nota wordt ingegaan op enkele historische achtergronden van gedogen en op het voorkomen van gedogen in een aantal van de ons omringende landen. Hoewel in het kader van de nota geen uitputtend onderzoek naar gedogen in alle Europese en niet-Europese landen is verricht, wordt wel duidelijk dat gedogen geen typisch Nederlands verschijnsel is. Natuurlijk zijn er wel verschillen per land, maar ook in andere landen wordt maximale wetshandhaving veelal niet nagestreefd omdat dit andere belangen te zeer kan schaden of in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Voorts wordt duidelijk dat gedogen in ons land ook in vroeger tijden voorkwam.

DEEL II GRENZEN AAN GEDOGEN

8. Gedogen als rechtsstatelijk dilemma

Met betrekking tot gedogen bestaat er een rechtsstatelijk dilemma. Dit dilemma houdt het volgende in.

De beginselen van onze rechtsstaat vereisen, dat het aangewezen bestuursorgaan actief toeziet op naleving van de wet en bij overtreding passende en effectieve handhavingsmaatregelen treft. Het bestuursorgaan moet die taak uitoefenen in overeenstemming met de algemene rechtsbeginselen, zoals deze in de rechtspraak zijn ontwikkeld en in de Algemene wet bestuursrecht zijn vastgelegd.

Die rechtsbeginselen kunnen evenwel rechtvaardigen en er zelfs tonopen, dat in bepaalde gevallen géén bestuursdwang wordt uitgeoefend of géén sanctie wordt opgelegd.

Om te zorgen, dat met dit rechtsstatelijk dilemma op verantwoorde wijze wordt omgegaan, is het noodzakelijk grenzen aan het gedogen te stellen en voorwaarden om te voorkomen dat niet lichtvaardig of willekeurig wordt gedoogd.

9. Grenzen aan gedogen

Alleen in uitzonderingsgevallen kan gedogen aanvaardbaar of zelfs geboden zijn. Gewaarborgd dient te zijn, dat van de bevoegdheid tot gedogen een terughoudend, zorgvuldig en verantwoord gebruik wordt gemaakt en dat gedogen daadwerkelijk beperkt blijft tot uitzonderingsgevallen.

Naar het oordeel van het kabinet noopt dit ertoe uitdrukkelijk grenzen

aan gedogen te stellen, wil gedogen nog aanvaardbaar kunnen zijn.

Gedogen is slechts aanvaardbaar:

- a. in uitzonderingsgevallen
- b. mits tevens beperkt in omvang en/of in tijd.

Voorts dient gedogen:

- c. slechts expliciet en na zorgvuldige kenbare belangenafweging plaats te vinden, alsmede
- d. aan controle te zijn onderworpen.

Gedogen kan slechts in uitzonderingsgevallen aanvaardbaar zijn. Daarbij geldt steeds dat de afweging die de wetgever heeft gemaakt, niet op uitvoerend en handhavend niveau mag worden overgedaan. In de volgende situaties kan gedogen evenwel gerechtvaardigd of soms zelfs geboden zijn:

- handhaving zou leiden tot aperte onbillijkheden
- het achterliggende belang is evident beter gediend met gedogen
- een zwaarderwegend belang rechtvaardigt gedogen.

Dat gedogen slechts in uitzonderingsgevallen aanvaardbaar kan worden geacht, brengt ook met zich mee dat de mate waarin wordt gedoogd zoveel mogelijk in omvang en/of tijd moet worden beperkt. Het gedogen dient niet langer te duren en niet in grotere mate plaats te vinden dan gerechtvaardigd wordt door de anders optredende onbillijkheid of door het achterliggende of zwaarderwegende belang dat het gedogen rechtvaardigt. Als het gedogen omvangrijk of structureel dreigt te worden, dient heroverweging van de norm zelf plaats te vinden. Onder omstandigheden kan gedogen voor langere tijd aanvaardbaar zijn, indien en zolang geen structurele verbetering van de norm mogelijk is.

De aldus gestelde en in de nota verder uitgewerkte grenzen aan gedogen kunnen in de praktijk aan uitvoerende en handhavende organen houvast geven voor de beantwoording van de vraag of er aanleiding is om te gedogen.

Daarnaast is het van belang om in de praktijk van het wetgevingsproces en in de uitvoerings- en handhavingspraktijk maatregelen te treffen om de oorzaken van gedoogpraktijken zoveel mogelijk te voorkómen. In de afgelopen jaren zijn hiertoe veel inspanningen verricht. Daartoe worden vier middelen, met een zekere selectiviteit en onder meer in het kader van het MDW-programma, aangewend.

Ten eerste worden tijdens het beleidsvormings- en wetgevingsproces in toenemende mate handhaafbaarheids- en uitvoerbaarheidstoetsen verricht. Ten tweede is in nieuwe wetten steeds aandacht voor het overgangsrecht noodzakelijk en soms ook voor meer flexibiliteit in de normstelling gewenst.

Ten derde kan bij invoering van de wet het opstellen van een handhavingsstrategie gewenst zijn. Ook zal verbetering van de uitvoering van vergunningenstelsels plaatsvinden, door implementatie van door de Algemene Rekenkamer gedane aanbevelingen. De ministers zullen daarover voor 1 juli a.s. aan de Staten-Generaal rapporteren.

Ten vierde worden veel wetten geëvalueerd, teneinde de wet zelf of de uitvoeringspraktijk aan te passen. Er zullen onder coördinatie van de Minister van Justitie algemene aandachtspunten worden opgesteld om de doelmatigheid van de inzet van wetsevaluaties te vergroten.

Ook het aanwenden van deze vier soorten middelen is van belang om te bevorderen, dat de handhavingspraktijk zich daadwerkelijk aan de in deze nota gestelde Grenzen aan gedogen houdt.

DEEL I**ANALYSE VAN HET VERSCHIJNSEL GEDOGEN****1. Inleiding: probleemstelling en doel van de nota**

Wettelijke voorschriften worden niet voor niets gemaakt. De bedoeling van de wetgever is dat ze worden nageleefd. Dat wordt ook in grote delen van de samenleving verwacht. Naleving is noodzakelijk voor de doeltreffendheid van die wetten maar ook om de in een rechtsstaat noodzakelijk geachte rechtszekerheid en rechtsgelijkheid te waarborgen. De overheid moet dan ook op de naleving van tal van publiekrechtelijke wetten toezien en die naleving zondig afdwingen en niet-naleving sanctioneren. Op veel overheidsorganen rust hiertoe een belangrijke handhavingstaak.

Toch wordt in heel wat situaties het niet-naleven van wettelijke voorschriften door met uitvoering of handhaving belaste overheidsorganen gedoogd, veelal voor bepaalde gevallen of onder voorwaarden. Wat door de wet verboden is, wordt niettemin, op basis van een expliciete beslissing of oogluikend, door de vingers gezien. Dit roept de vraag op of dat wel aanvaardbaar en verantwoord is in onze rechtsstaat en zo ja, in welke gevallen, in welke mate en onder welke voorwaarden.

Tijdens de beraadslagingen met de Tweede Kamer over de Justitiebegroting voor 1996 heb ik, naar aanleiding van vele vragen en een motie van mevrouw Soutendijk, te kennen gegeven dat ik het wenselijk vond over het verschijnsel gedogen en over de aanvaardbaarheid daarvan een algemene, brede discussie te voeren. Ik heb in dat debat vervolgens een kabinetsbrede nota toegezegd.¹ Dat heeft tot de onderhavige nota geleid.

Het doel van deze nota is duidelijkheid te verschaffen:

1. over het begrip gedogen en
2. over de beantwoording van de vraag of en zo ja onder welke voorwaarden gedogen aanvaardbaar kan zijn.

Het vraagstuk van (bestuurlijk) gedogen heeft het afgelopen decennium gaandeweg aan politieke en wetenschappelijke belangstelling gewonnen. Zo besteedde de Nationale ombudsman in 1989 in een rapport uitgebreid aandacht aan de aanvaardbaarheid van bestuurlijk gedogen². Eveneens in 1989 organiseerden het Ministerie van Binnenlandse Zaken, het Nederlands Tijdschrift voor Bestuursrecht, de Vereniging voor Administratief Recht en de Vereniging voor Bestuurskunde een thema-middag over «gedogend bestuur».³ In 1990 wijdde de Vrije Universiteit Amsterdam een symposium aan het thema «Gedogen door de overheid». In mei 1990 zetten de ministers van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en van Verkeer en Waterstaat in een brief aan de Tweede Kamer hun standpunt ten aanzien van gedogen uiteen. Deze brief werd opgevolgd door het «Gezamenlijk beleidskader inzake het terugdringen van gedogen van milieu-overtredingen» van 10 oktober 1991.⁴ In 1995 organiseerde Justitiële verkenningen een symposium onder de naam «crisis in de gedoogcultuur?»⁵ Mede naar aanleiding van ontwikkelingen in de rechtspraak verschenen wetenschappelijke verhandelingen over gedogend besturen.⁶ De laatste jaren heeft aldus de vraag in hoeverre het bestuur de vrijheid toekomt bij normovertredingen niet handhavend op te treden, in toenemende mate aan aandacht gekregen.

Dit is verwant aan de al veel oudere vraag of het OM bij een strafbaar gestelde wetsovertreding tot strafvervolging bevoegd of verplicht zou moeten zijn. Debatten over de vraag welk beginsel voor het OM het heersende moest zijn – het opportunititeitsbeginsel of het legaliteitsbeginsel – werden al aan het begin van de vorige eeuw gevoerd. Waar de

¹ Handelingen TK, 14–16 november 1995, 27-1995.

² Rapport Nationale ombudsman, 19 december 1989, nr. 89/989.

³ *Verslag van de thema-middag «gedogend bestuur»*, C. P. J. Goorden, NTB 1989 nr. 8, pag. 269–274.

⁴ Brieven van de ministers van VROM en V&W aan de Tweede Kamer van 28 mei 1990 (21 137, nr. 296) en van 10 oktober 1991 (22 343, nr. 2).

⁵ *Crisis in de gedoogcultuur?*, Justitiële verkenningen 1995, nr. 8.

⁶ *Gedogend besturen*, P. J. J. van Buuren, Kluwer Deventer 1988; *Gedogen gaat van AU*, mr. drs. D. van der Meijden, NJB 1988, afl. 38, pag. 1371–1376; *Gedoogrecht(spraak)*, preadviezen, Publikaties van de Vereniging voor Milieurecht, 1993-2; *Bestuurlijk gedogen*, mr. G. T. J. M. Jurgens, Zwolle 1996.

één een vervolgingsplicht voor het OM aanwezig achtte bij de strafrechtelijke rechtshandhaving, zag de ander in het belasten van het OM met de handhaving der wetten (art. 4 RO) eerder een instructie die een bevoegdheid creëerde dan een rechtsplicht.

Hoewel de aandacht voor het verschijnsel gedogen sterk is toegenomen, bestaat nog steeds onduidelijkheid over de vraag hoe het afzien van handhaving door een uitvoerend orgaan valt te rijmen met de keuze van de wetgever om bepaalde normen wettelijk te verankeren en daarvan naleving te verlangen.

Deze vraag behoeft beantwoording vanuit het perspectief van de rechtsstaat. Daarbij moet in de eerste plaats aandacht worden besteed aan de functie van wettelijke normen in de samenleving in het algemeen en aan de vraag of handhaving van die normen een bevoegdheid is of een plicht.

Voor een heldere discussie over gedogen is het nodig dat allereerst wordt vastgesteld wat onder gedogen moet worden verstaan. Vervolgens is het nodig te belichten waarom en in welke gevallen in de praktijk gedoogd wordt. Daarbij kan dan ook worden gezien of gedogen een recent en Nederlands verschijnsel is.

Daarna kan dan de kernvraag van deze nota aan de orde komen, te weten of en zo ja onder welke voorwaarden gedogen aanvaardbaar kan zijn.

In deze nota wordt op al deze vragen ingegaan.

Deze nota heeft in de eerste plaats betrekking op gedogen in het bestuursrecht. Daar waar zich – gezien vanuit de brede invalshoek van deze nota – overeenkomsten voordoen met het strafrecht, worden ook strafrechtelijke aspecten belicht. Het privaatrecht blijft buiten beschouwing aangezien het initiatief tot handhaving en dus ook het initiatief tot gedogen op dit terrein niet bij de overheid berust.

Aldus resteert toch nog een bijzonder breed en divers terrein waardoor de nota een globaal karakter heeft. Zo zijn de bevindingen niet uitgewerkt per beleidsterrein, per type norm of per sanctiemiddel.

Gelet op het globale karakter van deze nota kan het wenselijk zijn de algemene bevindingen en conclusies van deze nota voor bepaalde onderwerpen of beleidsterreinen nader uit te werken. Een zodanige uitwerking op het terrein van de milieuregelgeving is het gemeenschappelijk beleidskader van de ministeries van VROM en V&W.¹ Voor zover bij die uitwerking van de onderhavige algemene nota is afgeweken, gaat dat gemeenschappelijk beleidskader van VROM en V&W vóór.

De nota bestaat uit twee delen. Deel I, bestaande uit de hoofdstukken 1 tot en met 7, is gewijd aan een analyse van het verschijnsel gedogen en oorzaken van het gedogen. In deel II, bestaande uit de hoofdstukken 8 en 9, geeft het kabinet zijn standpunt over de grenzen die aan gedogen moeten worden gesteld en over hetgeen vereist is om gedogen te voorkomen.

2. Naleving en handhaving van wettelijke normen

Wettelijke normen worden gesteld om belangen te beschermen, de samenleving te ordenen, gedragsverandering teweeg te brengen of ten behoeve van het bereiken van bepaalde beleidsdoelstellingen. Wetten worden ook tot stand gebracht om rechtszekerheid te verschaffen en rechtsgelijkheid te verzekeren. Zij vormen doordat zij via een democratisch proces tot stand zijn gekomen een neerslag van de rechtsnormen die de samenleving noodzakelijk acht.

¹ Brief van de Ministers van VROM en V&W aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 10 oktober 1991, 22 343 nr. 2. Dit beleidskader is onderschreven door het Interprovinciaal Overleg, de Vereniging van Nederlandse Gemeenten en de Unie van Waterschappen.

Wetten bevatten dan ook geen vrijblijvende normen. Zij behoren te worden nageleefd en gehandhaafd. De beginselen van de rechtsstaat omvatten niet alleen een samenstel van waarborgen tegenover de overheid, maar ook een rechtsplicht voor diezelfde overheid tot rechtshandhaving.¹ Behalve dat in het algemeen van de overheid mag worden verwacht dat deze de handhavingstaak serieus neemt, kunnen ook bepaalde derden in beginsel aanspraak hebben op handhaving.² Naast de plicht voor de burger normen na te leven, staat dus de plicht voor de overheid bij niet-naleving in beginsel tot handhaving over te gaan.

De wetgever kan echter niet alle situaties tevoren voorzien. In het strafrecht heeft dat gegeven bijvoorbeeld erkenning gekregen in de wettelijke strafuitsluitingsgronden. De wetgever heeft daarbij erkend dat zich bijzondere situaties kunnen voordoen waarbij sanctie-oplegging achterwege moet blijven ook al is sprake van overtreding van de norm. Daarnaast zijn in de jurisprudentie buitenwettelijke strafuitsluitingsgronden ontwikkeld. Voorts is met de invoering van het Wetboek van Strafvordering in 1926 een wettelijke basis gegeven aan het zogenaamde opportuniteitsbeginsel: het openbaar ministerie kan afzien van vervolging op gronden aan het algemeen belang ontleend (art. 167 en 242 lid 2 WvSv).

In het bestuursrecht ontbreekt een algemeen artikel dat het bestuur hetzij belast met de plicht tot handhaving hetzij voorziet in een opportuniteitsbeginsel voor de bestuursrechtelijke handhaving. In talloze bijzondere wetten wordt aan bestuursorganen een handhavingstaak toegekend. De wetgever heeft daarbij doorgaans voorzien in een wettelijke bevoegdheid, niet in een plicht, tot sanctionering; daarbij gaat het vooral om het uitoefenen van bestuursdwang of het opleggen van bestuurlijke dwangsommen of bestuurlijke boetes.³ Daarmee laat de wetgever ook de bevoegdheid onder omstandigheden af te zien van handhaven. Hoewel de wet dus niet voorziet in een opportuniteitsbeginsel voor het bestuursrecht, is het systeem niet wezenlijk anders: op gronden aan het algemeen belang ontleend kan onder omstandigheden worden afgezien van handhaving.

In de bestuursrechtelijke jurisprudentie wordt bevestigd dat sanctionering niet in alle gevallen van normovertreding gerechtvaardigd is. De voorzitter van de afdeling voor de Geschillen van bestuur van de Raad van State heeft in vier gepubliceerde uitspraken geoordeeld dat niet voorbij kan worden gegaan aan «de maatschappelijke realiteit dat zich situaties kunnen voordoen waarbij tijdelijk in strijd met de milieuwetgeving wordt gehandeld en onmiddellijke beëindiging daarvan volstrekt onredelijk zou zijn ten opzichte van een of meer betrokkenen».⁴ Zelfs in het geval dat handhaving in de wet verplicht is voorgeschreven, heeft de afdeling Geschillen geoordeeld dat er op zichzelf «zwaarwegende omstandigheden» kunnen zijn die ertoe kunnen leiden dat toepassing ervan achterwege kan of moet blijven.⁵

Dat sprake is van een bevoegdheid in plaats van een plicht tot handhaven betekent echter niet dat het met handhaving belaste orgaan de vrijheid heeft naar eigen inzicht te beslissen al dan niet te handhaven. De aanwezigheid van een bevoegdheid schept immers ook een plicht: de plicht om zorgvuldig en verantwoord gebruik te maken van die bevoegdheid. Niet zozeer maximale en mechanische wetshandhaving behoort tot de taak van de overheid, maar rechtshandhaving, waarbij behalve de wet ook (ongeschreven) rechtsbeginselen in acht moeten worden genomen. De (ongeschreven) rechtsbeginselen kunnen meebrengen dat in bepaalde omstandigheden moet worden afgezien van handhaven.

¹ In dezelfde zin: *Rechtshandhaving*, Wetenschappelijke Raad voor het regeringsbeleid, Den Haag, 1988, pag. 19–20 en *Met vaste hand*, beleidsnota Ministerie van Justitie, pag. 8.

² Afdeling rechtspraak Raad van State 22 mei 1984, AB 1985, 153; 13 juli 1986, AB 1987, 249; 19 september 1989, AB 1990, 415.

³ Een plicht tot handhaven is wel opgenomen in de nieuwe Wet boeten, maatregelen en terug- en invordering sociale zekerheid (TK 1994–1995, 23 909); de uitvoeringsorganen hebben op grond van die wet alleen nog de mogelijkheid van sanctionering af te zien «indien daarvoor dringende redenen aanwezig zijn».

⁴ Beschikkingen van de voorzitter van de afdeling geschillen dd 26 september 1991, nrs. B05.91.0561 (M en R 1992/21; AB 1992, 352), B05.91.0799 (M en R 1992/20), B05.91.0350 (M en R 1992/18) en B05.91.0664 (AB 1992/530).

⁵ Afdeling Geschillen Raad van State, 5 december 1988, AB 1989, 318, m.nt. F. C. M. A. Michiels; in het betreffende geval ging het om de handhavingplicht op grond van art. 28/28a Hinderwet (oud).

De plicht zorgvuldig en verantwoord gebruik te maken van de handhavingsbevoegdheid vereist dat aan elke beslissing om te handhaven een zorgvuldige belangenafweging vooraf gaat. Daarbij moeten doel en strekking van de overtreden norm het uitgangspunt vormen.

3. Evenwichtige rechtshandhaving

In het voorgaande is aangegeven dat op de overheid de plicht rust op de naleving van wetten toe te zien en bij niet-naleving in beginsel tot handhaving over te gaan. Om deze algemene verantwoordelijkheid voor de naleving en handhaving te kunnen waarmaken, is het noodzakelijk dat voldoende handhavingscapaciteit ter beschikking wordt gesteld. De ter beschikking staande handhavingscapaciteit dient vervolgens evenwichtig te worden benut zodat ten aanzien van alle wettelijke normen een adequaat handhavingsniveau wordt bereikt. De handhavingsinzet die benodigd is om een adequaat handhavingsniveau te bereiken, kan per norm verschillen. In dit hoofdstuk worden de aspecten die van belang zijn voor een evenwichtige rechtshandhaving nader belicht.

Onder handhaven wordt verstaan:

Het optreden van de overheid dat is gericht op het tot gelding brengen van de regelgeving. Hieronder valt zowel toezicht en preventie – de eerste stap in de handhaving – als, verderop in de keten, de reactie op een geconstateerde overtreding, onder meer in de vorm van reparatoire of punitieve sancties.

Uit de definitie volgt dat er meer vormen van handhavend optreden zijn dan alleen het toepassen van sancties. Lichter vormen van normbevestigend optreden, zoals waarschuwen en staande houden, die leiden tot beëindiging van het normovertredend gedrag, kunnen bijvoorbeeld ook vormen van handhaven zijn. Ook dan is het overheids-optreden immers gericht op het tot gelding brengen van de norm.

In het strafrecht is bijvoorbeeld niet slechts sprake van handhaving als een vervolging is ingesteld waarbij deze leidt tot een rechterlijke uitspraak en tot strafoplegging. Zo is ook het zogenaamd «rechterlijk pardon» in het strafrecht waarbij feit en dader strafbaar en de dader schuldig wordt verklaard zonder oplegging van straf (art. 9a WvSr) een vorm van handhaving. Ook afdoeningen door het openbaar ministerie in de vorm van transactie en voorwaardelijk sepot zijn vormen van handhaving. Ook bepaalde op potentiële normovertreders gerichte vormen van preventief optreden kunnen vallen onder het begrip handhaving. Hierbij kan gedacht worden aan steekproefsgewijze controle.

Meer algemene vormen van preventie, zoals publieksvoorlichting en het wegnemen van omstandigheden die de kans op overtreding vergroten, zijn weliswaar belangrijk om optimale naleving te bevorderen, maar worden in dit verband niet gezien als vormen van handhaven.

Naast het uitgangspunt dat normen dienen te worden nageleefd en gehandhaafd, is eveneens een fundamentele eis bij alle overheids-optreden, dat de overheid niet nodeloos vergaand in de samenleving ingrijpt. Er dient steeds evenredigheid te bestaan tussen doel en middel. Dat geldt ook bij handhaving. Het gewenste niveau van naleving en handhaving kan verschillen per beleidsterrein en per soort norm. De noodzaak tot het zoeken naar evenredigheid tussen doel en middel op het terrein van de rechtshandhaving doet zich voor op drie niveaus: op het niveau van de normstelling, op het niveau van de prioriteitstelling en op het niveau van de toepassing van handhavingsmiddelen bij geconstateerde normovertreding.

Op het niveau van de *normstelling* is het van belang dat de wetgever zich steeds afvraagt of de voorgenomen normstelling het juiste middel is om het doel te bereiken. Daarbij moeten de consequenties van normstelling voor de handhaving worden betrokken. Het aanvaarden van elk nieuw normencomplex, brengt de noodzaak mee daarvoor voldoende handhavingscapaciteit ter beschikking te stellen. De vraag «willen we de normen en ook de consequenties daarvan voor de handhaving» moet alvorens wordt gekozen voor normstelling uitdrukkelijk worden gesteld.

Op het niveau van de *prioriteitstelling* is van belang dat de nu eenmaal beperkte menskracht en middelen die de overheid ter beschikking staan om het recht te handhaven, zo evenwichtig mogelijk over de te handhaven normen worden verdeeld. Door middel van periodiek bij te stellen prioriteiten in het handhavingsbeleid, kan in de verdeling van mensen en middelen over de te handhaven normen worden gevarieerd. Een goede prioriteitstelling is een hulpmiddel om het juiste evenwicht aan te brengen tussen de doelstellingen van de talloze wetten en lagere regelingen en de inzet van capaciteit en middelen. Algemeen richtsnoer daarbij is de maatschappelijke betekenis van het door de wetovertreding geschonden belang. Zo is de maatschappelijke betekenis van een parkeerovertreding van een geheel andere orde dan die van aantasting van het menselijk leven. Wanneer als gevolg van prioriteitstelling minder capaciteit wordt ingezet voor handhaving van de ene categorie van wetovertredingen ten faveure van de andere, dan is geen sprake van gedogen door de overheid, maar dan komt dit voort uit een zo evenwichtig mogelijk handhavingsbeleid. Een evenwichtig handhavingsbeleid houdt in, dat op systematische wijze aan alle normovertredingen die aandacht wordt besteed die nodig is om het gewenste niveau van normbevestiging en naleving te bereiken. Een dergelijke systematische aanpak vergt voortdurende bewaking, evaluatie en bijstelling van het handhavingsbeleid. Uiteindelijk leidt dit tot een verantwoord handhavingsbeleid, gegeven de beschikbare middelen.

Bij de daadwerkelijke *toepassing* van handhavingsmiddelen speelt opnieuw het beginsel van evenredigheid een rol: het doel dat beoogd wordt met handhaving moet in redelijke verhouding staan tot de «schade» die eventueel met handhaving wordt toegebracht.¹ Ook hier geldt overigens dat de afweging die de wetgever heeft gemaakt niet op uitvoerend niveau mag worden overgedaan. In de praktijk kunnen zich evenwel gevallen voordoen die door de wetgever niet zijn voorzien en waarbij handhaving evident onrechtvaardig zou uitpakken. De uitvoerende dan wel handhavende instantie dient dan ook alvorens tegen een overtreding wordt opgetreden af te wegen of de inzet van het voorgenomen handhavingsmiddel in het specifieke geval geen strijd oplevert met het beginsel van evenredigheid.

In het bovenstaande is aangegeven dat bij de rechtshandhaving het beginsel van evenredigheid tussen doel en middel op verschillende niveaus van besluitvorming in acht moet worden genomen: bij de keuze voor normstelling, voor de verdeling van de capaciteit over de te handhaven normen en voor de daadwerkelijke toepassing van handhavingsmiddelen. Tevens is geconstateerd dat voor een evenredige en evenwichtige rechtshandhaving het nodig noch wenselijk is dat alles op alles wordt gezet om iedere normovertreding te constateren. Een evenwichtig handhavingsbeleid noopt tot een zekere *prioriteitstelling*: de handhavingscapaciteit wordt gedifferentieerd ingezet, wat tot gevolg kan hebben dat ten aanzien van een deel van alle normovertredingen niet actief gehandhaafd wordt. Deze situatie moet worden onderscheiden van het verschijnsel gedogen, dat in hoofdstuk 4 e.v. geanalyseerd wordt, alleen al omdat prioriteitstelling er niet toe behoort te leiden dat een

¹ Bij de vraag wat een redelijke verhouding is, is behalve de ernst van de normovertreding ook relevant wat het doel is van het ter beschikking staande sanctiemiddel. Zo wordt met reparatoire sancties in de eerste plaats beoogd de rechtmatige toestand te herstellen en terwijl met punitieve sancties ook leedtoevoeging wordt beoogd.

onvoldoende handhavingsniveau wordt bereikt. In het vervolg van deze nota blijven aspecten van prioriteitstelling dan ook buiten beschouwing.

Wel een onvoldoende handhavingsniveau ontstaat, indien als gevolg van capaciteitsgebrek ten aanzien van bepaalde normen handhaving structureel achterwege gelaten wordt. Ook dat verschijnsel blijft, hoe belangrijk ook, in deze nota over gedogen buiten beschouwing. Die problematiek pakt het kabinet in ander verband reeds aan, als uitvloeisel van het rapport van de Commissie Heroverweging Instrumentarium Rechtshandhaving (de Commissie Korthals Altes). Deze commissie signaleerde in haar rapport onder meer de aanwezigheid van handhavingstekorten op bestuursrechtelijk terrein en deed voorstellen ter versterking van het bestuurlijk handavingsinstrumentarium. Het kabinet heeft aangegeven een nadere analyse van de door de Commissie gesignaleerde problemen nodig te achten alvorens tot een oordeel over de voorstellen van de Commissie kan worden gekomen. Het kabinet heeft daarom besloten tot de instelling van een stuurgroep die nader onderzoek zal doen:

- op de terreinen en de punten waarop zij dat nodig acht, naar de huidige bestuurspraktijk teneinde te achterhalen wat de factoren zijn die in de weg staan aan een adequaat toezicht en aan een duidelijke en consequente handavingsreactie;
- naar de wijze waarop de bestuursrechtelijke repressieve handhaving het beste kan worden georganiseerd, in het bijzonder of een zekere scheiding tussen uitvoering en toezicht enerzijds en sanctie-oplegging anderzijds wenselijk is, en zo ja op welke wijze die scheiding gestalte moet worden gegeven, en zo nee of de organisatie van de bestuursrechtelijke handhaving op andere wijze kan worden verbeterd;
- naar de vraag of de invoering van een preventieve rechterlijke toets een bijdrage levert aan een betere hantering van de instrumenten van bestuursdwang en dwangsom, en zo ja, hoe zo'n toets is in te passen in het stelsel van bestuursrechtelijke handhaving en rechtsbescherming;
- de rol die het privaatrecht kan spelen in aanvulling op de bestuursrechtelijke en strafrechtelijke handavingsinstrumenten van de overheid en de vraag of daartoe nadere wettelijke voorzieningen dienen te worden getroffen en zo ja of de wet restricties moet stellen aan het privaatrechtelijke overheidsoptreden.

Op basis van de bevindingen van deze stuurgroep zal het kabinet zijn definitieve standpunt ten aanzien van de betreffende conclusies en voorstellen van de Commissie Korthals Altes bepalen.¹

4. Definitie en verschijningsvormen van gedogen

4.1 Definitie van gedogen

In paragraaf 3 is uiteengezet, dat handhaving in verschillende gradaties kan plaatsvinden, van waarschuwen tot het opleggen van sancties. Zodra sprake is van overheidsoptreden, gericht op het tot gelding brengen van de regelgeving, is geen sprake van gedogen.

Gedogen komt in de huidige praktijk in twee hoofdvormen voor. De eerste vorm is, dat de met handhaving belaste overheidsinstantie ter zake van een eenmaal geconstateerde overtreding niet handhavend optreedt. De tweede vorm die in de praktijk voorkomt is, dat de met uitvoering of handhaving belaste overheidsinstantie reeds voordat een bepaalde overtreding plaatsvindt, aangeeft dat zij daartegen niet handhavend zal optreden.

Het voorgaande is slechts een aanduiding van praktijkverschijnselen. Het kabinet beoogt hiermee niet tot uitdrukking te brengen, dat zij deze praktijkverschijnselen zonder meer aanvaardbaar acht. Integendeel: het kabinet acht het gewenst dat gedogen tot uitzonderingsgevallen beperkt

¹ *In juiste verhouding; beleidsvoornemens m.b.t. rechtshandhaving en veiligheid, juli 1996.*

blijft. In hoofdstuk 9 zijn die uitzonderingsgevallen en de daarbij in acht te nemen grenzen en voorwaarden uitgewerkt.

In het vervolg van deze nota valt de nadruk op gedogen in de bestuurspraktijk. Voor zover relevant zal ook aandacht worden besteed aan gedogen op strafrechtelijk terrein. Bestuursrecht en strafrecht bevatten immers beide publiekrechtelijke normen waarvan de handhaving tot de taak van de overheid behoort.

4.2 Verschijningsvormen van gedogen

In deze paragraaf worden de verschijningsvormen waarin gedogen voorkomt uiteengezet. Daarbij wordt, zoals aangegeven, in de eerste plaats aandacht besteed aan gedogen in het bestuurspraktijk. Vervolgens zal ook worden aangegeven op welke wijze gedogen in het strafrecht voorkomt.

In de literatuur worden de volgende verschijningsvormen van bestuurlijk gedogen onderscheiden¹.

impliciet/expliciet gedogen:

In geval van impliciet of stilzwijgend gedogen weet de overheid wel dat een normovertreding plaatsvindt, maar onderneemt zij geen actie en neemt zij hierover evenmin een voor betrokkenen kenbaar besluit. In geval van expliciet of uitdrukkelijk gedogen verklaart de overheid uitdrukkelijk – meestal door middel van een schriftelijk besluit – van handhaving te zullen afzien.

vooraf/achteraf:

Bij gedogen vooraf weet de overheid dat een illegale handeling zal worden verricht dan wel een verboden toestand zal worden gecontinueerd. Bij gedogen achteraf raakt de overheid pas na de overtreding daarvan op de hoogte en beslist zij alsnog af te zien van handhaving. Expliciet gedogen kan zowel vooraf als achteraf plaatsvinden. Op het terrein van het bestuursrecht komt expliciet gedogen vooraf veel voor in afwachting van vergunningverlening (ook wel vooruitakkoord genoemd). De overheid geeft in die gevallen een tijdelijke gedoogverklaring af, waaraan voorwaarden zijn verbonden die meestal vergelijkbaar zijn met de voorschriften die aan de vergunning zouden zijn verbonden.

onvoorwaardelijk gedogen/gedogen onder voorwaarden

Niet zelden wordt voorwaardelijk gedoogd. Dan worden aan het afzien van handhaven voor betrokkene voorwaarden verbonden. Indien hij zich niet aan de voorwaarden houdt, gaat de overheid alsnog tot handhaving over. Bij gedogen onder voorwaarden laat de overheid de normovertreding niet geheel ongemoeid maar reguleert deze door het stellen van voorwaarden. Aangezien de overheid in zo'n geval tegen de normovertreding wel optreedt, is het verschil met handhavend optreden soms klein. Toch is gedogen onder voorwaarden geen handhaven. Het stellen van voorwaarden, leidt immers niet tot het tot gelding brengen van de overtreden norm (bijvoorbeeld overtreding van het verbod te handelen zonder vergunning). Integendeel, zolang betrokkene zich aan de voorwaarden houdt, wordt het overtreden van de betreffende norm ongemoeid gelaten. Slechts indien de voorwaarden niet in acht worden genomen, worden terzake van de normovertreding alsnog handhavingsmiddelen ingezet, bijvoorbeeld in de vorm van bestuursdwang.

Gedogen onder voorwaarden komt in het strafrecht in beperkte mate voor. In een enkel geval wordt in dergelijke vervolgingsrichtlijnen aangegeven dat een beperkt deel van de normovertredingen, al dan niet onder voorwaarden, bij wijze van uitzondering niet zal worden vervolgd.

¹ *Gedogend besturen*, P. J. J. van Buuren, Deventer 1988, pag. 22–26; *Gedogend besturen in het milieurecht*, P. J. J. van Buuren, Milieu en recht, 1991/2, pag. 66–68; *Bestuurlijk gedogen*, G. T. J. M. Jurgens, Zwolle 1996, pag. 12–13.

Een voorbeeld daarvan is het onder voorwaarden gedogen van het gebruik en voorhanden hebben van beperkte hoeveelheden softdrugs.

incidenteel/categorisch

Een ander onderscheid dat gemaakt kan worden, is het onderscheid tussen gedogen in incidentele gevallen en categorisch gedogen. Bij incidenteel gedogen wordt gelet op de bijzonderheden van het concrete geval besloten af te zien van handhaven. Bij categorisch gedogen wordt terzake een bepaalde categorie van normovertredingen van handhaven afgezien. Uitdrukkelijk gedogen in incidentele gevallen uit zich veelal in zogenaamde gedoogbeschikkingen; in de praktijk wordt echter ook wel gebruik gemaakt van convenanten waarin de wederzijdse afspraken worden neergelegd. Uitdrukkelijk categorisch gedogen wordt veelal neergelegd in beleidsregels en nota's. Het gemeenschappelijk beleidskader van de ministeries van VROM en V&W is een voorbeeld van gedoogbeleid ten aanzien van milieu-overtredingen in het bestuursrecht.

5. Waarom en in welke gevallen wordt gedoogd?

5.1 Inleiding

Tal van bestuursorganen zijn belast met de zorg voor de handhaving van wetten. Zoals aangegeven, gedogen zij in allerlei situaties overtreding van de wet, al dan niet onder voorwaarden. Aan (bestuurlijk) gedogen kunnen verschillende motieven en oorzaken ten grondslag liggen. In dit hoofdstuk wordt beschreven op basis van welke afwegingen in de praktijk wel wordt afgezien van handhaving. Daarbij zij benadrukt dat hier slechts een globale schets wordt gegeven van gedoogsituaties die zich in de praktijk van de uitvoering en handhaving zoal voordoen.¹

In de eerste plaats kan de beslissing om te gedogen welbewust worden genomen na afweging van de betrokken belangen (par. 5.2). In de tweede plaats kan gedogen voortkomen uit onvermogen tot handhaven bij de instantie die met de handhaving is belast (par. 5.3). Op de vraag of en onder welke voorwaarden gedogen aanvaardbaar is, wordt in hoofdstuk 8 ingegaan.

5.2 Gedogen op basis van afweging van belangen

Wanneer wordt gedoogd op basis van een afweging belangen, is meestal sprake van expliciet gedogen, al dan niet onder het stellen van voorwaarden.

Door bestuursorganen wordt regelmatig gedoogd indien men meent met gedogen beter aan het te beschermen belang tegemoet te kunnen komen dan met strikte handhaving. Vaak wordt dan via het bieden van een overgangperiode beoogd te bewerkstelligen, dat het gedrag van de normovertreder na afloop van die periode volledig normconform zal zijn. Gedurende een beperkte periode wordt bijvoorbeeld een bedrijf de gelegenheid gegeven de voorzieningen te treffen die nodig zijn om zich na afloop van die periode volledig aan de normen te kunnen houden. Gelet op de investeringen en aanpassingen die een bedrijf vaak moet plegen om alsnog aan de normen te voldoen, acht men een dergelijke aanpak redelijk. Vaak worden de ter beschikking staande handhavingsmiddelen, zoals sluiting van het bedrijf, door het met de handhaving belaste orgaan te ingrijpend gevonden.

Voorts wordt ook wel tijdelijk gedoogd – veelal ten aanzien van bedrijven – in geval van experimenten. Van de uitkomsten van het experiment hangt vaak af welke vergunningvoorwaarden moeten worden

¹ Voor een volledig inzicht in de motieven die ten grondslag liggen aan het gedogen van bepaalde normovertredingen en in de mate waarin dat gebeurt, is onderzoek per beleids-terrein vereist.

gesteld. Het vooraf formuleren van de voorwaarden stuit dan op problemen. Indien het bedrijf vooraf met het bestuur in overleg treedt, en het bestuur verwacht dat de resultaten van het experiment uiteindelijk beter aan het te dienen belang tegemoet komen, wordt de overtreding (veelal het handelen zonder vergunning) voor de duur van het experiment gedoogd.

Vooraf gedogen vooruitlopend op een vergunning vindt in de praktijk frequent plaats. Eén van de redenen daarvan is de snelheid waarmee het bestuur meent te moeten inspelen op nieuwe situaties. Grote bedrijven veranderen bijvoorbeeld veelvuldig hun bedrijfsvoering; vergunningen moeten daaraan steeds worden aangepast. Van een (bestaand) bedrijf kan soms, in de ogen van het bestuur, niet worden verlangd dat het met de wijzigingen in de bedrijfsvoering wacht tot de vergunningen zijn aangepast. Als het bedrijf bereid is vooruitlopend daarop al aan de in grote lijnen te stellen voorwaarden te voldoen, wordt een gedoogbeschikking afgegeven. Het nemen van een gedoogbeslissing gaat, zo is de veronderstelling, sneller en gemakkelijker dan het afgeven van een vergunning. Volstaan wordt dan met de korte voorbereidingsprocedure op grond van de Algemene wet bestuursrecht en met het stellen van globaler voorwaarden.

In de meeste gevallen wordt in geval van gedogen vooruitlopend op een vergunning een uitdrukkelijke gedoogbeschikking afgegeven. Soms blijft dit achterwege; er wordt dan impliciet gedoogd. Een gedoogbeschikking wordt in die gevallen alleen afgegeven als de gedoogde daar vervolgens om vraagt of wanneer door een belanghebbende een verzoek om handhaving wordt ingediend. Ook de eis dat een ontvankelijke vergunningaanvraag is ingediend wordt in de praktijk niet altijd gesteld.

De Algemene Rekenkamer constateert in haar rapport «Vergunningen» dat (de onderzochte) vergunningverlenende instanties vooral de volgende redenen noemen om te gedogen:

- de gedoogsituatie is van tijdelijke aard doordat het handelen binnen afzienbare tijd ophoudt dan wel doordat waarschijnlijk binnenkort een vergunning wordt verleend
- de situatie wordt relatief onschadelijk geacht
- de regelgeving wordt als problematisch ervaren, en/of zal in de toekomst worden versoepeld¹

Bij gedogen in tijdelijke situaties worden in de praktijk ook wel overwegingen van doelmatigheid in verhouding tot het te beschermen belang betrokken. Zo wordt wel bestuurlijk gedoogd als bedrijven van plan zijn te vertrekken. Als een verklaring wordt ondertekend dat het bedrijf zal vertrekken, wordt het vaak doelmatig gevonden het bedrijf voor die korte tijd te gedogen. Hetzelfde geldt bij zaken met een gering belang waarbij een vergunning slechts tijdelijk vereist zou zijn: in de ogen van het bestuur vraagt vergunningverlening dan onevenredig veel capaciteit van het bestuur in vergelijking tot het met handhaving te behalen milieurendement. Hierbij speelt doorgaans, behalve het aspect van de doelmatigheid, in de ogen van het bestuur ook een rol dat handhavend optreden gezien de omstandigheden van het geval een onevenredig zwaar middel zou vormen met als mogelijk gevolg het optreden van ongewenste neveneffecten zoals verontwaardiging bij de overtreder en diens omgeving. In de praktijk wordt in zulke gevallen wel een soort meldingenprocedure gehanteerd: formeel blijft de vergunningplicht bestaan maar na een melding van de vergunningplichtige wordt een gedoogbeschikking afgegeven.

¹ Rapport *Vergunningen* van de Algemene Rekenkamer, 11 maart 1996, brief aan de Tweede Kamer 29 maart 1996, TK 1995–1996, 24 656, nrs. 1 en 2.

Ook wordt onder de noemer van overgangssituaties wel gedoogd in afwachting van wetswijziging.

In het nieuwe Lozingenbesluit WVO «conserveringswerkzaamheden vaste objecten» worden regels gesteld voor het direct lozen op oppervlaktewateren van stoffen die vrijkomen bij reinigings- en conserveringswerkzaamheden aan vaste objecten. Het gaat daarbij om regels die ten aanzien van deze lozingen de vergunningplicht opheffen. Bij brief van 10 januari 1996 (kenmerk HIMH/IL/PZ 291195008) heeft de minister van VROM laten weten dat in afwachting van de inwerkingtreding van dit besluit mag worden gedoogd. Dit gedogen heeft overigens uitsluitend betrekking op het niet voldoen aan de vergunningplicht, en niet op de (ook onder de algemene regels geldende) inhoudelijke voorschriften.

Daarnaast kan een overmachts- of noodsituatie aanleiding geven tot (tijdelijk) gedogen. In de bestuurspraktijk wordt veel gedoogd op grond van vermeende overmachts- dan wel overgangssituaties.

Bij gedogen op basis van een belangenafweging moet ook gewezen worden op het volgende: overal waar sprake is van beleidsruimte of beleidsvrijheid bestaat ook immer het gevaar dat minder integere motieven bij de besluitvorming een rol spelen. Dat gevaar wordt groter naarmate (bestuurs)organen nauwer betrokken zijn bij het (bedrijfs)leven dat zij geacht worden nader te reguleren en naarmate de uitoefening van de betreffende bevoegdheid minder is onderworpen aan effectieve controlemechanismen. In hoofdstuk 6 wordt aangegeven aan welke mogelijkheden van controle gedogen thans is onderworpen.

5.3 Gedogen voortkomend uit onvermogen of onwil tot handhaven

Voorzover gedogen voortkomt uit onvermogen of onwil tot handhaven, geschiedt dit meestal impliciet. Verschillende oorzaken kunnen ten grondslag liggen aan onvermogen tot handhaven. Hier worden er drie genoemd.

5.3.1 de regelgeving is slecht uitvoerbaar of slecht handhaafbaar/de regelgeving is onvoldoende toegesneden op praktijksituaties

Gebreken in de normstelling kunnen er toe leiden dat situaties die feitelijk in strijd met de regels zijn, worden gedoogd omdat handhaving niet goed mogelijk is. Normen kunnen bijvoorbeeld onvoldoende bepaald zijn om normschending te kunnen vaststellen. De voorschriften schieten dan tekort omdat een serieuze inspectie, controle, opsporing en/of sanctionering niet goed mogelijk is.

Gedogen is voorts niet zelden het gevolg van de omstandigheid, dat directe toepassing van nieuwe wetgeving reeds bestaande situaties onnodig zwaar in de knel worden gebracht, doordat het overgangsrecht daarop onvoldoende toegesneden is.

5.3.2 de uitvoerende/handhavende instanties zijn slecht geëquipeerd en/of functioneren slecht

Indien het bestuur gering belang toekent aan de activiteit waarvoor een vergunning vereist is dan wel indien er een spoedeisend belang is bij het uitoefenen van de activiteit, wil het bestuur uit doelmatigheids-overwegingen gedogen onder voorwaarden nog wel eens gebruiken als alternatieve procedure voor de vergunningverlening. Daarbij speelt mee dat veel instanties die met handhavingstaken zijn belast (zoals veel kleinere gemeenten) te weinig capaciteit lijken te hebben om alle vergunningaanvragen tijdig te behandelen. Het doelmatigheidsargument heeft door dat capaciteitsgebrek aan belang gewonnen. Indien dit structurele vormen aanneemt, stelt het bestuur feitelijk zijn afweging in de

plaats van die van de wetgever. De wetgever heeft immers met betrekking tot de bedoelde gevallen gekozen voor het instrument van de vergunning.

In haar rapport «Vergunningen» komt de Algemene Rekenkamer tot de conclusie dat het bij het zware beleidsinstrument van vergunningverlening passende beheersinstrumentarium in veel gevallen ontbreekt:

«Zo bleek dat de controle op de gegevens van de aanvragers voor meer dan 70% van de vergunningstelsels niet gebaseerd is op schriftelijke richtlijnen. In de praktijk bleek dat voor 35% van de vergunningstelsels de controle slechts betrekking had op een deel van de aanvraaggegevens of in het geheel niet plaatsvond. De toegang tot het mogen verrichten van handelingen die voor niet-vergunninghouders verboden zijn, is hiermee onvoldoende bewaakt. Op grond van meer dan de helft van de vergunningstelsels werden (deels) vergunningen met een onbeperkte geldigheidsduur afgegeven. Zowel bij de verlening als bij de handhaving bleek een aanzienlijke mate van beleidsvrijheid voor de overheid aanwezig te zijn. Dit terwijl slechts voor 43% van de stelsels beleidsregels waren geformuleerd waarin de toekenningscriteria of de aan de vergunning te verbinden nadere voorschriften nader werden uitgewerkt. Inzicht in de realisatie van de doelstellingen ontbreekt in een aantal gevallen door een gebrek aan prestatiegegevens (voor 30% van de stelsels waarvoor meer dan 25 aanvragen per jaar worden ingediend zijn geen prestatiegegevens aanwezig) en door een gebrek aan evaluatie-onderzoeken (voor slechts 21% van de stelsels is een ex post evaluatie-onderzoek verricht). Voor een derde deel van de grotere stelsels was geen vergunningbestand aanwezig. Bij een aantal vergunningstelsels bleek in de praktijk geen handhaving plaats te vinden en bij één op de vier stelsels worden bepaalde overtredingen gedoogd. Van stringente handhaving lijkt dus geen sprake te zijn. De Rekenkamer concludeert hieruit dat de uitvoering van de verlening en handhaving van vergunningen op een aantal belangrijke onderdelen tekort schoot. Het onderzoek geeft een beeld van een middelmatig presterende overheid waar het de verlening en handhaving van vergunningen betreft, die voor de toepassing van een zwaar instrument een relatief licht beheer voert.»¹

Meer in het algemeen bestaat de indruk dat de deskundigheid van uitvoerende en handhavende diensten nogal eens tekort schiet. Vooral bij de implementatie van nieuwe regelgevingscomplexen wordt nog niet altijd voldoende voorbereiding getroffen om de uitvoeringspraktijk op de nieuwe regelgeving voor te bereiden.

5.3.3 onwil tot handhaven

Tot slot moet nog een andere oorzaak van gedogen worden genoemd, die niet zozeer is terug te voeren op onvermogen maar op onwil bij de handhavende instantie tot handhaven. Er wordt dan door de handhavende instantie zelf bewust geen of onvoldoende capaciteit beschikbaar gesteld voor handhaving van een bepaalde normovertreding. Aan die onwil ligt doorgaans een verschil van inzicht over wat wenselijk en rechtvaardig is ten grondslag. Het behoeft geen betoog, dat vooral het op deze grond gedogen apert in strijd is met het beginsel dat de afweging die de wetgever heeft gemaakt, op het niveau van de handhaving niet mag worden overgedaan.

6. Controlevormen met betrekking tot gedogen

6.1 Inleiding

Zoals in hoofdstuk 2 naar voren kwam, bestaat er voor de overheidsinstanties die met de handhaving belast zijn, meestal niet een verplichting maar een bevoegdheid tot handhaving. Natuurlijk is de overheid verplicht een verantwoord en zorgvuldig gebruik van die bevoegdheid te maken. Klakkeloos gedogen is zeker niet aanvaardbaar. Daarom is het uitermate belangrijk om er voor te zorgen, dat dit laatste voorkomen wordt en dat daartoe het gedogen aan voldoende controles is onderworpen.

¹ Rapport *Vergunningen* van de Algemene Rekenkamer, 11 maart 1996, aangeboden aan de Tweede Kamer bij brief van 29 maart 1996 (24 656, nr. 1).

De beginselen van de rechtsstaat brengen reeds in het algemeen mee dat de uitoefening van elke overheidsbevoegdheid aan controle is onderworpen en dat over die uitoefening verantwoording verschuldigd is. Dat geldt zeker ook voor de bevoegdheid tot gedogen. In dit hoofdstuk wordt uiteengezet aan welke controles het gedogen thans is onderworpen.

In hoofdstuk 9 wordt vervolgens onder meer aangegeven hoe deze mogelijkheden zouden kunnen worden versterkt.

In de eerste plaats vindt veelal door de gedogende instantie zelf controle plaats op de gedoogde overtreding. Zeker indien gedoogd wordt op basis van een belangenafweging, moet immers steeds worden gecontroleerd of de overwegingen die hebben geleid tot de beslissing tot gedogen nog steeds actueel zijn. Als voorwaarden zijn verbonden aan de gedoogbeschikking, zal actief gecontroleerd moeten worden of die voorwaarden ook worden nageleefd.

6.2 Controle door de rechter

Uit het rechtszekerheidsbeginsel vloeit voort dat de burger door de overheid niet in een slechtere positie wordt gebracht dan uit de wet voortvloeit. Voor degene ten aanzien van wie wordt gedoogd, is dat ook niet het geval: deze wordt juist in een voordeliger positie gebracht dan waarin de wet voorziet. Een derde echter kan door het gedogen van de zijde van de overheid onevenredig in zijn belangen worden geschaad en moet daarom tegen de gedoogbeslissing op kunnen komen. Zowel het bestuursrecht als het strafrecht bieden hiertoe mogelijkheden.

6.2.1 rechterlijke controle in het bestuursrecht¹

In het bestuursrecht wordt de bevoegdheid tot gedogen afgeleid uit de omstandigheid dat het bestuur bevoegd, niet verplicht, is tot handhaven, bijvoorbeeld in de vorm van het uitoefenen van bestuursdwang en het opleggen van bestuurlijke dwangsommen. De wetgever heeft ter zake meestal voor een bevoegdheid, niet voor een verplichting, gekozen.

Doordat gedoogbeslissingen als besluiten en voor afzonderlijke gevallen tevens als beschikkingen zijn aan te merken, zijn onder meer hoofdstuk 3 en titel 4.1. van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) daarop van toepassing.

In geval van impliciet gedogen is (nog) geen sprake van een beschikking in de zin van de Awb. Derde-belanghebbenden kunnen een verzoek doen om bestuursdwang toe te passen c.q. een dwangsom op te leggen. Een afwijzende beslissing op een verzoek om handhavend op te treden is een beschikking in de zin van de Awb zodat daartegen bezwaar en beroep mogelijk is. Tussentijds kan betrokkene op grond van art. 8:81 Awb een voorlopige voorziening vragen aan de rechter. De Afdeling rechtspraak heeft in een aantal zogenaamde «beginsel-uitspraken» bepaald dat een (bepaalde) derde-belanghebbende in beginsel aanspraak kan hebben op handhaving.²

Voor het oordeel van de rechter zijn vooral van belang het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Voor de mate waarin deze beginselen kunnen leiden tot instandlating van de gedoogbeslissing, is het onderscheid tussen impliciet en expliciet gedogen van belang.

Het enkele feit dat het bestuursorgaan wel op de hoogte is van een overtreding, maar over het al dan niet daartegen optreden nog geen standpunt heeft ingenomen, kan op zichzelf bij de overtreder niet de rechtens te honoreren verwachting doen ontstaan dat het bestuursorgaan de overtreding zal (blijven) gedogen. Dat een overtreding lange tijd

¹ Zie voor een uitgebreider bespreking van de rechtsbescherming tegen en de juridische gevolgen van bestuurlijk gedogen Jurgens, a.w. pag. 86–110 en 111 e.v.

² Zie noot 2, pagina 13.

impliciet is gedoogd, kan wel van invloed zijn op de termijn waarbinnen van de overtreder in redelijkheid kan worden verlangd dat deze alsnog een einde maakt aan de overtreding.

Expliciete gedoogtoestemmingen wekken bij de overtreder in beginsel de gerechtvaardigde verwachting dat het bestuursorgaan niet alsnog tegen de overtreding zal optreden. Zolang de gedoog-beslissing van kracht is en de gedoogde zich houdt aan de voorwaarden, mag het bestuursorgaan dan ook niet optreden. Dit is bijvoorbeeld het geval als wordt gedoogd in afwachting van vergunningverlening waarbij aan de materiële vereisten voor een vergunning is voldaan. Door aan de gedoogbeschikking vrijwel gelijklopende voorschriften te verbinden als aan de te verlenen vergunning, kan vaak worden bereikt dat aan de materiële vereisten van de wet wordt voldaan. In die gevallen kan alleen worden gehandhaafd als de vergunning vervolgens toch geweigerd wordt of betrokkene zich niet aan de gestelde voorwaarden houdt. Dat ligt ook in de rede: immer als wordt gedoogd terwijl (ook) materieel in strijd met de wet wordt gehandeld, komt de overtreder minder bescherming toe omdat voor hem zowel als voor het bestuursorgaan duidelijk moet zijn dat de situatie, behalve met de letter, ook in strijd is met de bedoeling van de wet.

Als een derde na een gedoogverklaring een verzoek doet om handhaving, is een hernieuwde belangenafweging noodzakelijk, waarbij de belangen van die derde uitdrukkelijk worden meegewogen. De bij de overtreder gewekte verwachtingen moeten daarbij worden betrokken, maar mogen niet zonder meer doorslaggevend zijn. Op grond van (ongeschreven) rechtsbeginselen moeten volgens de rechter derden van wie klachten omtrent de verrichte activiteiten bij het bevoegd gezag bekend zijn, van een gedoogbeschikking in kennis worden gesteld. Een standaardclausule in een gedoogbeschikking dat de gedoogde op eigen risico handelt moet voorkomen dat de overheid aansprakelijk is als naderhand zou blijken dat het verlenen van een vergunning niet of onverwacht slechts op geheel andere wijze mogelijk is dan ten tijde van de gedoogbeslissing werd verwacht (wat bijvoorbeeld het geval kan zijn als gevolg van gerechtvaardigde klachten van derden). De beslissing om te gedogen moet onder omstandigheden gepaard gaan met onderzoek of derden-belanghebbenden voor nadeelcompensatie door de overheid in aanmerking komen.¹

Bij gedogen achteraf is de overheid vaak voor een voldongen feit geplaatst, waardoor de belangenafweging bij de beslissing al dan niet af te zien van handhaven kan worden beïnvloed. De (sociaal-economische) belangen van de overtreder bij voortduren van de overtreding spelen dan immers ook een rol bij de belangenafweging. Als bijvoorbeeld zonder vergunning wordt gebouwd, zal de economische schade die wordt aangebracht met bestuursdwang groter zijn naarmate de bouw vordert. Bij de afweging van het belang dat met handhaving is gediend en het individueel belang bij voortduren van de overtreding is echter ook relevant in hoeverre betrokkene te verwijten valt dat deze in strijd met de wet handelt.

Als na afgifte van een gedoogbeschikking wordt besloten tot handhaving dan moet overigens, alvorens daadwerkelijk tot handhaving kan worden overgegaan, eerst de gedoogbeschikking worden ingetrokken.

Aangezien de rechter alleen kan worden ingeschakeld naar aanleiding van individuele gevallen, kan beleid niet rechtstreeks aan de rechter ter toetsing worden voorgelegd. Voor effectieve controle op handavings-

¹ ABRvS 16 juni 1995, AB 1996, nr. 85; pres. Rb. Roermond, 12 april 1996, JB 1996, 164.

beleid, waar gedogen deel van kan uitmaken, is controle door vertegenwoordigende lichamen dan ook een geschikter middel. Zie voor een bespreking hiervan paragraaf 6.4.

6.2.2 rechterlijke controle in het strafrecht

In het strafrecht toetst de rechter het optreden van het OM ook aan beginselen van ongeschreven recht, zoals het vertrouwensbeginsel. Ook in het strafrecht geldt dat aan het enkele feit dat tegen een bepaalde normovertreding eerder niet werd opgetreden, geen gerechtvaardigd vertrouwen kan worden ontleend dat de normovertreding (opnieuw) zal worden gedoogd. Wanneer een verdachte zich wel kan beroepen op een toezegging waaraan het gerechtvaardigd vertrouwen kan worden ontleend dat een verdachte niet (verder) wordt vervolgd, volgt doorgaans de uitspraak niet-ontvankelijkheid van het OM.

De beklagprocedure van art. 12 Sv biedt voor de rechtstreeks belanghebbende de mogelijkheid bij de rechter op te komen tegen de beslissing van het OM tot niet-handhaven. Formeel heeft het beklag het karakter van een vol beroep. Voor het oordeel van de rechter spelen zowel de haalbaarheid van de zaak als de opportuniteit een rol. Doordat de vervolgingsrichtlijnen voor de rechter belangrijke richtsnoeren vormen, toetst de rechter met betrekking tot de opportuniteit in de praktijk doorgaans slechts marginaal.

Art. 12 lid 2 Sv biedt de mogelijkheid dat organisaties voor belangen die ieder aangaan, opkomen (collectief actierecht). Er moet dan sprake zijn van een reeds bestaande organisatie die krachtens haar doelstellingen en blijkens haar feitelijke werkzaamheden het belang behartigt dat de overtreden strafbepaling beoogt te beschermen. Om de benadeelde partij in de gelegenheid te stellen van het beklagrecht daadwerkelijk gebruik te maken, is het OM verplicht de benadeelde partij schriftelijk in kennis te stellen van zijn beslissing te seponeren (art. 51f lid 3 Sv). Op grond van richtlijnen past het OM die handelwijze toe bij alle hem bekende rechtstreeks belanghebbenden. Ook van een voorgenomen transactie terzake van een misdrijf moet het OM de rechtstreeks belanghebbende in kennis stellen (art. 74 lid 3 Sr).

Als door een sepotbeslissing bij de verdachte het op zichzelf gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat niet wordt vervolgd en een belanghebbende dient beklag in op grond van art. 12 Sv, moet de rechter de belangen van de verdachte bij niet-vervolgen afwegen tegen de belangen van de benadeelde bij wel vervolgen. In geval van een voorwaardelijk sepot, waarbij de verdachte voldaan heeft aan de aan hem gestelde voorwaarden, zal het belang van de verdachte al snel zwaarder wegen dan het belang van de benadeelde.

Ook voor het strafrecht geldt dat de rechter alleen kan worden ingeschakeld naar aanleiding van individuele gevallen en het handhavingsbeleid derhalve niet rechtstreeks aan de rechter ter toetsing kan worden voorgelegd. Terzake van het handhavingsbeleid van het OM is controle door het parlement dan ook een geschikter middel. Zie voor een bespreking hiervan paragraaf 6.4.

6.2.3 strafrechtelijke consequenties van bestuurlijk gedogen

Toezeggingen door een niet voor het vervolgingsbeleid verantwoordelijk overheidsorgaan kunnen echter in beginsel geen gerechtvaardigde verwachtingen wekken. Het OM is dus in de vervolgingsbeslissing niet gebonden aan een gedoogbeslissing van het bestuur.¹ Om die reden wordt in gedoogbeslissingen van het bestuur veelal vermeld dat het

¹ HR 17 december 1985, NJ 1986, 591 m.nt. ThWvV (DSM-beschikking); HR 20 juni 1989, NJ 1990, 120; tevens Rb Amsterdam in de recente zaak Westpoint, 5 maart 1996, nr. 232, AB 1996, nr. 232.

gedogen de verantwoordelijkheid van het OM strafvervolgning in te stellen onverlet laat.¹

Gedoogbeschikkingen met betrekking tot milieu-overtredingen worden door het bestuur doorgaans vooraf ter kennis van het OM gebracht. Bij het uitblijven van reactie mag door het bestuur dan worden aangenomen dat het OM het voorgenomen gedoogbesluit verenigbaar acht met het gemeenschappelijk beleidskader van VROM en V&W, in welk geval het OM zich terughoudend opstelt ten aanzien van het instellen van vervolging. Indien zou blijken dat een bedrijf zich niet houdt aan één of meer van de gedoogvoorwaarden, zal hierop in beginsel steeds een strafrechtelijke reactie volgen.

6.2.4 civielrechtelijke consequenties van bestuurlijk gedogen

Een gedoogverklaring achteraf is niet van invloed op de civielrechtelijke consequenties van een eenmaal gepleegde overtreding.

De onrechtmatigheid van handelen zonder vergunning jegens een derde kan in beginsel ook niet worden weggenomen door de aanwezigheid van een gedoogtoestemming vooraf. Het enkele feit dat een bestuursorgaan verklaart af te zien van een sanctionering, is onvoldoende om het handelen in strijd met de wet niet meer als onrechtmatig te beschouwen. Er zijn echter omstandigheden, waarin het oordeel van de rechter anders kan uitvallen.²

Dat een gedoogbeschikking de onrechtmatigheid van een handeling jegens derden niet kan wegnemen, betekent uiteraard niet dat gedogen doorgaans jegens derden een onrechtmatige daad oplevert. Ook wanneer sprake is van onrechtmatig gedogen, behoeft het gedoogde handelen daarmee nog niet onrechtmatig te zijn jegens derden.

voorbeeld

Het dorps huis te Haaf ten, gemeente Neerijnen, was al jaren zonder milieuvergunning in werking. De gemeente gedoogde de exploitatie van het gebouw in afwachting van de voltooiing van een nieuw verenigingsgebouw. Een vergunning was voor het oude gebouw weliswaar aangevraagd, maar kon gezien de bouwkundige staat niet worden verleend. De gemeente gaf toestemming voor het organiseren van drie feesten in het dorps huis, onder bepaalde voorwaarden.

De bure n spanden echter een Kort Geding aan tegen de vereniging die de feesten organiseerde en tegen het dorps huis. De president van de rechtbank Arnhem vond dat het exploiteren van het dorps huis zonder milieuvergunning in beginsel onrechtmatig was. Maar niet alle activiteiten waren onrechtmatig tegenover eisers. Van de activiteiten die geen luide muziek met zich meebrachten, hadden zij namelijk niet of nauwelijks last. Een rechterlijk verbod van de geplande feestavonden vond hij niet op zijn plaats omdat het recente beleid had geleid tot sterke vermindering van de overlast doordat de bure n nog slechts geringe en incidentele overlast ondervonden. In dit geval diende het belang van de gedaagden om op feestdagen iets te organiseren, te prevaleren boven dat van eisers. (President Rechtbank Arnhem, 24 mei 1996, KG 1996, nr. 264, KG 1996, nr. 195)

6.3 Implementatie van EG-regelgeving en controle door het Europese Hof

Ook uit het EG-recht vloeien voor de lidstaten handhavingstaken voort. Deze kunnen zowel betrekking hebben op de handhaving van EG-verordeningen (deze werken immers rechtstreeks) als de handhaving van nationale wetten die ter omzetting van EG-richtlijnen in nationaal recht zijn opgesteld.

Van groot belang is de algemene verplichting die in art. 5 EG-verdrag is neergelegd. Dit artikel bevat het beginsel van gemeenschapstrouw; het is

¹ Soms blijkt een gedoogbeslissing van het bestuur, ook als het OM daarmee niet heeft ingestemd, toch invloed te hebben op het oordeel van de strafrechter over de strafbaarheid: Hof Den Bosch, 25 juni 1992 (nr. 92), M en R 1992, nr. 116. Zie over de mogelijke gevolgen van de «administratieve afhankelijkheid» van het milieustrafrecht dr. M. G. Faure in *Zorgen van heden: opstellen over het milieustrafrecht in theorie en praktijk*, pag. 91–150 en mr. C. Waling, *Bestuurlijk gedogen en de strafrechter, Gedoogrecht(spraak) preadviezen*, Zwolle 1993, pag. 51–66.

² Pres. Rb Arnhem, 11 jan. 1989, AB 1990, 321.

gericht tot *alle* met openbaar gezag beklede nationale instanties (ook bestuursorganen en rechters). Het artikel luidt:

«De lidstaten treffen alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit Verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.»

Als een lidstaat tekort schiet bij het handhaven van naar oorsprong EG-recht, kan door de Europese Commissie een verdragsinbreukprocedure worden gestart op grond van art. 169 EG. Het Europese Hof toetst aan het zojuist vermelde beginsel van gemeenschapstrouw.

Wat dit concreet voor de lidstaten betekent is af te leiden uit de jurisprudentie van het Hof. Om te beginnen moet de lidstaat uitvoeringsmaatregelen treffen. Aanwijzing van de bevoegde instanties en realisering van een adequate handhavingsstructuur zijn in dit verband noodzakelijk. Hierbij zijn het te hanteren handhavingsinstrumentarium (privaatrechtelijk, strafrechtelijk en/of bestuursrechtelijk), toezicht, controle en sanctionering zaken waarin de lidstaat weliswaar in beginsel vrij is. Er is hier echter sprake van doelgebonden vrijheid. De lidstaten moeten namelijk de volledige toepassing van hetgeen de richtlijn of verordening voorschrijft verzekeren. Het rechtens of formeel, d.w.z. «op papier», nakomen volstaat hiertoe niet; het betreffende EG-recht dient óók feitelijk (materieel) te worden nagekomen.

Steeds vaker vormt deze materiële nakoming door een lidstaat voorwerp van een verdragsinbreukprocedure. Het Hof neemt hierbij onveranderd een strikt standpunt in; telkens wordt benadrukt dat de taak van de lidstaten, om de effectieve doorwerking van het gemeenschapsrecht te bewerkstelligen, niet alleen een formele, maar ook een materiële component omvat. Dit vereist dat de lidstaat effectieve handhaving moet waarborgen. Dat brengt blijkens de rechtspraak van het Hof tevens met zich mee, dat de sancties voldoende afschrikwekkend zijn, zij het dat bij de handhaving ook het evenredigheidsbeginsel in acht genomen moet worden. Essentieel is dat de lidstaten geen volledig vrije keuze hebben ten aanzien van de vraag *of* er gehandhaafd zal worden en *hoe* dat zal gebeuren.

Particulieren die willen ageren tegen een concrete, met het EG-recht strijdige gedoogsituatie kunnen niet zelf naar het Hof stappen. Ze kunnen wel een klacht indienen bij de Commissie, die de klacht onderzoekt en eventueel aan het Hof voorlegt.

Het is voor particulieren ook mogelijk zich voor de nationale rechter tegen een met het EG-recht strijdige gedoogsituatie te verzetten. Dit kan zonder meer als het gaat om de handhaving van een EG-verordening, aangezien deze rechtstreeks werkt, of om de handhaving van een nationale wet die ter uitvoering van een EG-verordening of EG-richtlijn is gemaakt. Indien de lidstaat een EG-richtlijn niet of niet goed heeft omgezet, biedt dit geen soelaas omdat particulieren zich in beginsel niet op richtlijnen kunnen beroepen. Ze kunnen dat weer wel indien de richtlijn de lidstaat maar weinig ruimte bij het omzetten in nationaal recht laat.¹

De conclusie die uit het bovenstaande getrokken moet worden, is dat bij de handhaving van EG-regelingen of van nationale regelingen die ter uitvoering van EG-recht gemaakt zijn, de ruimte voor gedogen belangrijk ingeperkt is. Gerechtaardigde verwachtingen zijn naar de rechtspraak van het Hof niet zonder meer voldoende om gedogen te rechtvaardigen; maar mogelijk noopt het evenredigheidsbeginsel onder omstandigheden wel om van al te strikte handhaving af te zien.

¹ Immers een richtlijnnorm heeft slechts zg. rechtstreekse werking wanneer a) sprake is van een onvoorwaardelijke en voldoende nauwkeurige bepaling en b) bij de uitvoering ervan aan de lidstaten geen of slechts beperkte beleidsvrijheid is gelaten.

6.4 Controle door vertegenwoordigende lichamen

De besturende overheid is in de uitoefening van haar bevoegdheden gebonden aan de wet. Wetten komen niet tot stand dan met instemming van de volksvertegenwoordiging. Op de invulling van de beleidsvrijheid binnen de wet, wordt de democratische controle in de praktijk niet op structurele wijze uitgeoefend. Toch kan het bestuur door het bestaan van die beleidsvrijheid de rechtspositie van de burger in belangrijke mate bepalen. Democratische controle kan uiteraard ook ten aanzien van gedoogactiviteiten plaatsvinden doordat de volksvertegenwoordiging het bestuur ter verantwoording roept. Het is echter de vraag of de vertegenwoordigende organen daartoe in de praktijk voldoende in staat zijn als zij niet actief op de hoogte worden gehouden van het te voeren en gevoerde handavings- en gedoogbeleid. Daarom is in een aantal bestuurlijke wetten de verplichting tot verslaglegging aan vertegenwoordigende lichamen opgenomen.

In art. 21.1 Wet Milieubeheer is een verplichting tot verslaglegging opgenomen. Deze verplichting houdt in dat burgemeester en wethouders, gedeputeerde staten en de betrokken ministers jaarlijks verslag moeten doen aan onderscheidenlijk de gemeenteraad, provinciale staten en de Staten-Generaal over onder meer het gevoerde beleid t.a.v. de handhaving. Burgemeester en wethouders en gedeputeerde staten zijn verplicht afschrift van dit verslag aan de regionale milieu-inspecties te zenden. Dat biedt de Minister van VROM inzicht in de gemeentelijke en provinciale handavingsactiviteiten en ook de mogelijkheid daarover de Staten-Generaal te informeren. Een overeenkomstige verplichting zal in art. 7, vierde lid, Wet verontreiniging oppervlaktewater worden opgenomen voor de waterschappen.

In deze verslagen zal ook moeten worden ingegaan op de uitvoering van het gedoogbeleid, aangezien dit onlosmakelijk verbonden is met het handavingsbeleid. Het verslag is openbaar, zodat ook voor derden de uitvoering van het gedoogbeleid controleerbaar is.

De ministeriële verantwoordelijkheid van de Minister van Justitie voor het OM biedt het parlement de mogelijkheid controle uit op de wijze waarop het OM zijn rechtshandhavende taak uitoefent. Deze controle kan aan de hand van de beleidsplannen, jaarverslagen en de vervolgingsrichtlijnen van het OM worden uitgeoefend.

6.5 Aanvullende vormen van controle

Aanvullende vormen van controle worden verricht door de Nationale ombudsman en de Algemene Rekenkamer.

De Nationale ombudsman beoordeelt op verzoek of op eigen initiatief of de overheid zich behoorlijk heeft gedragen. Dat kan ook op het handavingsgedrag van de overheid betrekking hebben. Hij kan daarbij ook knelpunten van meer structurele aard onderzoeken. Een geanonimiseerde versie van zijn rapport van bevindingen is openbaar en wordt onder meer aan de Tweede Kamer toegezonden. De No is voorts verplicht jaarlijks aan de Tweede Kamer verslag uit te brengen.

In zijn rapport 98/989 heeft de No uitgebreid aandacht aan de aanvaardbaarheid van gedogen besteed. De (procedurele) criteria voor gedogen die de No in dat rapport heeft ontwikkeld zijn grotendeels in het gemeenschappelijk beleidskader van VROM en V&W overgenomen.

De Algemene Rekenkamer is in de eerste plaats belast met het onderzoek van de ontvangsten en uitgaven van het Rijk. Dat onderzoek kan ook op de handavingsinspanningen van de overheid betrekking hebben. Immers in het kader van de zg. doelmatigheidscontrole gaat de Rekenkamer na of:

- a. de doelstelling van de wetgever is verwezenlijkt en in hoeverre dat is toe te schrijven aan de ingezette middelen zoals geld, materieel en middelen (effectiviteit)
- b. de middelen om het doel te bereiken economisch zijn gebruikt (efficiency).

Daarbij besteedt de Rekenkamer in toenemende mate aandacht aan onderwerpen die samenhangen met integriteitsrisico's, zoals vergunningverlening, rechtshandhaving, informatiebeheer en certificering. Zij is voornemens voorafgaand aan elk van haar onderzoeken te toetsen of er reden is het aspect integriteit in het onderzoek mee te nemen.¹

7. Historische achtergrond en gedogen in het buitenland²

Gedogen is, anders dan wel wordt verondersteld, zeker geen recent verschijnsel en ook niet typisch Nederlands. Om dit te belichten, zal in dit hoofdstuk eerst worden ingegaan op enkele historische achtergronden van gedogen en vervolgens op het voorkomen van gedogen in een aantal van de ons omringende landen. Bij de schets van de historische achtergronden ligt, anders dan in de rest van deze nota, meer accent op strafrechtelijk gedogen; dit is evenwel onvermijdelijk omdat de bestuursrechtelijke regelgeving pas in de laatste decennia tot stand is gekomen.

7.1 Historische achtergronden van gedogen

Volgens het Woordenboek der Nederlandse Taal van 1889 betekent het werkwoord «gedoogen» onder andere het vergunnen, veroorloven, dulden, verdragen, toelaten of door de vingers zien van handelingen of gedragingen. Het woordenboek geeft een aantal voorbeelden van het gebruik van het woord «gedoogen» uit de Nederlandse literatuur waaruit blijkt dat dit woord zeker al in de 17e eeuw werd gebruikt.³

Uit de tijd van de Republiek worden in de literatuur voorbeelden aangehaald van concrete gedoogpraktijken. Bijvoorbeeld het gedogen van prostitutie. Dit was in de Nederlandse samenleving wijdverspreid maar, in tegenstelling tot andere Europese landen, niet zichtbaar op straat of in duidelijk herkenbare bordelen. Zo was er in Amsterdam geen sprake van een «rosse buurt», maar waren de bordelen verspreid over de stad en gecamoufleerd als plaatsen waar muziek ten gehore werd gebracht. Zolang ze onopvallend bleven en geen overlast veroorzaakten werden ze meestal stilzwijgend gedoogd.⁴ Hoewel prostitutie een strafbaar feit was, kende Amsterdam diverse bordelen en speelhuizen of musiko's.⁵ Slechts incidenteel werd hiertegen opgetreden, om nog enigszins tegemoet te komen aan de bezwaren die in sommige kringen tegen de prostitutie bestonden. Totale uitbanning van de prostitutie wilde het Amsterdamse bestuur echter niet, omdat dit een veel groter kwaad met zich mee zou brengen. De vele zeelieden in de stad zouden zich dan wel eens aan de Amsterdamse eerbare vrouwen en dochters kunnen gaan vergrijpen. De prostitutie werd daarom maar stilzwijgend gedoogd.⁶

Een ander voorbeeld van gedogen om erger kwaad te voorkomen was eveneens te vinden in Amsterdam. Er werden in Amsterdam regelmatig kinderen te vondeling gelegd. Hoewel dit strafbaar was, leidde dit voor 1770 nauwelijks tot een strafzaak. Terwijl na 1770 het aantal te vondeling gelegde kinderen per jaar toenam, is er vanaf dat jaar zelfs geen enkele strafzaak meer geweest. Volgens Faber bevestigt dit «dat de Amsterdamse overheid zich op dit terrein van ingrijpen onthield in de – ijdel gebleken – hoop aldus het doden van pasgeboren ongewenste kinderen te voorkomen, althans te doen verminderen».⁷

Er waren ook andere argumenten om te gedogen, bijvoorbeeld ten aanzien van bedelaars. Bedelaars waren in de zeventiende, achttiende en

¹ Jaarverslag Algemene Rekenkamer 1995, TK 1995–1996, 24 658, nrs. 1–2, pag. 5.

² Dit hoofdstuk is gebaseerd op het onderzoeksrapport «*Gedogen: een verschijnsel van alle tijden en alle plaatsen?*» van mr. W. Huisman, Vrije Universiteit Amsterdam, november 1996.

³ *Woordenboek der Nederlandse Taal*, vierde deel, De Vries e.a., pag. 612–616, M. Nijhoff en A. W. Sijthoff, 's-Gravenhage, 1889

⁴ *The Dutch Republic*, Israel, Clarendon Press, Oxford 1995, p. 683.

⁵ *De bemoeienissen van stad en kerk met overspel in het achttiende eeuwse-Amsterdam*, Verhaar en Van den Brink, p. 69, Coutinho, Muiderberg, 1989.

⁶ *Strafrechtspleging en criminaliteit te Amsterdam, 1680–1811; De nieuwe menslievendheid*, Faber, p. 78, Gouda Quint, Arnhem, 1983; zie ook *Gedogen als zelfkant van de rechtshandhaving?*, Justitiële Verkenningen, jrg. 21, nr. 8, Van de Bunt en Leuw, p. 65, Gouda Quint, Arnhem, 1995.

⁷ *Strafrechtspleging en criminaliteit te Amsterdam, 1680–1811; De nieuwe menslievendheid*, Faber, p. 72, Gouda Quint, Arnhem, 1983.

negentiende eeuw een bekend verschijnsel in Amsterdam. Bedelaars konden worden opgepakt en tot geseling, verbanning of het werkhuis veroordeeld worden. Veelal liet men bedelaars ongemoeid. Voor dit gedogen konden verschillende redenen zijn. Zo werd het vragen van aalmoezen door invaliden uitdrukkelijk toegestaan. Daarnaast trad men in tijden van oorlog, koude winters of economische crisis uit humanitaire redenen niet op tegen bedelaars. Tenslotte speelde waarschijnlijk een belangrijke rol dat het werkhuis vaak vol zat en men dan uit capaciteits-overwegingen bedelarij wel moest gedogen.¹ Alleen bedelaars die zich misdroegen door potentiële gevers lastig te vallen of door lichamelijke gebreken voor te wenden, kwamen voor de Schepenen te staan.

Sinds de Franse bezetting van Nederland was er één orgaan belast met de vervolging van strafbare feiten: het openbaar ministerie. De Franse strafwetgeving werd gekenmerkt door centralisme en legalisme. Het legaliteitsbeginsel werd echter niet als zodanig in de wetgeving vastgelegd.

Het karakter van het Franse Wetboek van Strafrecht, de Code Penal, bleek na 1813 niet goed te passen in de strafrechtspleging in Nederland. Er zijn dan ook verschillende wegen bewandeld om de strengheid van dit wetboek in de toepassing te omzeilen. Zo werd er, om onder de verplichte doodstraf bij geringe feiten uit te komen, vaak gratie verleend en werd de interpretatie van «favorabele omstandigheden» sterk opgerekt om tot lagere straffen uit te komen.²

In 1838 werd een nieuw Nederlands Wetboek van Strafvordering ingevoerd, dat grote gelijkenissen vertoonde met de oude Code d'Instruction Criminelle. Ook al betekende dit nieuwe wetboek een zekere liberalisering ten opzichte van het absolute en legalistische karakter van de Franse wetgeving, in de praktijk bleek het door de vele dwingende regels slecht werkbaar.³ Het opportunitieitsbeginsel werd tot 1870 evenwel nog niet algemeen aanvaard. Na 1870 werd echter nauwelijks meer betwist dat in Nederland het opportunitieitsbeginsel gelding had.⁴

Kenmerkend voor de invulling van het opportunitieitsbeginsel is dat al sedert de jaren tien van de negentiende eeuw richtlijnen gehanteerd werden die voorzagen in het vieren van de teugels in het geval van overtredingen van nieuwe ordeningswetgeving, bijvoorbeeld inzake uniformisme en centralisatie van maten en gewichten. «De soep van de nieuwe eenheidsstaat kon nu eenmaal niet zonder meer zo heet worden gegeten als zij in de wet werd opgediend, maar het uiteindelijke doel was toch steeds dat de betreffende wetsovertredingen zonder enige verdere oogluiking zouden worden vervolgd.» In 1893 stelde de minister van Justitie in een circulaire de leden van het Openbaar Ministerie in kennis van zijn «verwachting, dat zij, meer dan door sommigen in den laatste tijd pleegt te geschieden, zullen te rade gaan met de wenschelijkheid om in sommige gevallen, vooral waar het nietigheden, meer eene persoonlijke gevoeligheid dan een algemeen belang, veeleer eene verschoonbare daad dan een strafwaardig feit betreft, niet strafrechtelijk te vervolgen».⁵ In 1926 werd het opportunitieitsbeginsel uiteindelijk in het Wetboek van Strafvordering opgenomen in de artikelen 167 en 242 lid 2 Sv.

Uit het voorgaande blijkt dat gedogen – van commune strafbare feiten en in mindere mate ook van ordeningswetgeving – in ons land geen recent verschijnsel is. De grotere omvang van het gedogen in het bestuursrecht is wel van recenter datum doordat de omvangrijke bestuursrechtelijke regelgeving pas in de laatste decennia tot stand is gekomen.

¹ *Strafrechtspleging en criminaliteit te Amsterdam, 1680–1811; De nieuwe menslievendheid*, Faber, p. 74, Gouda Quint, Arnhem, 1983.

² *Afdoening van strafzaken in Nederland sinds 1813, Ontwikkelingen in wetgeving, beleid en praktijk*, Van Ruller en Faber, p. 44, VU Uitgeverij, Amsterdam, 1995.

³ *Afdoening van strafzaken in Nederland sinds 1813, Ontwikkelingen in wetgeving, beleid en praktijk*, Van Ruller en Faber, p. 40, VU Uitgeverij, Amsterdam, 1995.

⁴ *Afdoening van strafzaken in Nederland sinds 1813, Ontwikkelingen in wetgeving, beleid en praktijk*, Van Ruller en Faber, pag. 52 en 61, VU Uitgeverij, Amsterdam, 1995; *Waarborgen rondom het vervolgingsbeleid*, Corstens, pag. 15, IJmuiden, 1974.

⁵ *Afdoening van strafzaken in Nederland sinds 1813, Ontwikkelingen in wetgeving, beleid en praktijk*, Van Ruller en Faber, pag. 78–80, VU Uitgeverij, Amsterdam, 1995.

7.2 Gedogen in het buitenland

In zowel binnen- als buitenland heerst veelal de opvatting dat de Nederlandse overheden meer dan de overheden in andere landen bereid zijn normovertredingen te gedogen. Deze veronderstelling wordt echter niet door feiten ondersteund.

Duitsland

In het Duitse bestuursrecht is gedogen bijvoorbeeld een veel voorkomend verschijnsel, dat bekend staat als «Behördliche Duldung». Het komt op vrijwel alle beleidsterreinen voor, waarvan het bouwrecht en het milieurecht de belangrijkste zijn. In de Duitse bestuursrechtelijke vakliteratuur wordt over het verschijnsel gedogen, «Duldung», al langer en meer geschreven dan in Nederland. De aard en omvang van gedogen en het beleid daaromtrent verschilt per deelstaat. Regelgeving op bondsniveau is veelal raamwetgeving die nader door de deelstaten moet worden ingevuld, zoals bijvoorbeeld ten aanzien van volksgezondheid en milieu. Voor zover de wetgeving wel centraal is vastgesteld, ligt de verantwoordelijkheid voor de uitvoering en handhaving bij de deelstaten.

Anders dan in het strafrecht, wordt in het Duitse bestuursrecht het opportunititeitsbeginsel gehanteerd. Dit opportunititeitsbeginsel geldt zowel in de fase van de regulering en vergunningverlening, als in de fase van uitvoering en handhaving. De bestuurlijke overheid is dus niet verplicht tegen een onrechtmatige handeling op te treden. Bestuurlijk gedogen wordt gezien als een instrument van «informales Verwaltungshandeln» en heeft een soort semi-juridische status. Gedogen in de vorm van het willens en wetens afzien van handhaving door het bestuur wordt zowel in de literatuur als in de Duitse jurisprudentie onder een aantal voorwaarden toelaatbaar geacht. Zo moet de overheid kennis hebben van een onrechtmatige situatie en bewust besluiten hier niet tegen op te treden, moet de beslissing om te gedogen vallen binnen de discretionaire beslissingsruimte die de betreffende wet geeft om al of niet op te treden en mag het gedogen niet ingaan tegen andere wettelijke bepalingen. Gedogen wordt met name toelaatbaar geacht, als de onrechtmatige toestand een overgangperiode betreft en gedoogd wordt totdat de rechtmatige toestand weer is hersteld. In enkele gevallen kan de beslissingsruimte van het bestuur zich zo zeer hebben vernauwd, dat het afgeven van een gedoogverklaring vanuit het proportionaliteitsbeginsel het enige rechtmatige bestuuroptreden is.¹

In het Duitse strafrecht geldt formeel het legaliteitsbeginsel. De Duitse officier van justitie (Statsanwalt) is in beginsel verplicht alle hem ter kennis gekomen strafbare feiten te vervolgen. Het legaliteitsbeginsel is al sinds 1877 vastgelegd in het wetboek van Strafprozeßordnung (StPO). In de loop der jaren zijn er echter diverse wettelijke uitzonderingen op gemaakt. Eén van de belangrijkste daarvan is art. 153 StPO, inhoudende dat de officier van justitie zonder voorafgaande toestemming van de rechter kan afzien van vervolging van een strafbaar feit wanneer hij van oordeel is dat het om een zeer gering feit gaat. De uitzonderingen op het legaliteitsbeginsel hebben in de rechtspraak zo'n ruime toepassing gekregen, dat men kan stellen dat in de praktijk eigenlijk een gemengd systeem is ontstaan, waarbij het legaliteitsbeginsel alleen geldt voor zware delicten en het opportunititeitsbeginsel geldt voor lichtere delicten.² Doordat het openbaar ministerie (Staatsanwaltsgeschaft) van een deelstaat eigen vervolgingsrichtlijnen kan opstellen en de rechtscultuur van de deelstaten verschilt, vertoont het handavingsbeleid nogal wat verschillen per deelstaat. Zeer algemeen kan worden gesteld dat de noordelijke deelstaten een ruimere toepassing van de uitzonderingen van het

¹ *Die staatliche Duldung rechtswidriger Verhaltens*, zie o.a. Hermes en Wieland, p. 41, Heidelberg, 1988 en *Informales Verwaltungshandeln und Umweltstrafrecht, Eine verwaltungs- und strafrechts-dogmatische untersuchung am Beispiel der behördlichen Duldung im Wasserrecht*, Gentzcke, p. 115, Max Planck Institut für ausländisches und internationales Strafrecht, Freiburg im Breisgau, 1990; Malitz bestrijdt daarentegen dat het vertrouwensbeginsel als grondslag voor gedogen kan gelden; *Zur behördlichen Duldung im Strafrecht; Grenzen informellen Verwaltungshandelns*, Kölner Kriminalwissenschaftlicher Schriften, nr. 18, Malitz, p. 51, Duncker & Humblot, Berlin, 1995.

² *Public prosecutors and discretion. A comparative study*, Fiorida, p. 167, Clarendon Press, Oxford, 1995; *The legal scope on non-prosecution in Europe*, Tak, p. 27, Helsinki, 1986.

legaliteitsbeginsel kennen en de zuidelijke deelstaten een legalistischer inslag hebben en daardoor een strakker vervolgingsbeleid.

Verenigd Koninkrijk

In het Verenigd Koninkrijk hebben Engeland, Wales, Schotland en Noord-Ierland elk hun eigen rechtssysteem. Gedogen heeft in het Verenigd Koninkrijk minder dan in Nederland en Duitsland een plaats gekregen in de beleidsvorming en de rechtspraktijk, maar speelt wel een belangrijke rol in de dagelijkse handhavingspraktijk.

Ten aanzien van de vervolging van strafbare feiten geldt in het gehele Verenigd Koninkrijk, hoewel dit niet in de wet is vastgelegd, het opportunitiebeginsel. Vooral de laatste jaren is de aandacht voor alternatieven voor strafrechtelijke vervolging toegenomen en heeft het geven van waarschuwingen een grote vlucht genomen. In Engeland en Wales kan de politie een formele waarschuwing (*caution*) geven, waarna niet tot vervolging wordt overgegaan. In Schotland heeft de *procurator fiscal* een zelfde mogelijkheid. Bij minder ernstige delicten als openbare dronkenschap, prostitutie, verkeersovertredingen en bezit van drugs voor eigen gebruik wordt van deze mogelijkheid veelvuldig gebruik gemaakt.

Gedogen komt in het Verenigd Koninkrijk ook voor bij de handhaving van bestuursrechtelijke regelgeving, zoals op het terrein van het milieurecht, de arbeidsveiligheid en het consumentenrecht. De Britse handhavende ambtenaar heeft een grote discretionaire bevoegdheid om zelf te beslissen om al of niet tot handhaving over te gaan (*discretion*). Het bij de invulling van deze discretion afzien van handhaving staat bekend als *forbearance*. Forbearance wordt niet gezien als iets verwerpelijks maar als een belangrijk deel van het handhavingsproces. Het wordt bijvoorbeeld gebruikt in het onderhandelingsproces om bedrijven tot naleving te brengen: op korte termijn wordt een overtreding gedoogd als men belooft voor de lange termijn structurele maatregelen te nemen. Ook wordt het (tijdelijk) gedogen van overtredingen gebruikt om een goede relatie met een bedrijf te scheppen als basis voor toekomstige handhavingsinspanningen.

Verenigde Staten van Amerika

Overigens wordt op vergelijkbare wijze als in het Verenigd Koninkrijk, «forbearance» ook toegepast in het handhavingsbeleid van de Verenigde Staten. Sommige Amerikaanse handhavingsinstanties hebben deze vormen van gedogen zelfs vastgelegd in hun beleid. Voor de beslissing om milieurechtelijke overtredingen te vervolgen, heeft het ministerie van justitie van de Verenigde Staten in 1991 bijvoorbeeld een richtlijn vastgesteld die beoogt averechtse effecten van strikte handhaving te voorkomen. De factoren die op grond van de richtlijn moeten worden meegewogen bij de beslissing tot al dan niet handhavend optreden zijn: de vrijwillige verstrekking van informatie, de medewerking bij controles, het treffen van preventieve maatregelen en «compliance programs» door de overtreder.¹

Frankrijk

Ook in Frankrijk geldt ten aanzien van de vervolging van strafbare feiten het opportunitiebeginsel. Hoewel de Franse jurisprudentie dit principe erkent sinds 8 december 1826, is het pas in 1958 opgenomen in het wetboek van strafvordering (*Code de procédure pénale; CPP*) in de vorm van art. 40 par. 1 CPP: «De officier van justitie ontvangt alle klachten en aangiften en beslist over hun gevolgen». Bij de beslissing over al dan niet vervolgen betreft de officier van justitie zowel technisch-juridische aspecten (de vraag naar de legaliteit) als de vraag naar de opportuniteit. Wanneer tot niet-vervolgen wordt besloten spreekt men van «*classement*

¹ *Factors in Decisions on Criminal Prosecutions for Environmental Violations in the Context of Significant Voluntary Compliance or Disclosure Efforts by the Violator*, U.S. Department of Justice, p. 1, Washington D.C., 1991.

sans suite», wat letterlijk «zonder gevolgen archiveren» betekent. Het Franse strafrecht kent van oudsher een driedeling in strafbare feiten: *crimes* (ernstige misdrijven), *délits* (misdrijven) en *contraventions* (overtredingen). De formele wet bepaalt welke strafbare feiten als crimes en délits worden gezien en stelt daarop een straf voor; contraventions worden door lagere wetgeving (*reglement*) bepaald. Statistische wordt grofweg de helft van de ter kennis van de officier van justitie gebrachte délits uiteindelijk geseponneerd. Het percentage geseponneerde contraventions is groter.¹ De literatuur biedt geen duidelijkheid over de vraag welk percentage van de septs is ingegeven door aspecten van legaliteit en welke door aspecten van opportuniteit.

De uitdrukking «administratief strafrecht» wordt in de Franse doctrine gebruikt voor het rechtsgebied dat betrekking heeft op de normering, uitvoering en controle die gedelegeerd is aan publieke en semi-publieke instanties. De handhaving van de administratieve regelgeving is opgedragen aan bijzondere ambtenaren die slechts opsporingsbevoegdheid hebben voor de in de bijzondere wet genoemde feiten. Het administratief strafrecht kent niet het fenomeen van de «classement sans suite». Over de vraag of gedogen ten aanzien van overtredingen van bestuursrechtelijke regelgeving voorkomt is in Frankrijk nauwelijks geschreven.

Het verschijnsel gedogen is in Frankrijk duidelijk minder geëxpliciteerd in literatuur en rechtspraak dan in Nederland en Duitsland. Over de mate waarin het wordt toegepast is daardoor weinig bekend. Dit verschil tussen Duitsland en Nederland enerzijds en Frankrijk anderzijds zou te verklaren kunnen zijn vanuit het door sommigen aangenomen verschil in bestuurscultuur tussen Germaanse en Romaanse landen. In Romaanse landen zou van oudsher een sterkere behoefte bestaan aan wetten en regels waardoor afwijkingen van de letter van de wet minder snel zouden worden erkend.²

Conclusie

Hoewel in het kader van deze nota geen uitputtend onderzoek naar het gedogen in alle Europes en niet-Europese landen is verricht, wordt uit het voorgaande wel duidelijk dat gedogen geen typisch Nederlands verschijnsel is. Natuurlijk zijn er wel verschillen per land, maar ook in andere landen maximale wetshandhaving veelal niet nagestreefd omdat dit andere belangen te zeer kan schaden of in strijd is met het evenredigheidsbeginsel.

¹ Stefani, G., G. Levasseur & B. Bouloc, Précis Dalloz, Paris, 1993, p. 151; Pradel, J., *Le rôle du poursuivant en droit français*, vol. 63, 1992, p. 1217–1230; Aubusson de Cavalry, B. en R. Lévy, *L'abandon des poursuites par le parquet*, Bulletin d'information du C.E.S.D.I.P., Ministère de la justice, mei 1990 III.2; Ruller, S. van en S. Faber, *Afdoening van strafzaken in Nederland sinds 1813, Ontwikkelingen in wetgeving, beleid en praktijk*, VU Uitgeverij, Amsterdam, 1995.

² *Allemaal andersdenkenden; Omgaan met cultuurverschillen*, Hofstede, Contact Amsterdam, 1991, *Zuiver handelen in een vuile context*, Van Vugt en Boet, Gouda Quint, Arnhem, 1994.

DEEL II**GRENZEN AAN GEDOGEN****8. Gedogen als rechtsstatelijk dilemma***8.1 Handhaven en gedogen in rechtsstatelijk perspectief*

In de voorafgaande hoofdstukken is allereerst ingegaan op de handhavingstaak van de overheid en vervolgens op de redenen waarom en de gevallen waarin bestuursorganen in de praktijk gedogen, alsmede op de vraag aan welke controles het gedogen in onze rechtsstaat is onderworpen.

In het volgende hoofdstuk worden de grenzen aangegeven die naar het oordeel van het kabinet aan het gedogen moeten worden gesteld. Daaraan voorafgaand wordt eerst in dit hoofdstuk het rechtsstatelijk dilemma met betrekking tot het gedogen geschetst.

Wettelijke voorschriften worden uitgevaardigd om belangen te beschermen, om de samenleving te ordenen, gedragsveranderingen te weeg te brengen of anderszins beleidsdoelstellingen te bereiken. Ze worden ook tot stand gebracht om rechtszekerheid te verschaffen of en rechtsgelijkheid te verzekeren. Voor het bereiken van beide doeleinden is het noodzakelijk en ook het uitgangspunt van de wetgever, dat de uitgevaardigde wet wordt nageleefd; alsmede dat die naleving zodig door het daartoe bevoegde bestuursorgaan wordt afgedwongen.

Tallose wetten belasten daartoe bestuursorganen, die in die wetten of in algemene wetten zoals de Gemeentewet zijn aangewezen, met een handhavingstaak.

Uiteraard moet die handhavingstaak zorgvuldig en in overeenstemming met de beginselen van onze rechtsstaat worden uitgeoefend. Maar daarbij doet zich een rechtsstatelijk dilemma voor.

Aan de ene kant brengen de beginselen van onze rechtsstaat met zich mee, dat het aangewezen bestuursorgaan toeziet op naleving van de wet en bij overtreding passende en effectieve handhavingsmaatregelen treft. Het bestuursorgaan moet die taak serieus uitoefenen. Dat vloeit niet alleen uit die rechtsbeginselen voort, maar is ook noodzakelijk voor de doelbereiking van onze wetten en voor de geloofwaardigheid van wet en overheid en daarmee ook essentieel voor onze rechtsstaat.

Aan de andere kant moeten ook bij de uitoefening van die handhavingstaak de algemene rechtsbeginselen in acht genomen worden, zoals deze in rechtspraak worden ontwikkeld en in de Algemene wet bestuursrecht zijn vastgelegd. Dit vloeit niet alleen uit die rechtsbeginselen zelf voort, maar ook uit de wettelijke opzet van de handhavingstaak. Deze taak is in de wetgeving zo geformuleerd, dat de overheid niet verplicht maar bevoegd is tot handhaven. Deze bevoegdheid moet uiteraard in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur worden uitgeoefend, zoals ook uit vaste rechtspraak inzake bijvoorbeeld bestuursdwang blijkt.

Deze beginselen kunnen in bijzondere gevallen zelfs met zich meebrengen, dat de wetsovertreding mag of zelfs moet worden gedoogd: dat tijdelijk of onder voorwaarden bijvoorbeeld nog geen bestuursdwang mag worden uitgeoefend omdat dat voor de overtreder onnodig schadelijk zou zijn. Soms kan in het concrete geval met gedogen evident beter aan doel en strekking van wet of de rechtsbeginselen tegemoet worden gekomen dan met handhaven. Met andere woorden: in zo'n bijzonder geval is gedogen rechtens aanvaardbaar, kan gedogen zelfs rechtsplicht zijn.

Het voorgaande rechtsstatelijk dilemma houdt in, dat de beginselen van onze rechtsstaat enerzijds vereisen, dat het bestuur toeziet op de naleving van wetten en bij gebreke daarvan passende en effectieve handhavingsmaatregelen treft. Anderzijds kunnen diezelfde rechtsstaatsbeginselen met zich meebrengen dat in bepaalde gevallen juist geen handhavingsmaatregelen worden getroffen.

8.2 Omgaan met het rechtsstatelijk dilemma

Om te zorgen dat met dit rechtsstatelijk dilemma, dat bekend is uit de praktijk van bestuur en rechtspraak, op verantwoorde wijze wordt omgegaan, is het noodzakelijk grenzen aan het gedogen te stellen en te waarborgen dat niet lichtvaardig of willekeurig wordt gedoogd.

Grenzen aan het gedogen stellen is noodzakelijk. Gedogen dient alleen in uitzonderingsgevallen plaats te vinden.

Als overtreding van een bepaalde norm in tal van incidentele gevallen wordt gedoogd, bestaat het gevaar dat de betreffende wettelijke normen hun normerende werking verliezen: het gezag van de wet én haar effectiviteit zullen dan, al dan niet geleidelijk, verdwijnen.

Ook indien ingevolge vast beleid categorisch wordt gedoogd, bestaat hetzelfde gevaar dat schaduwnormen in de plaats worden gesteld van de wettelijke norm waarbij de democratische legitimatie van die nieuwe (schaduw) normen ontbreekt en de wettelijke norm feitelijk buiten werking wordt gesteld.

Met gedogen kan schade worden toegebracht zowel aan de waarden die de wetgever met de norm beoogde te beschermen als aan de belangen van derden-belanghebbenden, die met de normovertreding geen rekening behoeven te houden. Daarbij moet ook worden gedacht aan het concurrentievervalsend effect wanneer bepaalde bedrijven, instellingen of particulieren zich wel en andere zich niet aan de regels houden en deze laatsten door de overheid bewust ongemoeid worden gelaten.

Het is noodzakelijk, dat ook bij het gedogen de algemene rechtsbeginselen in acht worden genomen.

Deze vereisen onder meer, dat aan de beslissing om te handhaven een zorgvuldige belangenafweging vooraf gaat. Daarbij dienen doel en strekking van de overtreden norm het uitgangspunt te vormen.

Voorts moet de overheid ook bij gedogen consequent handelen. Het rechtszekerheidsbeginsel en het rechtsgelijkheidsbeginsel vereisen dat. Vooral bij incidenteel gedogen bestaat het gevaar dat inconsequent wordt gedoogd: als ten aanzien van de ene overtreder wel wordt gedoogd en ten aanzien van een andere overtreder in een zelfde geval niet. Er kan dan sprake zijn van willekeur.

Willekeur kan worden voorkomen door een vast gedoogbeleid te voeren; maar naarmate dat meer gevallen omvat en verder van de wettelijke norm afwijkt, zullen de grenzen van het aanvaardbaar gedogen, zoals die in hoofdstuk worden uitgewerkt, eerder worden overschreden.

Conclusies

Het bovenstaande leidt tot drie conclusies.

1. Allereerst dient de overheid vanuit haar handhavingstaak zorg te dragen voor passende en effectieve handhavingsmaatregelen.
2. In bijzondere gevallen kan gedogen gerechtvaardigd zijn, soms zelfs geboden, omdat mechanische wetshandhaving kan leiden tot schending van rechtsbeginselen. Maar gedogen moet tot uitzonderingsgevallen beperkt blijven. De democratisch gelegitimeerde wettelijke norm en het toezien op de naleving daarvan dienen het

uitgangspunt te zijn van de handhavingsinspanningen van de overheid.

3. Voor zover gedoogd wordt, dient dit met een aantal waarborgen te zijn omgeven om te voorkomen dat van de bevoegdheid tot gedogen lichtvaardig, onzorgvuldig en onverantwoord wordt gemaakt.

In hoofdstuk 9 worden de grenzen en voorwaarden aan gedogen verder uitgewerkt.

9. Grenzen aan gedogen

9.1 Inleiding

Naast de plicht voor de burger normen na te leven, staat de plicht voor de overheid bij niet-naleving van wettelijke normen handhavingsmiddelen in te zetten. Alleen in uitzonderingsgevallen kan gedogen aanvaardbaar of zelfs geboden zijn. Gewaarborgd dient te zijn, dat van de bevoegdheid tot gedogen een terughoudend, zorgvuldig en verantwoord gebruik wordt gemaakt en daadwerkelijk tot uitzonderingsgevallen beperkt blijft.

Naar het oordeel van het kabinet noopt dit ertoe de volgende grenzen aan en voorwaarden voor gedogen te stellen.

Gedogen is slechts in de volgende mate aanvaardbaar:

- a. slechts in uitzonderingsgevallen (par. 9.2),
- b. mits tevens beperkt in omvang en/of tijd (par. 9.3).

Voorts dient gedogen:

- c. expliciet en na zorgvuldige kenbare belangenafweging plaats te vinden (par. 9.4), alsmede
- d. aan controle te zijn onderworpen (par. 9.5).

Daarnaast is het nodig middelen aan te wenden om de oorzaken van gedoogpraktijken te voorkomen (par. 9.6).

9.2 Gedogen slechts in uitzonderingsgevallen

9.2.1 inleiding

In ons rechtsstelsel is de handhavingstaak als een bevoegdheid vormgegeven. Dat geeft mogelijkheden tot differentiatie, maar betekent niet dat bestuursorganen vrij zijn van handhaving af te zien. Afzien van handhaving, gedogen, is zoals in hoofdstuk 8 is toegelicht, slechts in uitzonderingsgevallen aanvaardbaar. De afweging die de wetgever reeds heeft gemaakt, mag op uitvoerend of handhavend niveau niet worden overgedaan.

Gedogen kan in uitzonderingsgevallen wel in het verlengde liggen van de afweging die door de wetgever is gemaakt en dan door de bij het handhaven in acht te nemen rechtsbeginselen gelegitimeerd of zelfs gevorderd worden. In drie situaties kan zich dat voordoen; zie par. 9.2.2, 9.2.3 en 9.2.4.

9.2.2 handhaving zou leiden tot aperte onbillijkheden

Als handhaving, bijvoorbeeld de uitoefening van bestuursdwang, tot aperte onbillijkheden zou leiden, kan gedogen aanvaardbaar of zelfs geboden zijn, mits de andere betrokken belangen door het gedogen niet onevenredig worden geschaad.

Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn in overmachtssituaties en soms ook in overgangssituaties.

Van overmacht is bijvoorbeeld sprake in geval toeleveranciers van afval, als gevolg van een tijdelijke storing bij een afvalverwerkingsbedrijf, in de onmogelijkheid verkeren zich te

houden aan de maximum omvang en maximum duur van opslag die hun bij wettelijk of vergunningvoorschrift is toegestaan.

Kenmerk van overmachts- en noodsituaties is dat de afweging van belangen weinig ruimte biedt voor verschillende uitkomsten. De situatie dwingt tot het laten prevaleren van een bepaald belang boven de andere betrokken belangen. In de bestuurspraktijk bestaat evenwel soms de neiging, zij het ten onrechte, om het begrip ruimer uit te leggen.

In een overgangssituatie kan gedogen aanvaardbaar zijn, indien de consequenties van handhaving niet in een redelijke verhouding staan tot de belangen die met (onmiddellijke) handhaving zouden zijn gediend.

Dat kan het geval zijn bij nieuwe wetgeving die uiterst ingrijpend is voor bestaande bedrijven. Dan kan tijdelijk en eventueel voorwaardelijk gedogen geboden zijn.

Soms kan het ook aanvaardbaar zijn om vooruitlopend op een wetwijziging waarmee het parlement reeds heeft ingestemd, en waarbij de regelgeving wordt afgeschaft of versoepeld, te gedogen. Maar dat geldt zeker niet in algemene zin.

Dit moge duidelijk maken dat gedogen in overgangssituaties zeker niet zonder meer aanvaardbaar is. De aanleiding om in dergelijke gevallen te gedogen moet zoveel mogelijk worden voorkomen door in de regelgeving te voorzien in goede overgangsregelingen en waar nodig in vrijstellings- en ontheffingsmogelijkheden. Dat dient tijdig tijdens het wetgevingsproces onder ogen te worden gezien. Als dat is nagelaten, zijn het vervolgens de uitvoerende en handhavende instanties die genoodzaakt zijn in concrete situaties uit het in hoofdstuk 8 bedoelde rechtsstatelijke dilemma te komen.

Toch kunnen en moeten ook de uitvoerende en handhavende instanties maatregelen treffen om te voorkomen dat op deze gronden teveel moet worden gedoogd.

Zo kan soms worden voorzien in een bij aanvang meer globale vergunning die na enige tijd met behulp van nadere voorwaarden wordt geconcretiseerd. Door het voeren van een actief handhavingsbeleid waarbij tijdig wordt voorzien in de vereiste vergunning of in wijziging van de vergunningvoorschriften, kan en moet worden voorkomen dat vooruitlopend daarop moet worden gedoogd.

Andere malen is het wel mogelijk een vergunning te verlenen, indien door het bevoegde gezag tevens gebruik wordt gemaakt van beschikbare ontheffings- of vrijstellingsmogelijkheden of van de mogelijkheid door bijvoorbeeld door wijziging van een bestemmingsplan het beletsel voor de verlening van een bouwvergunning weg te nemen.

Telkens moet worden bedacht dat de wetgever voor de betreffende gevallen voor het beoordelen en toelaten van de voorgenomen activiteiten van bijvoorbeeld bedrijven voor het instrument van bijvoorbeeld de vergunning heeft gekozen. Die keuze van de wetgever dient uitgangspunt te vormen voor de handhavingsactiviteiten van de overheid. Met het gedogen van activiteiten zonder vergunning of in afwijking van de vergunningvoorschriften moet derhalve zeer terughoudend worden omgegaan. Voorts moet worden bedacht dat gedogen slechts aanvaardbaar kan zijn zolang en voor zover zich de bedoelde uitzonderingssituatie voordoet. Zodra gedogen niet langer aangewezen is, moet alsnog tot handhaving worden overgegaan.

9.2.3 het achterliggende belang is evident beter gediend met gedogen

Het belang, dat de norm primair beoogt te beschermen, is doorgaans

gediend met een grote mate van naleving en zonodig daartoe strekkende handhaving.

Echter in uitzonderingsgevallen, die de wetgever niet heeft voorzien, kan het voorkomen dat dit achterliggende belang evident beter is gediend met (tijdelijk) en al dan niet onder voorwaarden afzien van handhaven. Gedogen op deze grond kan uiteraard alleen aanvaardbaar zijn zolang en voor zover het achterliggende belang evident beter is gediend met afzien van handhaving.

Met afspraken over de termijn waarbinnen en de wijze waarop naleving zal plaatsvinden kan soms meer worden bereikt ten behoeve van het door de wettelijke norm te beschermen belang dan met strikte handhaving. Dergelijke afspraken kunnen inhouden dat een deel van de normovertredingen (tijdelijk) zal worden gedoogd onder de voorwaarde dat op een bij de gedoogtoestemming bepaalde termijn volledige naleving wordt bereikt. Wel verdient het, wanneer in dit soort gevallen hetzelfde kan worden bereikt door geleidelijke aanscherping van de vergunningvoorwaarden, uiteraard altijd de voorkeur voor die laatste weg te kiezen.

Voorts moet ook bij deze vorm van gedogen uiteraard steeds de mogelijke schade aan de belangen van derden in de afweging worden betrokken.

voorbeeld

Er vond een proefproject voor het breken van puin m.b.v. een selectieve sloopmethode plaats. Dit project was enerzijds in strijd met de inhoud van de toepasselijke wettelijke voorschriften, maar anderzijds juist dienstbaar aan de doelstelling van die voorschriften, te weten het bevorderen van een doelmatige verwerking van afvalstoffen in het belang van bescherming van het milieu. Daarom werd door het bevoegde gezag wel een gedoogtoestemming verleend, maar werd daaraan de voorwaarde verbonden, dat na afloop van een proefperiode een rapportage inzake de resultaten van het experiment aan het bevoegde gezag diende te worden overgelegd. Doordat het een proefproject betrof dat slechts een beperkte periode besloeg, konden de nadelige gevolgen voor derden beperkt worden gehouden (Afd. rechtspraak RvSt, 19 september 1989, AB 1990, 415).

Ook bij normen waarop een strafsancie staat, kan het achterliggende belang van de norm soms beter gediend worden door het achterwege laten van handhaving in bepaalde gevallen.

voorbeeld

Het gedoogbeleid inzake softdrugs. Ingevolge dat beleid wordt, binnen strikte criteria, strafrechtelijk niet tegen kleinschalige verkoop van softdrugs bij bepaalde coffeshops opgetreden. Door deze vorm van gedeeltelijk en voorwaardelijk gedogen wordt de volksgezondheid, het belang waarop de Opiumwet zich richt, beter behartigd dan bij volledige handhaving.

9.2.4 zwaarder wegend belang kan gedogen soms rechtvaardigen

Rechtsbeginselen kunnen er toe leiden dat ook andere belangen dan het door de norm te beschermen belang moeten worden meegenomen in de afweging.

Als bijvoorbeeld van overheidswege inlichtingen of toezeggingen zijn verstrekt, die bij betrokkene de verwachting wekten dat niet zou worden gehandhaafd, kan onder omstandigheden het vertrouwensbeginsel zwaarder wegen dan het belang dat met handhaving is gediend.

Ook in andere gevallen kan bij uitzondering uit onze rechtsbeginselen voortvloeien, dat andere belangen dan de belangen die de overtreden norm beoogt te beschermen moeten worden afgewogen tegen de belangen die met (onmiddellijke) handhaving zijn gediend, kunnen rechtvaardigen dat een wetsovertreding (tijdelijk) gedoogd wordt. Wel kan

de overheid in zo'n geval gehouden zijn op andere wijze aan de belangen van derden tegemoet te komen, bijvoorbeeld in de vorm van nadeelcompensatie.

Door de jurisprudentie wordt bevestigd dat enerzijds telkens moet worden gezien of er andere betrokken belangen zijn die zouden zijn gediend bij afzien van handhaving en of deze belangen zwaarder dienen te wegen dan de belangen die met handhaving zijn gediend. Anderzijds blijkt uit de jurisprudentie tevens, dat de uitkomst van die belangenafweging er slechts in uitzonderlijke gevallen toe noopt om te gedogen. Twee voorbeelden mogen dit verduidelijken: in het eerste geval werd gedogen wel passend geacht, in het tweede geval niet.

eerste voorbeeld:

B&W van Midwolde legden een dwangsom op aan een melkveehouder om af te dwingen dat deze zijn mestbassin zou afdekken overeenkomstig het Besluit mestbassins milieubeheer. Volgens de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State hadden B&W ten onrechte van hun dwangsombevoegdheid gebruik gemaakt. Uit hun beschikking bleek namelijk niet of voldoende rekening was gehouden met de individuele situatie van het bedrijf. Zo zou het bedrijf binnen afzienbare tijd in overleg met de gemeente worden verplaatst, nadat een gedeelte eerder door brand was verwoest. *Voorts was onduidelijk of een afweging was gemaakt tussen het belang van de bescherming van het milieu en het economisch belang van het bedrijf, dat nog slechts tot de verplaatsing in werking zou zijn* (Afdeling bestuursrechtspraak 27 november 1995, G05.93 1762).

tweede voorbeeld:

Ook B&W van Abcoude legden een dwangsom op om af te dwingen dat een mestbassin zou worden afgedekt overeenkomstig het Besluit mestbassins milieubeheer. Betrokkene verzette zich daartegen: gezien de onzekerheid of hij zijn bedrijf nog zou kunnen voortzetten in verband met de plannen voor verbreding van de Rijksweg A2, kon z.i. van hem niet kon worden gevergd de investeringen te plegen die vereist waren voor het overeenkomstig de regels afdekken van zijn mestbassin.

De Afdeling bestuursrechtspraak verwierp het beroep evenwel, op de volgende gronden: – op het moment van het opleggen van de dwangsom was nog onduidelijk op welke termijn de plannen voor verbreding van de rijksweg zouden worden gerealiseerd; – het was bovendien allerm minst zeker dat door de verbreding van de rijksweg de exploitatie van het bedrijf daadwerkelijk zou moeten worden beëindigd; – als B&W zouden afzien van handhaving zou dat er in dit geval toe leiden dat een uit milieuhygiënisch oogpunt onaanvaardbare situatie gedurende tenminste een relatief lange periode zou blijven voortbestaan.¹

Ook hier zij echter benadrukt dat de afweging die de wetgever heeft gemaakt niet op uitvoerend niveau mag worden overgedaan en dat doel en strekking van de overtreden norm steeds het uitgangspunt dient te vormen van de handhavingsactiviteiten, zodat slechts in uitzonderingsgevallen andere belangen dienen te prevaleren boven de belangen die met handhaving zijn gediend. Daarbij moet in de eerste plaats worden gedacht aan gevallen die de wetgever niet heeft (kunnen) voorzien. Voorts moet worden bedacht dat gedogen ook in de hier bedoelde uitzonderings-situatie slechts gerechtvaardigd kan zijn zolang en voor zover het zwaarderwegend belang zich in de betreffende gevallen tegen handhaving verzet (zie par. 9.3).

Omdat de afweging die de wetgever heeft gemaakt niet op uitvoerend niveau mag worden overgedaan, kunnen ook gewekte verwachtingen niet zonder meer rechtvaardigen dat handelen zonder of in afwijking van de vereiste vergunning wordt gedoogd. Dat geldt des te sterker als door het gedogen precedentwerking zou ontstaan, die tot steeds op ruimer schaal gedogen kan leiden. Dit alles kan vereisen, dat het handhavend orgaan niet gedoogt – of althans niet blijvend gedoogt –; zij het dat de gewekte

¹ Mr. drs. A. H. M. Smits, *Dwangsom ondanks onzekere toekomstige bedrijfssituatie*, Staatscourant 144, dinsdag 30 juli 1996.

verwachtingen er het handhavend orgaan dan wel toe kunnen verplichten aan de betrokkene (financiële) compensatie aan te bieden voor de schade die deze door het niet gedogen leidt.¹

9.3 Gedogen moet zoveel mogelijk in omvang en/of tijd worden beperkt

Dat gedogen slechts in uitzonderingsgevallen aanvaardbaar kan worden geacht, brengt ook mee dat de mate waarin wordt gedoogd zoveel mogelijk in omvang en/of tijdsduur moet worden beperkt.

Indien zich één van de in de vorige paragraaf omschreven uitzonderingsgevallen voordoet waarbij gedogen aangewezen is, is dit gedogen uiteraard slechts aanvaardbaar zolang en voor zover zich de betreffende uitzonderingssituatie voordoet. Zodra gedogen niet langer aangewezen is, moet alsnog tot handhaving worden overgegaan. Voorts kan de noodzaak om te gedogen in bepaalde gevallen worden weggenomen door de gedoogde overtreding alsnog te legaliseren zoals via vergunningverlening, het verlenen van ontheffing of door aanpassing van de regelgeving indien daar aanleiding toe bestaat. Waar (tijdelijk) legalisering van de overtreding mogelijk is verdient dit altijd de voorkeur boven gedogen.

Beperking van de tijdsduur van gedogen is ook van belang om precedentwerking en daarmee een opwaartse druk tot verder gedogen te voorkomen.

voorbeeld

In Venlo had een caféhouder, vooruitlopend op een door hem aangevraagde terrasvergunning en vertrouwend op een ambtelijke toezegging, terrasschermen geplaatst. B&W weigerden de vergunning echter en bepaalden onder aanzegging van bestuursdwang dat betrokkenen de terrasschermen moest verwijderen. De rechter sprak uit, dat handhaving van de wettelijke voorschriften een aan B&W toevertrouwd belang is, dat zeer zwaar mag wegen, terwijl B&W tevens een aanzienlijk belang hebben bij het voorkomen van precedentwerking. Ondanks het belang van de caféhouder bij het laten staan van de terrasschermen, kon naar het oordeel van de rechter niet in redelijkheid van B&W worden gevergd dat zij een illegale situatie als de onderhavige blijvend zouden gedogen. Wel waren B&W gehouden bij hun aanzegging van bestuursdwang tevens (financiële) compensatie aan de caféhouder aan te bieden.²

Als onder omstandigheden gedogen van een bepaald soort normovertreding langdurig nodig wordt geacht, dan noopt dit de wetgever tot herbezinning op de norm. Immers zodra de handhavingpraktijk teveel van de wet gaat afwijken, moet de wetgever opnieuw afwegen of het volledig in stand laten van de norm aangewezen is en zo ja of op andere wijze een betere naleving en/of handhaving kan worden bereikt.

Toch kan onder omstandigheden gedogen wel voor langere tijd aanvaardbaar zijn, indien en zolang geen structurele verbetering van de wettelijk norm mogelijk is; uiteraard slechts voorzover ook de overige grenzen aan het gedogen in acht worden genomen.

voorbeeld

Het exploiteren van een bordeel is strafbaar gesteld. Tegen houders van bordelen wordt ingevolge vast beleid evenwel geen strafvervolgning ingesteld, tenzij in het bordeel prostitutie onder dwang plaatsvindt of daarbij minderjarigen zijn betrokken. Om deze afstand tussen wet en praktijk op te heffen, is thans bij de Raad van State een wetsvoorstel aanhangig, dat ertoe strekt het bordeelverbod te beperken tot de zojuist gememoreerde gevallen waarin thans wel vervolging plaatsvindt.

Gedogen wordt problematischer naarmate door het gedogen de discrepantie tussen de democratische gelegitimeerde norm en de realiteit

¹ Bijvoorbeeld Pres. Rechtbank Roermond 12 april 1996, JB 1996/164.

² Pres. Rechtbank Roermond 12 april 1996, JB 1996/164.

groter wordt. Uiteraard dient, indien eenmaal op een van de in par. 9.2 vermelde gronden gedogen gerechtvaardigd is, het gedogen *beperkt te blijven tot hooguit de mate waarin* het achterliggende of zwaarder wegende belang door het gedogen gediend wordt.

Voorts dient zeker grootschalig gedogen zoveel mogelijk te worden voorkomen. Dat leidt immers het meest tot uitholling van de norm en kan daarmee de geloofwaardigheid van wet en overheid het meest aantasten.

Daar komt bij dat ook het Europees recht weinig ruimte laat voor niet-handhaven van communautaire regelgeving en nationale regelgeving die voorkomt uit implementatie van EG-regelgeving. De Europese gemeenschap kan de betreffende lidstaat op het achterwege laten van handavingsinspanningen aanspreken, al dan niet naar aanleiding van een verdragsinbreuk-procedure.

Zodra de discrepantie tussen norm en praktijk te groot wordt, dan dient hetzij de handhaving te worden geïntensiveerd hetzij opnieuw te worden overwogen of het ongewijzigd in stand laten van de norm aangewezen is en zo ja, of langs andere weg betere naleving en/of handhaving kan worden bereikt. Een voorbeeld daarvan biedt de voorgenomen beperking van het bordeelverbod (zie par. 9.3).

Behalve aan het bijstellen van normen, kan worden gedacht aan het opnemen van bevoegdheden tot het verlenen van al dan niet tijdelijke en voorwaardelijke ontheffingen. Voorts kan aanleiding bestaan tot aanpassing van het handavingsinstrumentarium en/of voor maatregelen ter versterking van de uitvoering en handhaving.

De noodzakelijke beperking aan het gedogen vereist niet alleen het inacht nemen van de in par. 9.2 uiteengezette grenzen, maar ook het voorkomen van grootschalig gedogen. Voorts is het gewenst aan de gedoogtoestemming zodanige voorwaarden te verbinden, dat het primair door de wet te beschermen belang ook bij gedogen zoveel mogelijk beschermd wordt.

Een uitzondering op het vereiste dat gedogen slechts in beperkte mate mag, is denkbaar ingeval een wetswijziging nabij is en door allen, ook door het parlement, handhaving van de nog bestaande wet geacht moet worden geen enkel redelijk doel meer te dienen. In zo'n geval kan grootschalig gedogen vooruitlopend op de wetswijziging wel aanvaardbaar zijn.

9.4 Gedogen expliciet en na zorgvuldige kenbare belangenafweging

Elk gedoogbesluit dient expliciet en na zorgvuldige kenbare belangenafweging te worden genomen. Het gedoogbesluit dient uiteraard ook te voldoen aan de andere eisen die de Algemene wet bestuursrecht aan besluiten stelt, zoals de motiveringseisen.

Alleen dan kan voor betrokkene(n) duidelijk zijn waar deze aan toe is/zijn en kunnen eventuele derde-belanghebbenden in staat worden gesteld daartegen rechtsmiddelen aan te wenden. Door gedoogbesluiten expliciet en derhalve ook schriftelijk te nemen en van een zorgvuldige en kenbare motivering te voorzien, zijn deze ook daadwerkelijk onderworpen aan de mogelijkheid van controle door de rechter en vertegenwoordigende organen.

Voorts zal het gedoogbesluit volstrekt duidelijk moeten zijn over de gedragingen die gedoogd worden, de termijn gedurende welke dat het geval zal zijn en zo mogelijk voorwaarden moeten bevatten die aan het gedogen worden gesteld. Dit alles teneinde de afwijking van de wet zo beperkt mogelijk te houden.

De zorgvuldigheid zowel ten aanzien van de gedoogde als de door de wet te beschermen belangen vereist, dat in de gedoogbeschikking een voorbehoud wordt gemaakt met verwijzing naar de mogelijkheid dat derden alsnog tegen de toestemming bezwaar maken. Zo is het ook noodzakelijk dat in een bestuurlijk gedoogbesluit wordt vermeld dat dit de verantwoordelijkheid van het OM voor de strafrechtelijke rechts-handhaving onverlet laat.

9.5 Gedogen dient aan controle te zijn onderworpen

Allereerst is voor een geloofwaardig overheidshandelen van belang dat de gedogende instantie zelf controle uitoefent op de gedoogde activiteiten. Een actieve houding van de overheid is daarvoor vereist.

Regelmatig moet worden gecontroleerd of de overwegingen die hebben geleid tot de beslissing af te zien van handhaving, nog actueel zijn. Indien aan de gedoogbeslissing voorwaarden zijn verbonden, dient te worden gecontroleerd of deze worden nageleefd. Zo niet, dan moet onmiddellijk tot handhaving worden overgegaan. Een actieve houding van de overheid kan ook het ontstaan van gedoogsituaties voorkomen. Zo zullen beginnende bedrijven telkens moeten worden gewezen op de voor hen geldende vergunningplichten.

Voorts moet de wijze waarop uitvoering wordt gegeven aan de handhavingsbevoegdheid onderworpen zijn aan effectieve controlemechanismen. Zoals opgemerkt in hoofdstuk 5 bestaat overal waar sprake is van beleidsruimte of beleidsvrijheid het gevaar dat ook minder integere motieven bij de besluitvorming een rol spelen. Het voorkomen en tegengaan van belangenverstrengeling vereist preventieve maatregelen maar ook de aanwezigheid van voldoende controlemechanismen.

Door het vereiste dat elk gedoogbesluit uitdrukkelijk en schriftelijk moet plaatsvinden is dit in beginsel onderworpen aan controle; bij incidenteel gedogen gaat het om controle door de rechter; bij categorisch gedogen gaat het om controle door de vertegenwoordigende organen.

Een belangrijk bezwaar tegen gedogen als gevolg van de oorzaken als genoemd in paragraaf 5.3 (uit onvermogen of onwil tot handhaven), welke vorm van gedogen veelal impliciet plaatsvindt, is dan ook dat controle op het overheidshandelen en rechtsbescherming voor de belanghebbende worden bemoeilijkt doordat een expliciete belangenafweging ontbreekt. Deze vormen van gedogen moeten worden tegengegaan door de achterliggende oorzaken zoveel mogelijk weg te nemen.

Gevallen van categorisch gedogen lenen zich door hun algemeen karakter vaak minder voor beoordeling door de rechter. Van deze vormen van gedogen is het daarom belangrijk dat zij aan controle door vertegenwoordigende lichamen zijn onderworpen. Om controle door een vertegenwoordigend lichaam mogelijk te maken, is het wenselijk dat vertegenwoordigende lichamen zoveel mogelijk over het gevoerde of het te voeren gedoogbeleid worden geïnformeerd.

De aanwezigheid van beleidsregels vergroot de kenbaarheid van het beleid en kan daardoor de controle op het beleid vergemakkelijken. Alleen al daarom kan ook met betrekking tot het handhavingsbeleid en het gedoogbeleid het opstellen van beleidsregels zeer gewenst zijn.

9.6 Slot: het voorkómen van gedogen

In hoofdstuk 8 is het rechtsstatelijk dilemma aangegeven, dat zich bij het handhaven van wetten kan voordoen. De beginselen van onze rechtsstaat brengen alleerst met zich mee, dat onze wetten onverkort moeten worden gehandhaafd. Maar bij de concrete toepassing blijkt

soms, dat zwaarwegende belangen zich tegen onverkorte toepassing verzetten. Dat kan er toe leiden dat het in bepaalde gevallen zelfs gerechtvaardigd is de wetsovertreding te gedogen. In par. 9.1–9.5 is uiteengezet, dat dit naar het oordeel van het kabinet alleen in een aantal uitzonderingsgevallen gerechtvaardigd kan zijn, mits dan tevens aan een aantal voorwaarden voor zorgvuldigheid, kenbaarheid en controleerbaarheid is voldaan.

De uitwerking en explicitering van deze uitzonderingsgevallen en voorwaarden in par. 9.1–9.5 is niet alleen van belang voor het algemene oordeel over de aanvaardbaarheid van gedogen, maar kan ook in de praktijk aan uitvoerende en handhavende organen houvast bieden voor de beantwoording van de vraag of er aanleiding is om te gedogen.

Dat is niet altijd voldoende om gedogen binnen aanvaardbare grenzen te houden. Het is ook noodzakelijk om de oorzaken van gedoogpraktijken te voorkomen. In par. 5.3 zijn als dergelijke oorzaken onder meer genoemd:

- tekortschietende wetgeving, bijvoorbeeld ontoereikend overgangsrecht en gebrekkige handhaafbaarheid
- onvoldoende toerusting en slecht functioneren van uitvoerende en handhavende instanties.

Deze oorzaken worden aangepakt. Er zijn de afgelopen jaren in ons land diverse maatregelen getroffen en veel inspanningen verricht om hierin op vier wijzen verbetering te brengen.

Op diverse terreinen zijn voor *nieuwe regelgeving* handhaafbaarheids- en uitvoerbaarheidstoetsen ontwikkeld, die tijdens het beleidsvormings- en wetgevingsproces worden toegepast. Dit gebeurt ook in algemeen kader, ter uitvoering van het MDW-programma dat onder meer het project Voorgenomen regelgeving omvat: in interdepartementaal verband wordt een selectie van de nieuwe regelgeving aan een uitgebreide effectenanalyse onderworpen, waarin bijzondere aandacht wordt gegeven aan de uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid. De resultaten worden in de memories en nota's van toelichting opgenomen.

Voorts is het van belang bij nieuwe wetten steeds zorg te dragen voor passend *overgangsrecht* en soms wat meer *flexibiliteit* in de normstelling aan te brengen. Daarnaast is het gewenst bij de invoering van vergunningenstelsels te overwegen of het niet nodig is tevens te voorzien in tijdelijke vergunningen of tijdelijke ontheffingen voor activiteiten, waarvoor niet of nog niet terstond een meer langdurige vergunning in de rede ligt.

Ook de *uitvoerings- en de handhavingspraktijk* behoeven voortdurende aandacht om het ontstaan van gedoogpraktijken te voorkomen. Bij de invoering van wetten waarvan de handhaafbaarheid kwetsbaar is, wordt in toenemende mate via een plan van aanpak een handhavingsstrategie opgesteld, teneinde met de beschikbare middelen de gewenste mate van naleving te bewerkstelligen. De kwaliteit van de bestuurlijke uitvoering via bijvoorbeeld vergunningenstelsels, die mede van belang is voor een doeltreffende handhaving, zal worden verbeterd door uitvoering van de meeste aanbevelingen van het rapport van de Algemene Rekenkamer over vergunningen.¹ De ministers zullen daarover voor 1 juli a.s. aan de Staten-Generaal rapporteren.² Voorts wordt binnenkort, als uitvloeisel van het kabinetsstandpunt inzake het rapport van de Commissie Korthals-Altes, een Stuurgroep ingesteld, die verder onderzoek zal doen om te achterhalen welke factoren in de weg staan aan een adequaat bestuurlijk toezicht en aan een duidelijke en consequente handhavingsreactie.

¹ Rapport *Vergunningen* van de Algemene Rekenkamer, 11 maart 1996, aangeboden aan de Tweede Kamer bij brief van 29 maart 1996 (24 656, nr. 1).

² Zie de brief van de Ministers van Justitie en van Financiën van 29 oktober 1996 aan de Tweede Kamer.

Naast het voorgaande wordt ook *bestaande regelgeving*, selectief, doorgelicht om deze tot het meest noodzakelijke te beperken en de uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid daarvan te verbeteren, bijvoorbeeld door vervanging van vergunningstelsels door algemene regels. In MDW-verband betreft dit onder meer de vereenvoudiging van de regelgeving inzake arbeidsomstandigheden, bouw en levensmiddelen en beperking van de vergunningstelsels die uit de Wet milieubeheer en de Wet verontreiniging oppervlaktewateren voortvloeien. Ook daarbuiten worden veel wetsevaluaties uitgevoerd, die zonodig tot bijstelling van die wetten zelf of van de uitvoeringspraktijk leiden. Deze wetsevaluaties zijn mede belangrijk, omdat veel wetten na een zekere tijd verouderen. Om de doelmatigheid van de inzet van wetsevaluaties te vergroten, zullen daarvoor onder coördinatie van de Minister van Justitie algemene aandachtspunten worden opgesteld.

Naast het inachtnemen van de grenzen en het naleven van de voorwaarden, die in par. 9.2–9.5 uiteengezet zijn, is ook de inzet van de in deze paragraaf aangeduide middelen van belang om te bevorderen, dat de handhavingspraktijk zich daadwerkelijk houdt aan de in deze nota gestelde Grenzen aan gedogen.

Inhoud

Aanleiding

1. Verbeterpunten IBT en ervaringen praktijk

2. Aanvulling TH-beleid

3. Borging uitvoering

BIJLAGE 1

Aanleiding

Dit addendum vult het, op 10 december 2019, door het college vastgestelde Toezichts- en handhavingsbeleid 2019-2021 (TH-beleid) aan. Gelijktijdig met de vaststelling van dit addendum is ook besloten de looptijd van het TH-beleid te verlengen, totdat nieuw uitvoerings- en handhavingsbeleid onder de Omgevingswet en Wkb is vastgesteld.

Deze aanvulling op het TH-beleid is nodig om de behoefte vanuit de praktijk (noodzaak tot aanscherping risicoanalyse en prioriteitstelling), nadere invulling risicogestuurd werken en verbeterpunten vanuit het Interbestuurlijk toezicht provincie (IBT) beleidsmatig vast te leggen.

Eerder werd de afweging gemaakt dat het niet efficiënt was om in het overgangsjaar naar Omgevingswet en Wkb een nieuwe risicoanalyse en toezicht- en handhavingsbeleid te maken. De insteek was om met de verbeterpunten uit het IBT praktisch om te gaan. Daarvoor werd een jaarprogramma voor 2021 gemaakt als bijstelling/aanscherping van het meerjarig uitvoeringsprogramma 2019-2022. Dit met als doel meer risicogestuurd te gaan werken en de personele capaciteit in te zetten daar waar de risico's voor een veilige en gezonde leefomgeving het grootst zijn.

Met deze manier van werken voldoet de gemeente Dronten nog niet aan de procescriteria voor een sluitende beleidscyclus en zal hierop bij beoordeling door de provincie dan ook niet positief scoren. De provincie heeft begrip voor de pragmatische keuze die in 2019-2020 is gemaakt, maar heeft de aanbeveling gedaan voor de tussenliggende periode te komen met een aanvulling (addendum) op het huidige TH-beleid. Aan die aanbeveling wordt nu gevolg gegeven.

Zodra er meer zicht bestaat op de concrete wijzigingen voor toezicht en handhaving, zal de ontwikkeling van nieuw integraal uitvoerings- en handhavingsbeleid worden opgepakt. Ter overbrugging is tot die tijd door ons dit addendum vastgesteld.

• Verbeterpunten IBT en ervaringen praktijk

Jaarlijks controleert de provincie Flevoland als interbestuurlijk toezichthouder of de gemeente de VTH-taakuitvoering op orde heeft. De beoordeling over 2019 maakte duidelijk dat met de vaststelling van het Toezichts- en handhavingsbeleid 2019-2021 een verbeterstap is gezet, maar dat volgens de provincie nog *geen sprake is van een sluitende beleidscyclus*. Hiervoor ontbreekt nog een evaluatie van het voorgaande beleid.

In het Jaarverslag 2019 is geconcludeerd dat ervaringen in de afgelopen jaren duidelijk maken dat de vraag om inzet van toezicht en handhaving hoog is en dat een scherpere prioriteitstelling nodig is om de objectief, grootste veiligheids- en gezondheidsrisico's voldoende aandacht te kunnen geven. Deze conclusie heeft geresulteerd in een jaarprogramma 2021 met daarin aangescherpte, beleidsmatige keuzes die thuishoren in een TH-beleid.

In reactie op bovenstaande volgt hieronder een korte evaluatie die ingaat op de noodzaak tot aanpassing/aanvulling van het TH-beleid.

1.1 Evaluatie voorgaande TH-beleid

Versnipperde vormgeving TH-beleid

Er zijn verschillende documenten waarin het beleid voor toezicht en handhaving (voor een deel) wordt vormgegeven:

- Toezichts- en handhavingsbeleid 2019-2021 (TH-beleid);
- Landelijke Handhavingsstrategie (LHS);
- Landelijke nota "Gedogen in Nederland"
- Beleidskader VTH 2018-2022 Omgevingsdienst Flevoland, Gooi- en Vechtstreek;
- Integraal Veiligheidsbeleid Dronten, Noordoostpolder en Urk, 2020-2023;
- Uitvoeringsprogramma Vergunningen, toezicht en handhaving 2019-2022 gemeente Dronten;
- Uitvoeringsprogramma 2021.

Daarnaast staan er beleidsmatige zaken (doelstellingen, (aangescherpte) risicoanalyse en prioriteitstelling) in uitvoeringsdocumenten, terwijl die thuishoren in een beleidsdocument. Door de versnipperde vormgeving van het toezicht- en handhavingsbeleid is niet duidelijk wat nu het geldende beleid is.

De opgave voor de komende jaren is om alle onderdelen die het strategisch en

operationeel VTH-beleid betreffen (bestuurlijk richtinggevende keuzes inhouden) te bundelen in één beleidsdocument. Hierbij zal ook de integratie van het vergunningenbeleid met het toezicht- en handhavingsbeleid worden betrokken.

Aandacht voor doelformulering en wijze van gegevensregistratie

Gezien de opzet van het (eerdere) beleid is een inhoudelijke beleidsevaluatie lastig, omdat de doelstellingen vrij abstract zijn geformuleerd. Dit komt ook uit eerdere IBT beoordelingen naar voren. Bij het opstellen van nieuw beleid moet aandacht zijn voor het formuleren van meetbare doelstellingen. Daarbij is er ook aandacht nodig voor de gegevensregistratie. Duidelijk moet zijn welke gegevens minimaal geregistreerd moeten worden, zodat een goed inzicht ontstaat in de doelbereiking (resultaten/naleefgedrag) en de voortgang van de geprogrammeerde activiteiten.

Werkprocessen

De werkwijzen bij de vergunningverlening, toezicht en handhaving zijn in het beleid onvoldoende vastgelegd. De keuzes die, indien nodig in de uitvoeringspraktijk, moeten worden gemaakt over diepgang van toetsing en frequenties van toezichtcontroles moeten in het Wabo-vergunningenbeleid en TH-beleid zijn opgenomen. Dit kan eventueel ook door te verwijzen naar de digitale systemen waarin ze zijn vastgelegd. Op deze wijze kan worden geborgd dat iedereen op dezelfde manier werkt en wordt de transparantie over de manier van werken vergroot.

- **Ervaringen uitvoeringspraktijk**

Aanscherping risicoanalyse en prioriteitstelling nodig

In de praktijk is de beschikbare capaciteit (in een bepaalde periode) ontoereikend om alle VTH-taken uit te voeren. Scherpe keuzes zijn nodig om te zorgen dat de beschikbare formatie wordt ingezet daar waar de risico's voor een veilige en gezonde leefomgeving het grootst zijn.

In 2020 werd duidelijk dat er noodzaak was meer risicogestuurd te gaan werken. De uitwerking hiervan is opgepakt bij het maken van een uitvoeringsprogramma voor 2021. Om dit jaarprogramma te kunnen maken was een aanscherping van de risicoanalyse uit 2019 en aanscherping van de prioriteitstelling nodig. De hierbij door het college gehanteerde beleidsmatige uitgangspunten moeten zijn opgenomen in het TH-beleid. Het opnemen ervan in een uitvoeringsdocument is niet voldoende.

Specifiek voor het bouwtoezicht geldt dat het onwerkbaar is om alle voorschriften uit het Bouwbesluit 2012 te controleren. De huidige praktijk dat een toezichthouder per geval bepaald hoe intensief een vergunning/de voorschriften uit het Bouwbesluit 2012 worden gecontroleerd is onwenselijk. Dit kan tot gevolg hebben dat vergelijkbare gevallen niet gelijk worden behandeld.

Net als bij de toetsing van vergunningaanvragen, moet ook bij het toezicht bestuurlijk worden bepaald op welke aspecten (fundering, constructie, brandveiligheid etc) en met welke intensiteit wordt gecontroleerd. Bij het maken van het uitvoeringsprogramma 2021 is een begin gemaakt met het categoriseren van bouwwerken en per categorie invullen van toezichtniveaus.

Dit moet nog verder worden uitgewerkt in een toezichtprotocol en deze manier van

werken moet in het TH-beleid worden vastgelegd.

• Aanvulling TH-beleid

2.1 Uitgangspunten

Aanscherping risico's en prioriteitstelling

In aanvulling op de omgevingsanalyse, risicoanalyse en prioriteitstelling op pagina 13 en 14 van het TH-beleid geldt voor de prioriteitstelling vanaf 2021:

- De objectieve, fysieke veiligheids- en gezondheidsrisico's die op landelijk niveau en dus ook in Dronten spelen, krijgen een hoge prioriteit. Dit zijn risico's die zich ook daadwerkelijk met enige regelmaat in Nederland voordoen. Het betreft:
 - brandveilig gebruik bij kamerverhuur en meervoudig woninggebruik;
 - brandveilig gebruik in horeca;
 - constructieve veiligheid grotere objecten.
- Er wordt voldoende tijd vrijgemaakt voor voorbereiding op de implementatie van nieuwe wetgeving en ict-systemen.
- De capaciteitsinzet van TH bij nieuwe taken of projecten die gedurende een jaar ontstaan, wordt niet automatisch gehonoreerd. De gevraagde capaciteitsinzet wordt betrokken bij:
 - het maken van het uitvoeringsprogramma voor het volgende jaar;
 - mogelijk gemaakt door bestuurlijke herprioritering binnen de bestaande taakuitvoering;
 - gerealiseerd door extra capaciteit in te huren.
- Bij het bouwtoezicht en de afhandeling van klachten/meldingen en handhavingsverzoeken wordt een risico-inschatting gemaakt en afhankelijk van de beschikbare capaciteit en impact van een risico wordt de frequentie en het niveau van toezicht dan wel de wijze van afhandeling bepaald.
- Toezicht wordt op de volgende manieren ingevuld:
 - Programmatisch toezicht naar aanleiding van verleende vergunningen of meldingen (objectgericht);
 - Reactief toezicht: toezicht naar aanleiding van surveillance, klachten, meldingen en handhavingsverzoeken (informatie gestuurd toezicht);
 - Themagericht toezicht op basis van bestuurlijke speerpunten (aspect, branche of wijk).

Verantwoordelijkheden

Inwoners en ondernemers worden geacht op de hoogte te zijn van de regelgeving en hebben de primaire verantwoordelijkheid zich hieraan te houden. Deze verantwoordelijkheid voor de naleving is sinds 2007 in de Woningwet expliciet bij de marktpartijen neergelegd (zorgplicht Woningwet). De opdrachtgever van een bouwproject is ervoor verantwoordelijk dat de bouwwerkzaamheden goed en veilig worden uitgevoerd. De aanvrager van een vergunning is verantwoordelijk voor het indienen van een correcte aanvraag en het uitvoeren van de werkzaamheden conform de aanvraag.

De regelnaleving gaat echter niet altijd vanzelf. De regels vragen soms extra

inspanningen en/of investeringen van betrokkenen, die men soms niet direct genegen is om na te volgen. Van de gemeente wordt daarom verwacht dat zij als (mede)uitvoerder van de wetten en maker van het beleid een inspanning levert om de naleving van de regels te stimuleren. Enerzijds door preventie aan de voorkant (begrijpelijke en toegankelijke regels en voorlichting), anderzijds door een duidelijke lijn over de handhaving aan de achterkant.

De toezichtstrategie op pagina 17 van het Toezicht- en handhavingsbeleid gaat uit van risicogestuurd toezicht (RGT). Dit vanuit de visie “meer toezicht waar nodig, minder waar mogelijk” en het principe “High trust - high penalty”. Daar waar de risico's het grootst zijn, moet dit meer aandacht krijgen. Dit betekent ook dat daar waar het vertrouwen in een bedrijf groot is, minder toezicht nodig is. Bedrijven die het minder goed doen, moeten vaker controle krijgen. Om op deze manier te kunnen werken is het nodig meer zicht te krijgen op het naleefgedrag door het maken bedrijfsrisicoprofielen.

Doorontwikkeling risicogestuurd werken

De gemeente kan nooit alles vooraf toetsen of controleren en zo alle risico's van niet-naleving neutraliseren. De behandeling van vergunningaanvragen, handhavingsverzoeken-klachten-meldingen van inwoners, handhaving op basis van tijdens toezicht geconstateerde overtredingen vindt daarom risicogericht plaats. Dat wil zeggen dat er steeds wordt gekeken naar waar de risico's zich bevinden en dat op basis daarvan de afweging voor inzet plaatsvindt. De jaarlijkse vertaalslag wordt gemaakt in het uitvoeringsprogramma. Dit heeft tot gevolg dat bepaalde taakvelden in beginsel niet proactief worden gehandhaafd. Indien dit toch noodzakelijk is, dan is er nadere afstemming (bestuurlijk- en management niveau) over herprioritering en aanpassing van het uitvoeringsprogramma.

Werken volgens toetsings- en toezichtprotocol

In het Wabo-vergunningenbeleid is al een toetsingsprotocol opgenomen. Bij (bouw) toezicht gaan we ook werken met een toezichtprotocol met toezichtniveaus en daarbij behorende checklists. Deze protocollen geven duidelijke handvatten voor de diepgang van toetsing aan en toezicht op de (bouw)regelgeving. Op deze manier ontstaat meer uniformiteit en is duidelijk uitlegbaar wat wel of niet wordt getoetst en gecontroleerd.

Digitaal én datagedreven werken bevorderen

Het gebruikmaken van onlineondersteuning bij het toezicht draagt bij aan het efficiënter werken. Het verlicht administratieve taken door gelijktijdige rapportering over en archivering van het toezichtproces. Binnen de gemeente Dronten wordt nog niet op deze wijze gewerkt. Uit oogpunt van efficiënt werken is dit wel wenselijk. De mogelijkheden voor aanschaf van een digitale applicatie, bijvoorbeeld Boa Registratie Systeem (BRS) en Toezicht Registratie Systeem (TRS), worden onderzocht.

Het datagedreven werken krijgt binnen VTH meer prioriteit. Bij de inrichting van de digitale zaaksystemen/applicaties wordt gekeken welke gegevens het systeem moet kunnen opleveren, zodat informatie voor de uitvoeringspraktijk en het beleid eenvoudig te genereren is.

2.2 Doelen 2021-2023

In het uitvoeringsprogramma 2021, vastgesteld op 25 mei 2021, is per werkveld duidelijk gemaakt welke taken in een jaar prioriteit krijgen bij de uitvoering. Daarbij zijn de werkzaamheden onderverdeeld naar programmatische (proactief en planbare), reactief en thematisch/projectmatig.

Voor 1 april 2022 wordt op basis van de uitgangspunten en prioriteiten in dit Addendum een uitvoeringsprogramma voor het jaar 2022 gemaakt.

De afhandeling van meldingen, klachten en handhavingsverzoeken willen we ook meer risicogestuurd gaan doen. Daarvoor wordt in 2021-2022 een prioriteitenladder ontwikkeld.

In 2022 gaan we werken met een toezichtprotocol en stapsgewijs de niveaus van toezicht per categorie bouwwerken inzichtelijk maken en bepalen.

In 2023 is het werken met het toetsings- en toezichtprotocol structureel ingebed in de werkwijze van vergunningverleners, toezichthouders en handhavers.

Op het moment dat er meer duidelijkheid bestaat over de Omgevingswet, Omgevingsvisie, Omgevingsplan, WKB en een coalitieakkoord voor een nieuwe raadsperiode wordt een nieuw uitvoerings- en handhavingsbeleid ontwikkeld.

2.3 Nadere prioriteitstelling per werkveld

Toezicht op bouw- en sloopactiviteiten

Prioriteit krijgen die gevallen waarin de risico's van niet-naleving (kans maal effect) het grootst zijn.

De hoogste prioriteit ligt bij het toezicht op omgevingsvergunningen voor (openbare), grote gebouwen waar veel mensen verblijven en slapen

Dit betreft o.a.:

- **Woningen voor kamergewijze verhuur, zoals studentenhuizen en zorgwoningen;**
- **Logiesgebouw-restaurant-café-kantoor-winkel;**
- **Woongebouwen, appartementen;**
- **Maatschappelijke gebouwen, kinderdagverblijven, scholen, zorg en sport.**

Deze gebouwen worden intensiever gecontroleerd, omdat wanneer daarin fouten en gebreken voorkomen, de gevolgen als er fouten worden gemaakt, niet zijn te overzien.

Op cruciale momenten van het bouwproces wordt toezicht gehouden, waarbij de prioriteit ligt op de onderdelen brandveiligheid, constructieve veiligheid en fundering en vloeren.

Toezicht bij de gevolgklasse I bouwwerken (bouwwerken met bouwkosten beneden €100.000) geven wij minder prioriteit. Het controleren van deze bouwwerken kost onevenredig veel tijd, terwijl de kans dat het mis nagenoeg nihil is. De risico's zijn beperkt en het levert verhoudingsgewijs slechts een geringe kwaliteitswinst op. Het toezicht op bouwwerken gevolgklasse 1 komt, op het moment van inwerkingtreding van de Wkb, te liggen bij private kwaliteitsborgers. De gemeente blijft nog wel verantwoordelijk voor de handhaving bij gevolgklasse 1 en het

toezicht op en handhaving van gevolgklassen 2 en 3.

Vanaf 2021 wordt bij het toezicht de volgende prioritering aangehouden:

Inspectie op	Kerngetal (geeft weer welk % van de werkvoorraad wordt gecontroleerd 1 = 100%)
Bouwwerken vergunningsvrij	0 – reactief toezicht
Omgevingsvergunningen bouw < € 50.000	0 - niet meegenomen in het programmatisch toezicht; zo nodig reactief toezicht
Omgevingsvergunningen bouw € 50.000 - € 100.000	0,3 30% van de bouwwerken wordt gecontroleerd, daar waar door de toezichthouders meerdere risico's worden gezien
Omgevingsvergunningen bouw € 100.000 - € 400.000 Dit zijn vooral de vrijstaande eengezinswoningen, twee-onder-een-kapwoningen en rijtjeswoningen, inclusief eventuele garages en andere soorten aanbouwen.	1 100% van de bouwwerken wordt 1x gecontroleerd
Omgevingsvergunningen bouw < € 400.000 - € 1.000.000 < € 1.000.000 - € 2.000.000 < € 2.000.000 - € 5.000.000 > € 5.000.000	1 100% van de bouwwerken wordt gecontroleerd
Sloopmeldingen (zonder asbest > 10m3)	0,5 50% van de sloopmeldingen zonder asbest wordt gecontroleerd
Slopen met asbest particulieren	1 1
Start- en gereedmeldingen bouw	1
Omgevingsvergunningen overig	
Bestaande bouw	In beginsel alleen in reactie op klachten, meldingen, handhavingsverzoeken

Nadere specificering van de toezichtniveaus is de volgende stap die nog moet worden gemaakt.

Ook zal om gericht te kunnen controleren, indien nodig op dossierniveau afstemming plaatsvinden tussen de vergunningverlener en de toezichthouder. Bijvoorbeeld als er gebreken in de aanvraag voor de omgevingsvergunning voor bouwen zijn geconstateerd of over hoe deze door de aanvrager zijn hersteld.

Toezicht Ruimtelijke ordening en APV

Onder handhaving van de ruimtelijke ordening wordt in hoofdzaak verstaan de handhaving van de bouw- en gebruiksvoorschriften van het bestemmingsplan.

Programmatisch toezicht gebruik	Geplande toezichtrondes op: <ul style="list-style-type: none"> • Wonen waar dat niet is toegestaan • Bedrijfsmatige activiteiten waar dat niet is toegestaan
---------------------------------	--

Reactief toezicht gebruik	<ul style="list-style-type: none"> • Controles in reactie op klachten en meldingen over (verondersteld) illegaal gebruik/illegale bewoning • Controles op gesloten drugspanden
----------------------------------	--

Toezicht brandveilig gebruik bouwwerken (uitbestede taak brandweer Flevoland)

Ook de brandweer Flevoland gaat meer risicogestuurd werken. Met gebruikmaking van de Prevap-systematiek wordt invulling gegeven aan de prioriteitstelling en het programmatisch toezicht op de naleving van voorschriften brandveilig gebruik. Afhankelijk van de gebruiksfunctie en het aantal personen krijgen objecten een bepaalde prioriteit. Alle objecten met prioriteit 1 en 2 worden volgens de Prevap-systematiek in beginsel elk jaar 1x gecontroleerd. Voor alle objecten met prioriteit 3 en 4 zal jaarlijks een aantal van 10% worden gecontroleerd.

(Juridische) handhaving

Handhaving komt na toezicht. Juridisch werk is in belangrijke mate afhankelijk van de bevindingen in het toezicht. Overtredingen of mogelijke overtredingen worden ook door derden onder de aandacht van de gemeente gebracht, bijvoorbeeld door een klacht of een handhavingsverzoek.

Op pagina 17 van het Toezicht- en handhavingsbeleid staat aangegeven dat de afhandeling van klachten en meldingen een hoge prioriteit heeft. Ze worden in behandeling genomen afhankelijk van de gevaarstelling en aantasting leefbaarheid.

In aanvulling hierop geldt het volgende:

Burgers en bedrijven krijgen in de participatiesamenleving veel meer eigen verantwoordelijkheid. Dit betekent dat de gemeente zich niet bij elke klacht/verzoek geroepen zal voelen om handelend op te treden, maar de verantwoordelijkheid voor het oplossen hiervan meer bij de burger en het bedrijf zal leggen. Bij onenigheid/conflicten moeten partijen eerst zelf proberen tot een oplossing te komen.

Klachten

Er zijn verschillende soorten klachten. Het betreft hier niet de meldingen die gaan over de open ruimte en openbare orde. Het betreft hier de klachten/meldingen die gaan over het omgevingsrecht en waarbij opvolging met een handhavingsprocedure nodig is.

Bij de afhandeling van klachten/meldingen wordt een risico-inschatting gemaakt en afhankelijk van de beschikbare capaciteit en impact van een risico wordt de wijze van afhandeling bepaald:

- Dit kan bij een klacht met een lage prioriteit betekenen, dat wordt meegedeeld dat de klacht voorlopig niet in behandeling wordt genomen. De behandeling volgt zodra daarvoor de ruimte is.
- Klachten met een hoge prioriteit worden direct in behandeling genomen.
- Een toezichthouder beoordeelt de situatie op locatie en beoordeelt of sprake is van een overtreding. Hierna wordt de klager desgewenst geïnformeerd over de verdere afhandeling van de klacht.
- In geval van een klacht is de gemeente niet aan een beslistermijn gebonden. Wel

- is het streven de klager zo spoedig mogelijk duidelijkheid te geven.
- Voor het bepalen van het risico en de prioriteit wordt een prioriteitenladder ontwikkeld.

Handhavingsverzoeken

Wanneer een verzoek om handhaving wordt ingediend wordt allereerst beoordeeld of er sprake is van een acute situatie, die om directe actie vraagt, of dat er sprake is van een niet of minder acute situatie, die meegenomen kan worden in één van de reeds geplande reguliere controles.

Bij een schriftelijk verzoek om handhaving nemen wij zo snel mogelijk (mondeling of schriftelijk) contact op met de verzoeker. In dit contact bespreken wij wat het belang en doel van het verzoek is en wat verzoeker van de gemeente kan verwachten.

Vervolgens beoordeelt de toezichthouder de situatie op locatie en informeren wij alle belanghebbenden (dus ook de mogelijke overtreder) over de afhandeling en de verdere procedure. In samenspraak met de verzoeker zoeken wij naar een snelle en informele oplossing van het probleem.

De insteek daarbij is om eerst te proberen via een informeel gesprek tot een oplossing te komen. Dit draagt vaak bij aan een betere en ook snellere oplossing met draagvlak bij beide partijen.

Wordt hiermee geen oplossing bereikt dan zal bij een geconstateerde overtreding verder worden afgewogen hoe hiermee wordt omgegaan (volgens de sanctie- en de gedoogstrategie).

Bij een verzoek om handhaving geldt een beslistermijn van 8 weken.

Anonieme klachten en verzoeken

Voor de afhandeling van anonieme klachten en verzoeken geldt dat die verzoeken in beginsel niet in behandeling worden genomen. Van die lijn kan afhankelijk van de aard van de klacht of het verzoek worden afgeweken.

Thematische aanpakken bestuurlijke speerpunten

Deze collegeperiode wordt onderstaande onderwerpen thematisch aangepakt:

- Woon- en leefomstandigheden arbeidsmigranten;
- Studentenhuisvesting Dronten-Noord;
- Erfsingels bij agrarische bedrijven en windhagen in fruitteeltgebieden;
- Ondernijning.

• **Borging uitvoering**

Werkprocessen vastgesteld en bekend

De werkprocessen binnen de gemeente worden organisatie-breed vastgelegd in het systeem Mavim. Daarnaast is er de workflowapplicatie Key-2-vergunningen. De werkwijzen voor VTH zijn opgenomen in dit digitale zaaksysteem. Deze applicatie begeleidt de medewerkers in de uitvoering van hun taken door middel van verplichte processtappen. Bij het ingaan van de Omgevingswet zijn gemeenten verplicht om aan te sluiten op het digitale stelsel omgevingswet (DSO). Er is gekozen voor Centric Leefomgeving als opvolger van Key-2-vergunning. Deze applicatie

wordt in de loop van 2021-2022 verder ingericht.

Key-2-vergunningen

De onder punt 2.3 gehanteerde categorie-indeling en prioritering qua toezicht wordt ingebouwd in de werkprocessen in Key-2-vergunningen.

Toezichtprotocol

In samenspraak met toezichthouders en juristen worden de voor Dronten te hanteren toezichtniveaus (bouw) uitgewerkt en vertaald in een toezichtprotocol met checklists.

Inrichten Centric Leefomgeving

Nadat de toezichtniveaus zijn bepaald worden de checklist opgenomen in het nieuwe systeem Centric Leefomgeving. De toezichthouders kunnen de (digitale) checklists dan gebruiken tijdens de bouwinspectie. De checklist maakt onderdeel uit van het bouwdoossier.

Djuma

De werkprocessen die handhavingszaken betreffen, zijn ingericht in Djuma.

FIXI

Alle digitale meldingen/klachten over de openbare ruimte worden geregistreerd in Fixi.

Monitoring/Informatiebeheer op orde

Een goed georganiseerd informatiebeheer is een belangrijke voorwaarde om de resultaten en de voortgang van de geprogrammeerde activiteiten en het bereiken van de geformuleerde doelstellingen te bewaken en inzichtelijk te maken.

Het is belangrijk dat de benodigde verantwoordingsinformatie eenvoudig uit de digitale systemen (Centric Leefomgeving en Djuma) te halen is en gegevens niet apart handmatig in Exel-overzichten moeten worden bijgehouden.

In bijlage 1 is een overzicht opgenomen van indicatoren /gegevens die nodig zijn voor een jaarlijkse verantwoording en periodieke beleidsevaluatie.

Model voor capaciteitsberekening

Eind 2020 is voor het uitvoeringsprogramma voor het jaar 2021 de totale takenomvang voor TH in beeld gebracht en op basis van ervaringscijfers en aannames over normuren is voor de 1^e keer een raming gemaakt van de benodigde capaciteit voor de uitvoering van de toezichts- en handhavingstaken.

Voor het vervolg is het belangrijk te registreren wat we allemaal doen, dus consequent aantallen registreren. Nu worden er nog te veel zaken even tussendoor gedaan, die nergens worden geregistreerd.

Digitaal werken op locatie bevorderen

Door te gaan werken met een app op de smartphone of tablet kan in de dagelijkse toezichtpraktijk efficiënter worden gewerkt. Wat op locatie wordt gemuteerd, niet nog een keer handmatig invoeren, maar zorgen voor een goede synchronisatie met

Key2vergunningen of Centric Leefomgeving.
De mogelijkheden tot aanschaf van het BRS, TRS of integraal landelijk toezichtprotocol (iTP) worden onderzocht.

Bijlage 1

Monitoring	Indicatoren
BOR, art. 7.2, lid 6 verplicht bestuursorganen zorg te dragen voor registratie van gegevens die zijn verkregen in het kader van de uitvoering en handhaving.	<ul style="list-style-type: none"> • Aantal marginaal toetsbare vergunningaanvragen versus aantal complexe aanvragen • Zienswijzen • Bezwaren en beroepen
MOR, art. 10.6, verplicht tot registratie van in ieder geval:	<ul style="list-style-type: none"> • Uitgevoerde controles • Geconstateerde overtredingen • Opgelegde bestuurlijke sancties • Processen-verbaal • Over mogelijke overtredingen ontvangen klachten

<p>Voorfase: vooroverleg</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Aantal principeverzoeken/initiatieven • Aantal verzoeken die tot een omgevingsvergunning hebben geleid
<p>Afhandelen aanvragen vergunning en ontheffing en meldingen Onderscheid naar activiteiten omgevingsrecht, APV en Bijzondere Wetten:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Bouw met onderverdeling hoogte bouwsom • Sloop • Afwijking gebruik/RO • Aanleg • Inrit/uitweg • Monument etc., 	<ul style="list-style-type: none"> • Aantal bouw- en sloopmeldingen • Aantal verleende vergunningen en ontheffingen • Aantal geweigerde, ingetrokken of buiten behandeling gelaten aanvragen • Verlengings- en beslistermijnen • Aantal vergunningen van rechtswege
<p>Toezicht planbaar/programmatisch</p> <ul style="list-style-type: none"> • Op basis van verleende vergunningen; onderverdeeld naar bouwsommen en al dan niet gefaseerd naar bouwfasen • op basis van hercontrole na geconstateerde overtreding • Aantal inspectiemomenten afhankelijk van het type en functie bouwwerk/bouwsom omgevingsvergunning <p>Diepgang toezicht bepaald in toezichtsprotocol</p> <ul style="list-style-type: none"> • Omgevingsvergunningen bouw: Voorraad lopende omgevingsvergunningen Nieuwe omgevingsvergunningen 	<ul style="list-style-type: none"> • Aantal uitgevoerde 1e controles • Aantal en soort geconstateerde overtredingen • Aantal 2^e controles en duidelijkheid over opheffing overtredingen. • Aantal stilleggingen • Mondeling afgedaan • Aantal 3^e e.v. controles <p>Controles na aanschrijving Controles voornemen last onder bestuursdwang of dwangsom</p>
<p>Toezicht reactief</p>	<p>Controles op grond van Ruimtelijke ordening</p> <p>Controles in reactie op vooraankondiging dwangsom of bestuursdwang</p> <p>Controles in reactie op klachten</p>
<p>Handhaving</p> <ul style="list-style-type: none"> • - Onderscheid naar activiteiten omgevingsrecht, APV en Bijzondere Wetten/waar hebben ze betrekking op • - Bij meldingen/klachten aangeven waar die specifiek over gaan en welk resultaat de afhandeling heeft gehad 	<ul style="list-style-type: none"> • Aantal handhavingsverzoeken • Aantal klachten/meldingen • Aantal formele bestuursrechtelijke trajecten (dwangsom, bestuursdwang) • Aantal informele gesprekken • Aantal zienswijzen • Aantal bezwaren en beroepen en aantal gegrond